

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αρ. 154

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ίδου ἐν μεταφράσει τι εἶπεν ὁ γνωστός μεγάλος χημικός τῆς Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατὰ τὸν πρὸ ἡμερῶν ἐν Βερολίνῳ λόγον του περὶ τῶν Γερμανικῶν βαφῶν ὑφασμάτων ARTI

Ὡς μία λίαν σοβαρὰ καὶ σπουδαιότητα πρόοδος τῆς Γερμανικῆς Χημείας πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ σύνθεσις τῶν βαφῶν ὑφασμάτων σήματος «ARTI», ἡ ἀφάνταστος ἐπιτυχία τῶν ὁποίων ἔχει ἀπασχολήσει ἐπὶ μακρὸν τὸν παγκόσμιον ἔμπον. Τὰ συστατικά τῶν βαφῶν «ARTI», Κύριοι, δὲν μᾶς εἶνε ἀπολύτως γνωστά, διότι τὸ ἐργοστάσιον κρατεῖ αὐστηρῶς μυστικὸν τὰ ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν τούτων. Κατόπιν ὅμως γενομένων κατ' ἐπαγέλῃν πειραμάτων, ἀπεδείχθη ὅτι πάντως τὰ συστατικά τῶν βαφῶν «ARTI» εἶνε τοιαῦτα, ὥστε τὸ βαφόμενον ὑφάσμα ἀποδεδειγμένως νὰ μὴν ὑφίσταται τὴν παραμικρὴν βλάβην, νὰ προσλαμβάνῃ ὅπιν καινούργιος, νὰ δύναται νὰ πλένεται χωρὶς νὰ ξεβάφῃ καὶ νὰ ἐκτίθεται εἰς τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ ὑφίσταται καμμίαν ἀπολύτως ἀλλοίωσιν τοῦ χρωματισμοῦ. Λόγω τῶν μεγάλων ταύτων προτερημάτων, ὥς καὶ τῆς ἀπλουσιότητος χρήσεώς των, αἱ βαφαὶ «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικῶς τὸν κόσμον ὅλον. Ἡ τοιαύτη ἐπιτυχία τῶν βαφῶν «ARTI» ἐπέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εἰς τὰ βαρεῖα, διότι σήμερον ὁ κόσμος δὲν δίδει πλέον τὰ φρονήματά του εἰς τὰ βαρεῖα, ἀλλὰ τὰ βαφεῖ μόνος του μὲ βαφὰς «ARTI».

Αἱ Γερμανικαὶ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκούς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ - Ἀθήναι - Λέκκα 21α

ΤΟ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΣΑΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΟΔΟΝΤΟΓΓΑΤΡΟΥΣ

ΠΡΩΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν πραγματικῆς εὐκαιρίας τὰ κάτωθι ὁδοντογίαι καὶ μηχανήματα: 1) ἓνα τοῦ ηλεκτροκινῶν χειρουργείου RITER, καὶ 2) ἓνα ταμπλὸ ηλεκτροκινῶν DENTAL, ἡμιόψτερά ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. Πληροφορίαι ὁδὸς Κοραῆ 5, γ' ὄροφος, γραφεῖα Π. Α. Ε. Κ.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑπερτετατῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
27 Μενάνδρου 27 Ἀθήναι, Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Γατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεστῆσαν ἔμπειρῆς τῆς ἰδίας αἰτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωταίνου. Δέχεται καθ' ἑκάστην, ὁδὸς Κεφαλληνίας 30.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. Τηλ. 7-62 (Παλαιόν)

Ἡ ὁδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τοὺς ὁδόντας, τὰ σόλα, ὁλόκληρον τὸ στόμα. Δοκιμάσατέ τὴν καὶ θὰ αἰθανῆτε καθαρὰ ὀσμὴν καὶ δροσερότητα τοῦ στόματος ἐπὶ ὥρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται παντοῦ ἡ ὁ πραγματικὸς ὁδηγὸς τῆς ἀνεν μαγειρικῶν ἀλλὰ τοῦ διατολῶντος ἀνδρὸς ἑξῆς:
HERRMANNSDORFER
κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Γ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
ἱατροῦ-χειρουργοῦ
ὁδὸς Σίνα 9. Τηλ. 3-72.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Ἀριστον ἀβλαβές
Ἀμερικανικὸν
Ἀντιδρωτικὸν
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ

ODO-RO-NO

Καθαριότης καὶ
οἰκονομία
ἐνδυμάτων
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI
Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι Λέκκα 21α

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΠΛ. ΠΤΥΧΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 1
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΡΚΟ 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ Μ. D. STROY-
MBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A., ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pascha, Alexandria καὶ ἐν Βελγικῇ Κορκὸ δ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Γενικοὶ Πράκτορες ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δὲν ν' ἀνευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΣΕΙ ΚΑΙ ΑΚΟΥ

Η ΠΥΡΚΑΓΙΞ

Πρέπει νὰ δῇ κανεὶς πόσο μοιραία καίγεται κάθε τόσο ὁ Πειραιεύς, γιὰ νὰ καταληφθῇ ἀπὸ ἀπελπισίαν καὶ ὀδύνην.
Πάνει ἡ φωτιά, φτάνουν ἡ ἀνέλιες, μὰ οἱ πυρσβεσται, μ' ὅλες τὶς ὑπεράνθρωπες ἐνέργειάς των, δὲν μποροῦν νὰ κάμουν τίποτε.
Ἔτσι τὸ ἓνα κατὰ τὸ ἄλλο καίγεται κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἡ φωτιά δὲν σταματᾷ ἐν δὲν ἀποτεφρώσῃ ὁλόκληρον τὸ τετράγωνον.
Ἐν τῷ μεταξύ τραγικῶς σκηνῶν συμβαίνουν ἐκεῖ γύρω. Οἰκογενεῖς μεταφέρουν τὰ ἐπιπλά τους στ' ἀπέναντι πεζοδρόμια, καταστηματαρχαὶ κουβαλοῦν τὰ ἐμπορεύματά τους.

Γιατὶ ξέρουν, εἶνε βέβαιοι, πὼς τίποτε δὲν πρόκειται νὰ σωθῇ. Γιατὶ ὅμως συμβαίνει αὐτό; Πού ἐγκρίνεται τὸ κακόν; Νὰ τί πρέπει νὰ ἐκχωρήσῃ οἱ ἀρμόδιοι τὸ ταχύτερον, πρὶν δηλαδὴ, Ἀθῆναι καὶ Πειραιεύς, μεταβληθῶν εἰς σωρὸν καπνιστῶν ἐρείπων...

ΜΑΚΡΟΗΜΕΡΕΥΣΙΣ

Θέλτε νὰ ζήσετε δυο καὶ μία...
φάλαγγα;
Νὰ γίνετε κορακοζήτος;
Τὸ σπουδαῖο αὐτὸ πρόβλημα τὸ ἔκριναν οἱ σύγχρονοι ἐπιχειρηματίαι.
— Πίνετε, φωνάζουν, καφέ, χωρίς καφίνην.
— Καπνίζετε σιγάρα, χωρίς νικωτίνην.
— Τρώετε βούτυρον, χωρίς μαργαρίνην.
Τὸ πρᾶγμα δηλαδὴ εἶνε ἀπλοῦς. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ἐπικτείνουμε τὸ διατολῶντος ἀνδρὸς ἑξῆς:
— Διαβάσετε τὰ βιβλία τῶν συγχρόνων λόγιων πού δὲν ἔχουν... πνευματίνην!

— Παρακολουθεῖτε τὰς θεατρικὰς ἐπιθεωρήσεις πού στεροῦνται... ἀλατίης!
— Παρακολουθεῖτε τὰς ἀγορεύσεις τῶν κ. κ. Γερουσιαστῶν πού περιέχουν... ραδιόφωνον καὶ οὐκ καθέξῃς.
Μὲ τὴν διαίταν αὐτὴν θὰ ζήσετε ἀσφαλῶς δυο καὶ ὁ Μαθουσάλας.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΚΑΖΙΑΝ

Ἀντὶ νὰ ξεκολλήσουν τὶς εἰκόνες τῶν ὑποψηφίων δημάρχων, παρέδρουν καὶ συμβούλων ἀπὸ τοὺς τοίχους, τὶς ἔσχισαν βιαστικὰ καὶ πρόχειρα. Ἔτσι οἱ μισοὶ ὑποψήφιοι ἐβρίχτηκαν στὸ κῆφρον τῶν σκουπιδιῶν καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔμειναν ἐπὶ τῶν τοίχων οὐκ ἐπὶ τοῦ βροτοῦ, ἀξιοθαύμητοι! Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ τοῖχοι τῆς πόλεως παρουσιάζουν τὸ πλέον ἄθλιον θέαμα. Ὁ τοί-

χος τοῦ γηραιοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν μάλιστα δίδει τὴν ἐντύπωσιν πὼς πάσχει ἀπὸ... ἐκτετατοῦ... Οἱ τοῖχοι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἔχουν... ψωρίασιν... Οἱ τοῦ Πρωτοδικείου... λέρωνται... Μὲ ἄλλους λόγους ἡ πρωτεύουσα ἔγινε κυριολεκτικῶς πλῆον τοῦ... κασιδιῆ τοῦ κεφαλοῦ! Κ' ἐπειδὴ ἡ ἀφρόσυνεια τῶν τοίχων εἶνε... κολλητικὴ, δὲν ἔχει μείνει ἀλόβητος οὐδὲν, δημόσιον οἶκον, μανδρόντιον, γκαρὶ. Τὰ πάντα πάσχουν, ἐποφύρον καὶ δὲν... ὑποφύρονται πλέον στὸ γὰλ πὺ κατ' ἡμέραν!

Ο ΡΟΔΙΤΗΣ

Χαρὰς εὐαγγέλια!...
Βγήκαν οἱ ροδίτες.
Τὸ γλυκίστικο, τὸ χυμώδες, τὸ τετηλεγενημένον, τὸ δροσερόν καὶ τραγανόν Ἀττικὸν σταφύλι...
Τὸ δοκιμάζεις καὶ δροσιζέσαι...
Τὸ γεύεσαι καὶ μεθάς...
Τὸ τρώγεις καὶ αἰσθάνεσαι γλυκάσιμος στὸν οὐρανίσκον...
Κάθε ὄρα κ' ἓνα φίλημα. Φίλημα δροσερῆς χωριατοπούλας, πεντάγλυκον, μεθυστικόν, θείον!...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸ πρᾶγμα δηλαδὴ εἶνε ἀπλοῦς. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ἐπικτείνουμε τὸ διατολῶντος ἀνδρὸς ἑξῆς:
— Διαβάσετε τὰ βιβλία τῶν συγχρόνων λόγιων πού δὲν ἔχουν... πνευματίνην!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Πῆγα στὴν Τήνον, ὁ φτωχός. Καὶ ζήτησα ἀπ' τὴ χάρι τῆς νῆς νὰ με γυμνάσῃ. Ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ φοβερό πὺ ἔχει ῥέψῃ...
Μὰ πρὶν φτάσουμε στὸ λιμάνι, συμφορά μου.
Κατὰ τὸν πλῆον, μ' ἄλλους λόγους ἦτο, Μοῦ μῆκε μὴ ζωντοχόρα εἰς τὴ νύκτι. Καὶ γύρισα, ὁ τάλας, στὸν Πειραιᾶ Ἐρωτημένους τρομερὰ καὶ φοβερὰ...
Ο ΚΑΤΕΦΥΓΜΕΝΟΣ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

Εἰσερχομένη εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της ἀνακαινίζεται τελείως.

ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΞ ΣΕΛΙΔΕΣ

Εἰκόνες καλλιτεχνικῆς, ὕλη ἐκλεκτὴ, συναρπαστικὴ, ἐπὶ σκοπῶν. Ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ ἀρχίζει καὶ τὸ νέο κισθηματικὸν μυστήριον.

"ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ"

ΠΕΝΝΙΞ

Χιλιάδες προσκυνητῶν συνέρχονται καὶ ἐφέτος στὴν Τήνον, ὅπου ἔγινε, ὅπως πάντοτε, λαμπρὰ ἡ ἑτήσια πανήγυρις τοῦ ἐκεῖ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

— Ἐπίσης καὶ στὴν Ὑδρα, ὅπου ἔορτασε τὸ ἱστορικὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας, ἔγινε λαμπρὰ πανήγυρις, καθὼς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις, κομποπόλεις καὶ χωρία τῆς Ἑλλάδος, πού ἔχουν πολυύχον τὴν Θεοτόκον.

— Ὡραία ὑπόθεσις εἰσὶν ἡ ἑτήσια ἐορτὴ τῆς «Πανελληνίου Ἐν Ὁσέως τῶν Ἐφημεριδοποιῶν» στὸ Γαλάτσι. Κατὰ τὴν ἐορτὴ αὐτή, στὴν ὁποία παρήσταν οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημεριδῶν καὶ πολλοὶ δημοσιογράφοι, ἐπεκρατήσε ἡ συναδελφικὴ ἐγ-

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

καρδιότης πού τὴν διακρίνει πάντοτε.
— Πρώτης τάξεως ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις τῆς στείρας τῶν διασπορῶν τῶν δύο Ταμετῶν ἐνσημάτων. Ἀπεδείχθη ἀπὸ αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιζωογονία τελευτᾷ Ἑλληνοῖτα καὶ ἐγκαρδιότης ἐπέξετάθη καὶ μεχοὶ τῶν διασπορῶν, ἀφού τὰ μέλη τῆς στείρας ἦσαν Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες.
— Ποχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης τοῦ Μαγαλῶνος πρὸς ἀνεύρεσιν ἀρχαιοτήτων.
— Ὁ διευθύνων τὰς ἐρεῖνας ἀρχαιολόγος κ. Μπέτσης εἰλεῖται ὅτι δὲν θὰ ἀποδοῦν ὄφνησι.
— Πολὺ δαδὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας νὰ περιορίσῃ τὴν εἰσαγωγὴν πιστῶν ἡμερῶν στὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ εἶνε ἀστέρι, ἡ Ἑλλάς πού περιβάλλεται ἀπὸ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ Κ' Ἡ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑ'ΙΖΕΡ

Ὁ πρῶν Κάιζερ τῆς Γερμανίας, ὅταν βρισκόταν στὸ θρόνον, εἶχε κομμωμένη μέσα στὸ αὐτοκρατορικὸ γαυρεῖο μὴ πινακίδα μὲ τὶς ἀκόλουθες ἐντολές:

— Νὰ εἶσαι ισχυρὸς στὸν πόνο σου.
— Νὰ μὴν ἐπιθυμῇς πράγματα πού δὲν μπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς.
— Νὰ εἶσαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ἡμέρα σου, ὅπως κ' ἂν περάσῃ.
— Νὰ ἀναζητῇς παντοῦ τὸ καλὸ καὶ νὰ μένῃς ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου κ' ἀπὸ τῆ φύσις, ὅπως σοὺ παρουσιάζονται.

— Νὰ παρηγορεῖσαι μὲ μὴ εὐχάρστη ὥρα γιὰ χίλιες παρὰ καὶ νὰ κάνῃς πάντα τὸ καλὸ κ' ὅταν ἂ ὅμα δὲν πρόκειται ν' ἀκούσης οὐτ' ἓνα εὐχαριστῶ.

— Ὅποιος μπορεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ ὅλα τὰ παραπάνω, εἶνε εὐτυχής, ἐλευθερός καὶ ἀξιοπρεπής καὶ θ

Ο Κινέζος αυτοκράτορας Γιού με το μαγικό ραβδάκι

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΡΑΒΔΑΚΙ

Τό μαγικό ραβδάκι του παραμυθιού και τό μαγικό ραβδάκι τής πραγματικότητας. Πώς ανακαλύπτονται οι ύπονοι θησαυροί. Ένα παμπάλαιο Κινεζικό ανάγλυφο. Ο Κινέζος αυτοκράτορας που ανακαλύπτει τα μεταλλεία. Η διάφορες χρήσεις του ραβδίου. Μαγεία και Σολωμονική. Ραβδομαντεία και «διέρχαισι». Τι εξηγήσεις δίδονται. Το 'Ινστιτούτο των ραβδοσκοπών, κλπ.

γοι εκλεκτοί μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν.

Όταν επικράτησε ο Χριστιανισμός, η ραβδομαντεία δεν εξέλιπε. Έπεισε κι' αυτή, όπως και τόσες άλλες ειδωλολατρικές συνήθειες. Μονάχα που την θεωρούσαν πειά ως μαγεία και τό μαγικό ραβδάκι ως σύμβολο του Βεελζεβούλ. Στα μεσαιωνικά συγγράμματα της «Σολωμονικής» και τής μαγείας, συναντούμε ένα σωρό ξόρκια που έπρεπε να λέγονται την ώρα κατά την οποία χρησιμοποιούσαν κανείς τό ραβδάκι, επίσης δε και λεπτομερείς περιγραφές για τόν τρόπο τής χρήσής του.

Κατά τόν μεσαιώνα, έπαιρτο ένα άλλο μαγικό ραβδάκι που εινε γνωστό από τούς αρχαιοτάτους χρόνους και που χρησιμοποιεί για ν' ανακαλύπτει κανείς κρυφές πηγές νερού, φλέβες χρυσού ή άλλους ύπογειους θησαυρούς. Άμα κρατή κανείς στο χέρι του τό ραβδάκι αυτό και περπατεί πάνω από μέρος στο όποιο υποθέτει ότι κρύβονται ύπογειοι θησαυροί, μόλις τό δει άξανα να λυγίσει, πρέπει άμέσως να σταθεί και να σκάψει στο μέρος αυτό και θα βρει εξάπτοντας αυτό που ζητάει. Τό μαγικό ραβδάκι φανερώνει, ως έπ' το πλείστον, με αυτό τόν τρόπο τις κρυμμένες πηγές νερού. Χάρης σ' αυτό όμως έχουν ανακαλυφθεί και μεταλλεία σιδήρου, καλλίου, γαλιανόρου, χρυσίου και πετρελαιοπηγές άδωμη.

Τό μαγικό αυτό ραβδάκι ήταν γνωστό από τούς αρχαιοτάτους χρόνους. Στην κλασική αρχαιότητα πιθανόν να μην τό γνώριζαν, στην Άπω Ανατολή όμως ήταν γνωστό από τό 2000 πρδ Χριστού. Σ' ένα Κινεζικό ανάγλυφο του έτους 147 μ. Χ. εινε σκαλισμένος ο Κινέζος αυτοκράτορας Γιού, ο όποιος κρατάει στα χέρια του ένα μυστηριώδες εργαλείο. Ο αυτοκράτορας αυτός εινε ένας από τούς πιο γνωστούς παναρχαίους μονάρχες τής Κίνας, έβασίλευσε δε από τό έτος 2205 ως τό έτος 2197 π. Χ. Η επιγραφή, που εινε σκαλισμένη δίπλα στην εικόνα του, γράφει: «Ο Γιού, από τή δυναστεία Χζιά, ήταν διάσημος για τίς γνώσεις του και για τήν ικανότητά του ν' ανακαλύπτει τά μεταλλά και τίς πηγές τις κρυμμένες κάτω από τή γή».

Δέν υπάρχει λοιπόν καμιά άμφιβολία ότι τό μυστηριώδες εργαλείο που κρατεί στα χέρια του ο Κινέζος αυτοκράτορας, δέν εινε τίποτε άλλο παρά τό μαγικό ραβδάκι που τόν βοηθούσε στις έρευνές του.

Στην Εδρώση, τό μαγικό ραβδί ήταν γνωστό στους βαρβάρους λαούς από τήν ειδωλολατρική εποχή. Στη Γερμανία τό θεωρούσαν ως δώρο του θεού Βόταν, τό όποιον όμως μόνο λί-

ποι άντελαμιδάνοντο τήν ύπαρξη νερού ή μετάλλου από τήν γεωλογική σύσταση του έδάφους και ότι τό ραβδάκι τό χρησιμοποιούσαν μόνο και μόνο για να εξαπατούν τούς κουντούς και να κάνουν τόν κόσμο να νομίζει ότι κατέχουν ύπερφυσικές δυνάμεις. Μονάχα κατά τό τελευταία χρόνια μπόρεσε ή επιστήμη να δώσει μια λογική εξήγηση του φαινομένου.

Άπεδείχθη λοιπόν ότι ή ραβδομαντεία όφείλεται στην λεγομένη «διόρασις», μια ψυχική ιδιότητα που τήν έχουν όρισμένοι άνθρωποι. Όπως δηλαδή ή άκτινες Ραϊνγκεν περνούν μέσα από τά στερεά πράγματα και μās κάνουν να βλέπουμε εκείνα που βρίσκονται από πίσω τους, έτσι και όρισμένοι άνθρωποι μπορούν ν' άντιληφθούν τήν ύπαρξη όρισμένων πραγμάτων που εινε χωμένα μέσα στη γή. Οι άνθρωποι αυτοί λαλούν παίρνουν στο χέρι τους τό ραβδάκι, που αυτό καθ' έαυτό δέν έχει καμιά σημασία, και στα χέρια ενός άλλου δέν θα έδειχνε άπολύτως τίποτε, και περπατούν πάνω από τό μέρος στο όποιο υποθέτουν πως υπάρχει νερό ή όρυκτό. Μόλις άντιληφθούν τήν ύπαρξη αυτού που ζητούν, τό ραβδάκι στα χέρια τους λυγίζει και τότε καταλαβαίνουν ότι έπέτυχαν τό σκοπό τους.

Έννοείται όμως ότι οι ραβδοσκοποι μπορούν πολλές φορές ν' απατηθούν, σαν άνθρωποι που εινε κι' αυτοί, και τό ραβδάκι τους να δείξει άλλ' άντ' άλλων. Αυτό έννοείται διει άφορμή σ' εκείνους που δέν πιστεύουν στη ραβδομαντεία, να διακηρύξουν ότι όλα εινε ψεύτικα και ότι οι ραβδοσκοποι εινε απατεώνες. Για τόν σκοπό αυτόν ιδρύθηκε ένα σοβαρότατο 'Ινστιτούτο τόν των ραβδοσκοπών που έχει μέλη του σοφούς καθηγητές και γεωλόγους. Τά μέλη του 'Ινστιτούτου κάνουν συνέδριο κάθε χρόνο και εξετάζουν όλα τά προβλήματα τής ραβδομαντείας. Ο Θεός να δώσει ή μελέτες τους να

Ραβδοσκοπός του 'Ιου-κλεν. — Με τήν επίσημη στολή τών ραβδοσκοπών του 1799

Μισαιωνικό άγαλμα ραβδοσκοπού από τό 1652

καταλήξουν σε τόσο λαμπρά αποτελέσματα, ώστε ο καθένας να μπορέ να μαντεύει άν στο ύπόγειο του σπιτιού του εινε θαμμένο κανένα πηγάδι με φλουριά, σαν κι' αυτό που βρέθηκε πρδ ήμερών στις Άθήνας, ή κανένα αρχαίο πολύτιμο άγαλμα.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο άνδρας έχει περίπου 80.000 τρίχες, εκ των όποιων 60.000 στην κεφαλή και 20.000 σε άλλα μέρη του σώματος. Η γυναίκες όμως έχουν περισσότερες τρίχες, αναλόγως του χρώματος τής κόρης των. Η κόκκινη κόμη των γυναικών περιέχει 88.000 τρίχες, ή μαύρη 102.000, ή καστανή 109.000 και ή ξανθή 140.000. Τό μήκος όλων των τριχών τής γυναικείας κόρης, άν βάλουμε τή μια κοντά στην άλλη, φθάνει τά 80 χιλιόμετρα, τό ά βάρος των άνέρχεται εις 300 περίπου γραμμάρια. Η τρίχες τής κεφαλής αναπτύσσονται κάθε μέρα κατά 2—3 δέκατα του χιλιοστομέτρου, οι δε τού σώματος και τού σώματος κατά 4—5 τού χιλιοστομέτρου. Η τρίχες τού άνθρωπου μεγαλώνουν περισσότερο τήν άνοιξη και τό καλοκαίρι, ιδίως δε τήν ήμερα. Από τά 18 ως τά 20 χρόνια τής ηλικίας μας πέφτουν κάθε μέρα 40 τρίχες περίπου, από τά 20 ως τά 30 πέφτουν 90 τρίχες και από τά 30 ως τά 60 πέφτουν κάθε μέρα περισσότερες από 120 τρίχες. Η φαλάκρα αναπαίνεται συνήθως στα 35 χρόνια. Οι Εβρωπαίοι γίνονται φαλάκροι περισσότερο άπ' τις άλλες φυλές.

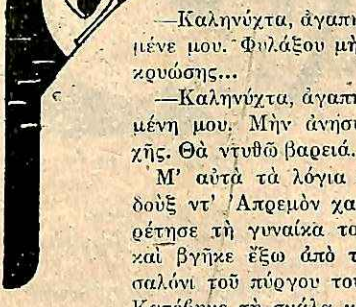

Έρως με ραβδάκι. — Μετάλλιο έκδοθέν τό έτος 1719 επ' εύκαιρίαν τών γάμων του εκλέκτορος τής Σαξωνίας Φρειδερίκου Αυγούστου με τήν περιγμήπισσα Γιολάρα τής Αυστρίας.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ

ΤΟΥ JULIEN ALETARD

—Καληνύχτα, αγαπημένη μου. Φύλαξον μήν κρυψής... —Καληνύχτα, αγαπημένη μου. Μην άνησυχής. Θα ντυθώ βαρειά... Μ' αυτά τά λόγια ο δούξ ντ' Άλρεμόν χειρήθηκε τή γυναίκα του και βγήκε έξω από τό σαλόνι που ήσαν τόν. Κατέβηκε τή σκάλα κι' όταν έφτασε στο χάλι τό 'Ισογείο στάθηκε άναποφάσιτος. Γύρισε για μια στιγμή και κύτταξε τή γυναίκα του, ή όποια από τό κεφαλόκαλο τόν άποχαρτοούσε στέλνοντάς του φιλήματα.

Κατόπιν προχώρησε πρds τό διαμέριμά του και μπήκε μέσα. Σε λίγο ξαναβγήκε φορώντας ένα βαρύ έπαυφόρι με γούνα. Προχώρησε πρds τήν έξοδο τού πύργου και κατέβηκε στο δρόμο.

Έξω φυσούσε δυνατός άνερός... Τ χιόνι έπεφτε πυκνό, παγώνοντας πρόσωπο και κάνοντας τά μέλη να τρέμουν...

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, ο δούξ γύρισε και κύτταξε τόν πύργο, ψιθυρίζοντας άνάμεσα στα δόντια του: «Απόψε! Απόψε!» Στη γωνιά, τόν περιμενε ένα άμάξι... Ο άμαξάς, τυλιγμένος μέσα στο βαρύ μαύρο μανδύα του, με τό γιακά άνεμβαμένο, καθόταν ασάλευτος στη θέση του. Τό άλογο, κάθε φορά που μια άστραπη έσκαζε τό σκοτάδι, άνατρίχιαζε δόλοχρη, κι' ακούγοντας έπειτα τή βροντή χρομήτιζε τρομαγμένο. Ο δούξ ντ' Άλρεμόν πλησίασε στο άμάξι και με φωνή σιγανή ρώτησε τόν άμαξά:

—Εινε δια έτοιμα, Ζάν;
—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε εκείνος.
—Έφερες τά τουβλά;
—Μάλιστα, τά έχω κάτω στο ύπόγειο.

Θαυμάσια! ψιθύρισε τριβώντας χαρούμενος τά χέρια του. Και τώρα τή δουλειά μας... Όλα εινε έτοιμα απόψε για τό σατανικό παιχνίδι που έχω σχεδιάσει...

Και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μέσα σ' άμάξι. Ο άμαξάς χτύπησε τάλογο... Άμέσως ένας ξερός κρότος ακούστηκε — ο κρότος των τροχών που αβλάκωναν τή λάσπη...

Η δούκισσα ντ' Άλρεμόν, όταν έ άνδρας τής βρέθηκε στο δρόμο, στάθηκε μια στιγμή κι' άπονεύραστηκε. Έπειτα, ακούγοντας τήν άμαξα ν' άπομακρύνεται, άνέβηκε στην κρεβατοκάμαρά τής και φώναξε τή θαλαμηπόλο τής.

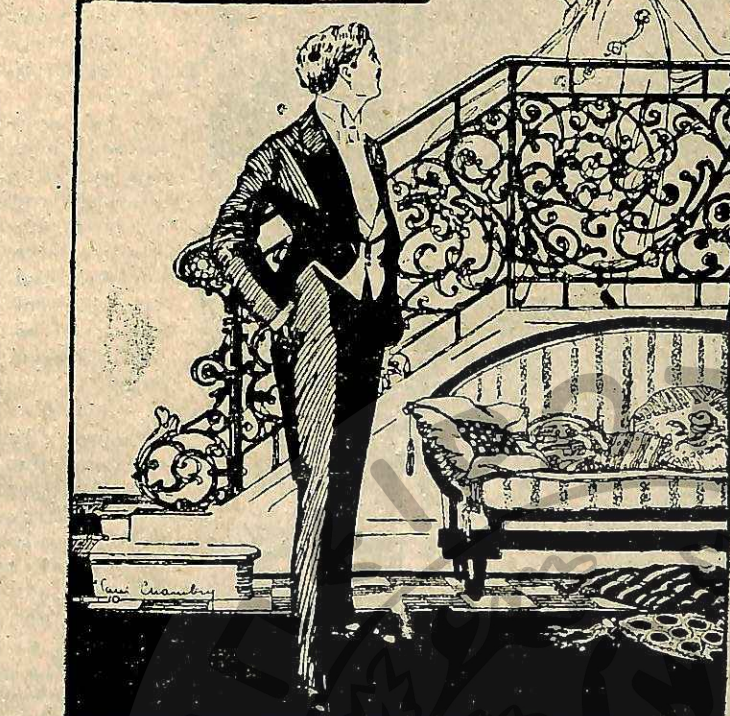
—Είδοποιήσε, Μαργαρίτα, τό Μοραίν να έρθη; τή ρώτησε.
—Μάλιστα, κυρία.

Εινε τόσο δυνατό όμως τό κού άποψε, ώστε εινε ζήτημα άν θάρθη... Δέν μου λές, σε παρακαλώ, αυτά τά ξύλα και τό τουβλά που έφερε τό πρωί ο Ζάν στο δώμα, μήπως ξέρεεις για

ποιά σκοπό προορίζονται; —Δέν ξέρω, κυρία... Ξέρω μόνο πως τά έχει κάτω στο ύπόγειο. Φαίνεται πως κάτι σκοπεύει να χτίση ο κύριος. Μαζύ με τά ξύλα και τά τουβλά, ο άμαξάς έφερε και δύο σιδερένιους λοστόους. Ο κύριος δούξ εινε πολύ άνησυχος αυτόν τόν καιρό. Χθές μαντάλωσε τά παράθυρα... Όταν τόν ρώτησα σχετικά, μου ειπε: «Μένουμε κοντά στο δάσος... Χειμώνας εινε... Έγώ λείπω συχνά τή νύχτα... Ποιος ξέρει τί μπορεί να συμβή...»

Πολύ παράξενα μου φαίνονται αυτά τά μέτρα που λαμβάνει ο δούξ... ειπε ή δούκισσα κάνοντας ένα μορφασμό άπορίας. Νομίζει κανείς ότι θέλει να μεταβάλει τόν πύργο σε φυλακή... Μήπως άραγε έχει ύπονοιαστή τίττα;

—Δέν φαντάζομαι, κυρία, άπάντησε ή θαλαμηπόλος. Άν συνέβαινε τίποτε τέτοιο, θα τώλεγε στο Ζάν. Άλλ' αυτό

Τόν άποχαρτοούσε στέλνοντάς του φιλήματα

τός δέν ξέρει τίποτε... Τό να μαντάλωση τά παράθυρα, τό βρισκόω άλλωστε πολύ φυσικό... Χειμώνας εινε, μπορεί κανείς εύκολα να μπη στο σπίτι από τά παράθυρα...

Έξαφνα, καθώς ή δύο γυναίκες κουβέντιαζαν, άκουσαν θορύβο στο δρόμο... Ένα άμάξι σταμάτησε έπειτ' από λίγο κάτω από τήν πόρτα τής δούκισσας.

—Θα εινε ο Μοραίν χωρίς άλλο, ειπε ή δούκισσα έλαφρά ταραγμένη. Αύτός εινε! Κατέβα γρήγορα να τόν άνοίξεις... Δέν φανταζόμουνά νάρθη μ' αυτόν τόν καιρό...

Η θαλαμηπόλος κατέβηκε και άνοιξε. Ο Μοραίν μπήκε μέσα κι' άφου τίναξε τό χιόνι από τά ρούχα του, άνέβηκε άπάνω. Η δούκισσα, μόλις τόν ειπε, ρίχτηκε με σιγανή στην άγκαλιά του... Τόν φίλησε τρυφερά στο στόμα, μήπως ξέρεεις για

χάρι που ειχε αποφασίσει νάρθη με τέτοιον καιρό... Έπειτα κατέβηκαν στην τραπεζαρία που βρισκόταν στο 'Ισογείο. Η Μαργαρίτα, άφου σερβίρισε στο Μοραίν ένα πόντις, έκλεισε τήν πόρτα κι' άνέβηκε στο δωμάτιό τής...

Οι δύο φίλοι, όταν έμειναν μόνοι, άρχισαν να σιγοκουβεντιάσουν τρυφερά, συμπληρώνοντας τά λόγια τους με φιλή και με χάδια...

Μπορούσαν εκείνο τό βράδυ έλεύθερα να τρυγήσουν τόν έρωτά τους... Ήσαν νέοι, όμορφοι κι' οι δύο, και ή καρδιάς τους λαχταρούσαν για τήν άγάπη...

Η χιονοθύελλα ειχε πάψει έντομα... Κάνοντας αυτές τις σκέψεις, λίγο έλειπε να λιποθυμήσει από τήν τρομάρα τής. «Χαθήκαμε!» τράυλισε.

Ο Μοραίν τού κάκου προσπάθησε σ' αυτό τό άναμεσα ν' αναπαύσει τήν πόρτα...

Έπειτα από λίγο ένας παράξενος ρυθμικός κρότος ακούστηκε απέξω... Τι συνέβαινε; Ο δούξ έχτιζε τό παράθυρο! Έπειτα από λίγο, ακούστηκε θορύβος στην πόρτα. Κάποιος άλλος έχτιζε εκεί... Σίγουρα ο Ζάν... «Βοήθεια! Βοήθεια!» φώναζε ή δούκισσα με άπελπισία. Καμιά άπάντησις όμως δέν ακούστηκε. Μόνο ο θορύβος των εργαλείων που έχτιζαν ακούγονταν, ξερός, πένθιμος, άνατριχιαστικός... Ο δούξ τούς έπέβαλε τήν πιο φοβική τιμωρία: τούς φυλάκισε μέσα στο δωμάτιο και τούς καταδίκασε να πεθάνουν από άστία...

Τό χτίσιμο προχωρούσε άργά, άδυσώπητα.

Ο Μοραίν, χλωμός σαν πεθαμένος, περπατούσε νευρικά στο δωμάτιο. Η δούκισσα, σωριασμένη στην πόρτα, έκλαιγε άδάκαπα, παρακαλούσε διαρκώς, έκτενε με άπόγνωση... Ένα παγερό άνατριχιαστικό γέλιο έφτανε απέξω σαν άπάντησι στα κλάματα και τις παρακλήσεις τής... Δέν ήθελε καμιά έλπίδα να σωθού...

Πέρασε ένας μήνας από κείνη τή νύχτα. Ο δούξ ντ' Άλρεμόν, καθ' όλο αυτό τό διάστημα δέν ειχε κοιμηθεί καθόλου... Με τά μάτια στηλωμένα στην πόρτα, προσπαθούσε να μαντεύη τή φοβική τραγωδία των δύο έραστών που κλειόταν μέσα στην κάμαρα... Είχε μετανοήσει τάχα στο διάστημα αυτό; Ποιος ξέρει...

Ένα πρωί φάναξε τό Ζάν. Πάρε ένα τσεκούρι και σπάσε τήν πόρτα! τού ειπε.

Όταν άνοίξε ή πόρτα, ένα άνατριχιαστικό θέαμα παρουσιάστηκε μπρds στα μάτια τους, ενδ' μια φοβική άποφορά τούς χτύπησε στα ρουθούνια...

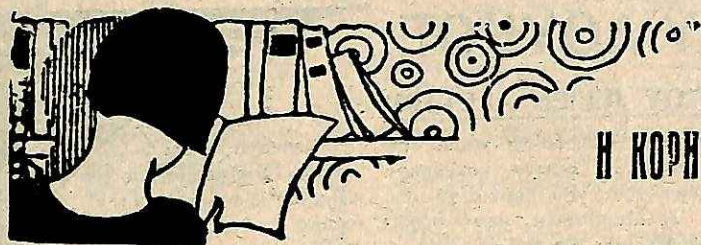
Ο Μοραίν και ή δούκισσα βρισκόταναν νεκροί μπρds τήν πόρτα... Όταν ο Ζάν βγήκε έξω μια στιγμή, ένας ξερός κρότος ακούστηκε...

Ο όπρητής, έπειτ' από λίγο, εύρισκε τόν κυρίο του νεκρό, μέσα σ' ένα λίμνη αίματος...

Ο δούξ ειχε αυτοκτονήσει πάνω από τά θιμάτά του...

ΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Σε μένα, είπε ο αντιβασίλειος, πρέπει να έχετε απόλυτη εμπιστοσύνη. Μην έχετε κανένα φόβο εκ μέρους μου. Έπειδή ακριβώς σας εκτιμώ, γι' αυτό σας έρωτησα προ δλίγου αν επιμένετε ακόμη στην παράτολμη επιχείρησή σας. Όσο για μένα, βεβαιώθητε ότι ποτέ δεν θα σας λείψω ή υποστήριξή μου. Μια φορά μόνο σας είδα, αλλά άμεσως έξετιμωσα την άξία σας. Γι' αυτό ή λύτη μου θα είναι μεγάλη αν τύχη να πάθετε κανένα κακό.

—Η καλωσύνη σας με συγκινεί και με κολακεύει, απάντησε ο Γάστον με κάποιο τρεμουλιασμα στη φωνή του που προέβλεπε την κορυφή άνησυχία του. Στην περίπτωση τη δική μου όμως, μολοντί έχω σταθερή απόφαση να φέρω εις πέρας την αποστολή μου, εν τούτοις αισθάνομαι βαθειά αποστοργή προς την πράξη που πρόκειται να εκτελέσω. Μολαταύτα όμως θα ένεργω κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη σας μείνι καμιά αμφιβολία για την σταθερότητα του χαρακτήρος μου.

—Είμαι περίεργος ν' ακούσω το σχέδιό σας.

—Να που είναι: Θα προσπαθήσω να συναντηθώ με τον αντιβασίλειο και θα του εκποω αυτά τα λόγια: «Υψηλότατε, είμαι η ορφανή και ο υλευρός της Γαλλίας και πρέπει να πεθάνω». Και την ίδια στιγμή θα τον σκοτώσω με το μαχαίρι μου!...

—Το σχέδιό σας είναι όμοιολογικώς λαμπρό και το εγκρίνω, απάντησεν άτάραχος ο αντιβασίλειος. Έπειτρέψατέ μου όμως να σας κάμω μια έρώτηση ακόμη. Αν συλλογήσεται και περάσετε από δικαστήριο;

—Θα πεθάνω χωρίς να θάλω ούτε μια λέξη από το στόμα μου. Σε καμιά περίπτωση δεν θα κηλιδώσω τους τίτλους της ευγενείας μου.

Ο αντιβασίλειος τον εκύτταξε μέσα στα μάτια με μια έκφραση θαυμασμού που προσπαθούσε να κρύψει από το συνομιλητή του, και του είπε:

—Όποτε να είμαι βέβαιος ότι δεν θα προδώσετε την όργάνωση;

Και την ίδια στιγμή, βλέποντας το Γάστονα κάπως έκπληκτο απ' αυτή την έρώτηση, πρόσθεσε:

—Το βλέπω ότι είσθε σταθερός στην απόφασή σας, δεν είναι ανάγκη να επιμένει περισσότερο σ' αυτό το ζήτημα. Και τώρα;

—Περιμένω τις τελευταίες οδηγίες σας, απάντησε ο Γάστον.

—Αλλάχ!

—Παρατηρώ ότι ή έξοχότης σας, μολοντί επέβην ειθύς εξ άρχης στη διάθεσή σας, δεν με χρησιμοποιήσε ως τώρα σε τίποτε.

—Καλά, είπε ο αντιβασίλειος με κάποια άμηχανία. Τώρα όμως είναι καλός και τελειώνει ή συνομιλία μας. Μόλις βγείτε απ' αυτή την πόρτα και πε-

ράσετε τον κήπο, θα βρείτε, στο άμαξί που θα σας περιμένει, το γραμμάτιό μου. Αυτός θα σας δώσει ένα έγγραφο, με το οποίο θα μπορείτε να βλέπετε τον αντιβασίλειο όποτε θέλετε. Έχετε εμπιστοσύνη σε μένα, σας επαναλαμβάνω.

—Αυτό μόνο ήθελα ν' ακούσω από σας, είπε ο Γάστον.

—Έχετε άλλο τίποτε να μου πείτε τώρα;

—Ναι, κάτι έχω. Πριν σας αποχαιρετήσω για πάντα, γιατί δεν έλπίζω να σας ξαναδώ σ' αυτόν τον κόσμο, θα σας ζητήσω μια τελευταία χάρι.

—Πείτε μου, σας άκούω.

—Αυτό που θα σας πω, είναι το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής μου. Φεύγοντας απ' αυτόν τον κόσμο, δεν συλλογίζομαι τίποτε άλλο παρά ένα πλάσμα άγαπημένο, με το οποίο συνδέομαι αισθηματικώς. Άγαπώ μια νέα τόσο άγνη, τόσο άθλια, τόσο τρυφερή, που θλίβομαι μ' έλξη μου την καρδιά για τη θά την απογοητισθώ ή τσι κληρά. Έως τώρα δεν είχε άλλο προστάτη από μένα, ο οποίος την έσωσε από πολλές παγίδες. Τώρα όμως που θα λείψω έχω, ποιός θα φροντίσει γι' αυτήν;

—Ποιός θα την προστατεύει από τους έχθρους, ποιός θα ενδιαφερόθη για το μέλλον της, ποιός θα αναληρώση το χαμένο φίλο της; Έσκέφθηκα πολύ γι' αυτό το ζήτημα και κατέληξα στην λύση να την παραδώσω στα χέρια σας. Θα σας άρθσω λοιπόν το θησαυρό μου και θα σας παρακαλέσω να δείξετε γι' αυτήν την άγάπη και τη στοργή που θα δείχνετε για μένα τον ίδιο. Είναι τόσο καλή, τόσο άθλια, έξοχότατη!...

—Σας υποσχόμαι να εκπληρώσω την επιθυμία σας, αγαπητή μου, απάντησε ο αντιβασίλειος με βαθειά συγκίνηση.

—Και κάτι άλλο άξιόμην. Άν μου συμβή κανένα δυστύχημα, επιθυμώ να της άρθσω το όνομά μου. Έπειδή δε αυτή είναι φτωχή και άποστάτη εντελώς, έπρονόμησα και για τη συντήρησή της. Φεύγοντας ά-

πό τη Νάντη, συνέταξα τη διαθήκη μου, με την οποία της κληροδοτώ όλα κληρο η την περιουσία μου. Πρέπει μόνον να γίνει σύγγός μου.

—Και ποιός έχει αντίρρηση σ' αυτό;

—Κανείς. Άλλά μπορεί να με πιάσουν αόριο, σήμερα, τη στιγμή που θα βγαίνω απ' αυτό το σπίτι ίσως...

Ο αντιβασίλειος έσκόρπησε στο περιεργό αυτό προαίσημα του νέου.

Ο Γάστον έξακολούθησε με την ίδια ψυχραιμία:

—Άς υποθέσουμε πως με κλείνουν στη Βαστίλλη. Δέν είναι δυνατόν να την παντρευθώ πριν μου συμβή τίποτε;

—Για να γίνει όμως αυτό, είναι ανάγκη να με βοηθήσετε εσείς, έξοχότατε. Κάντε μου αυτή τη χάρι και πεθαίνοντας θα εύλογω το όνομά σας.

—Σας δίνω το λόγο της τιμής μου, είπε ο αντιβασίλειος συγκινημένος, ότι ή κοπέλλα αυτή θα είναι για μένα κάτι περισσότερο από πολλές παγίδες.

Τώρα όμως που θα λείψω έχω, ποιός θα φροντίσει γι' αυτήν; Ποιός θα την προστατεύει από τους έχθρους, ποιός θα ενδιαφερόθη για το μέλλον της, ποιός θα αναληρώση το χαμένο φίλο της; Έσκέφθηκα πολύ γι' αυτό το ζήτημα και κατέληξα στην λύση να την παραδώσω στα χέρια σας. Θα σας άρθσω λοιπόν το θησαυρό μου και θα σας παρακαλέσω να δείξετε γι' αυτήν την άγάπη και τη στοργή που θα δείχνετε για μένα τον ίδιο. Είναι τόσο καλή, τόσο άθλια, έξοχότατη!...

—Σας υποσχόμαι να εκπληρώσω την επιθυμία σας, αγαπητή μου, απάντησε ο αντιβασίλειος με βαθειά συγκίνηση.

—Και κάτι άλλο άξιόμην. Άν μου συμβή κανένα δυστύχημα, επιθυμώ να της άρθσω το όνομά μου. Έπειδή δε αυτή είναι φτωχή και άποστάτη εντελώς, έπρονόμησα και για τη συντήρησή της. Φεύγοντας ά-

πό τη Νάντη, συνέταξα τη διαθήκη μου, με την οποία της κληροδοτώ όλα κληρο η την περιουσία μου. Πρέπει μόνον να γίνει σύγγός μου.

—Κανείς. Άλλά μπορεί να με πιάσουν αόριο, σήμερα, τη στιγμή που θα βγαίνω απ' αυτό το σπίτι ίσως...

Ο αντιβασίλειος έσκόρπησε στο περιεργό αυτό προαίσημα του νέου.

Ο Γάστον έξακολούθησε με την ίδια ψυχραιμία:

—Άς υποθέσουμε πως με κλείνουν στη Βαστίλλη. Δέν είναι δυνατόν να την παντρευθώ πριν μου συμβή τίποτε;

—Για να γίνει όμως αυτό, είναι ανάγκη να με βοηθήσετε εσείς, έξοχότατε. Κάντε μου αυτή τη χάρι και πεθαίνοντας θα εύλογω το όνομά σας.

—Σας δίνω το λόγο της τιμής μου, είπε ο αντιβασίλειος συγκινημένος, ότι ή κοπέλλα αυτή θα είναι για μένα κάτι περισσότερο από πολλές παγίδες.

Τώρα όμως που θα λείψω έχω, ποιός θα φροντίσει γι' αυτήν; Ποιός θα την προστατεύει από τους έχθρους, ποιός θα ενδιαφερόθη για το μέλλον της, ποιός θα αναληρώση το χαμένο φίλο της; Έσκέφθηκα πολύ γι' αυτό το ζήτημα και κατέληξα στην λύση να την παραδώσω στα χέρια σας. Θα σας άρθσω λοιπόν το θησαυρό μου και θα σας παρακαλέσω να δείξετε γι' αυτήν την άγάπη και τη στοργή που θα δείχνετε για μένα τον ίδιο. Είναι τόσο καλή, τόσο άθλια, έξοχότατη!...

—Ναι, κάτι έχω. Πριν σας αποχαιρετήσω για πάντα, γιατί δεν έλπίζω να σας ξαναδώ σ' αυτόν τον κόσμο, θα σας ζητήσω μια τελευταία χάρι.

—Πείτε μου, σας άκούω.

—Αυτό που θα σας πω, είναι το μεγαλύτερο μυστικό της ζωής μου. Φεύγοντας απ' αυτόν τον κόσμο, δεν συλλογίζομαι τίποτε άλλο παρά ένα πλάσμα άγαπημένο, με το οποίο συνδέομαι αισθηματικώς. Άγαπώ μια νέα τόσο άγνη, τόσο άθλια, τόσο τρυφερή, που θλίβομαι μ' έλξη μου την καρδιά για τη θά την απογοητισθώ ή τσι κληρά. Έως τώρα δεν είχε άλλο προστάτη από μένα, ο οποίος την έσωσε από πολλές παγίδες. Τώρα όμως που θα λείψω έχω, ποιός θα φροντίσει γι' αυτήν;

—Ποιός θα την προστατεύει από τους έχθρους, ποιός θα ενδιαφερόθη για το μέλλον της, ποιός θα αναληρώση το χαμένο φίλο της; Έσκέφθηκα πολύ γι' αυτό το ζήτημα και κατέληξα στην λύση να την παραδώσω στα χέρια σας. Θα σας άρθσω λοιπόν το θησαυρό μου και θα σας παρακαλέσω να δείξετε γι' αυτήν την άγάπη και τη στοργή που θα δείχνετε για μένα τον ίδιο. Είναι τόσο καλή, τόσο άθλια, έξοχότατη!...

—Σας υποσχόμαι να εκπληρώσω την επιθυμία σας, αγαπητή μου, απάντησε ο αντιβασίλειος με βαθειά συγκίνηση.

—Και κάτι άλλο άξιόμην. Άν μου συμβή κανένα δυστύχημα, επιθυμώ να της άρθσω το όνομά μου. Έπειδή δε αυτή είναι φτωχή και άποστάτη εντελώς, έπρονόμησα και για τη συντήρησή της. Φεύγοντας ά-

πό τη Νάντη, συνέταξα τη διαθήκη μου, με την οποία της κληροδοτώ όλα κληρο η την περιουσία μου. Πρέπει μόνον να γίνει σύγγός μου.

—Κανείς. Άλλά μπορεί να με πιάσουν αόριο, σήμερα, τη στιγμή που θα βγαίνω απ' αυτό το σπίτι ίσως...

Ο αντιβασίλειος έσκόρπησε στο περιεργό αυτό προαίσημα του νέου.

Ο Γάστον έξακολούθησε με την ίδια ψυχραιμία:

—Άς υποθέσουμε πως με κλείνουν στη Βαστίλλη. Δέν είναι δυνατόν να την παντρευθώ πριν μου συμβή τίποτε;

—Για να γίνει όμως αυτό, είναι ανάγκη να με βοηθήσετε εσείς, έξοχότατε. Κάντε μου αυτή τη χάρι και πεθαίνοντας θα εύλογω το όνομά σας.

—Σας δίνω το λόγο της τιμής μου, είπε ο αντιβασίλειος συγκινημένος, ότι ή κοπέλλα αυτή θα είναι για μένα κάτι περισσότερο από πολλές παγίδες.

Τώρα όμως που θα λείψω έχω, ποιός θα φροντίσει γι' αυτήν; Ποιός θα την προστατεύει από τους έχθρους, ποιός θα ενδιαφερόθη για το μέλλον της, ποιός θα αναληρώση το χαμένο φίλο της; Έσκέφθηκα πολύ γι' αυτό το ζήτημα και κατέληξα στην λύση να την παραδώσω στα χέρια σας. Θα σας άρθσω λοιπόν το θησαυρό μου και θα σας παρακαλέσω να δείξετε γι' αυτήν την άγάπη και τη στοργή που θα δείχνετε για μένα τον ίδιο. Είναι τόσο καλή, τόσο άθλια, έξοχότατη!...

—Σας υποσχόμαι να εκπληρώσω την επιθυμία σας, αγαπητή μου, απάντησε ο αντιβασίλειος με βαθειά συγκίνηση.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΠΛΟ

ΙΑ βραδιά, ένας πλούσιος άρχοντας, που λεγόταν Σέτνα, καθώς περπατούσε με τον υπηρέτη του στις όχθες του Νείλου, συνάντησε μια γυναίκα που, μολοντί της σκέπαζε το πρόσωπο ένας μακρύς άραχνοφάντος πέπλος, από τη χάρη του κορμιού της και από τη μεγαλοπρέπια με την οποία περπατούσε, φαινόταν πως θα ήταν πολύ όμορφη.

Τη γυναίκα αυτή τη συνόδευε μια άκολούθη από πενήντα κορίτσια.

Ο Σέτνα, μόλις την είδε, έννοιωσε άμέσως μέσα του κάτι να τον τραβά άκατανίκητα προς αυτήν και διέταξε τον υπηρέτη του να μάρη άμέσως ποιά ήταν και πού καθόταν ή όμορφη αυτή γυναίκα.

Ο υπηρέτης του πλησίασε τότε και από τις πενήντα άκολούθους της, και τη ρώτησε με τρόπο πως λεγόταν ή κυρία της.

—Ταμπουμπού, απάντησε ή νέα χαμογελώντας. Η κυρία μου είναι πασίγνωστη. Πώς συμβαίνει να μην ξέρετε τόνόμά της;

Ο Σέτνα, άφου έμαθε από τον υπηρέτη του το όνομα της γυναίκας, του είπε πάλι:

—Ξαναπήγαινε σ' αυτή τη νέα και πές της ότι είμαι πρόθυμος να προσφέρω στην κυρία της πεντακόσια χρυσά νομίσματα άν θελήση να περάσει μια ώρα μαζί μου.

Ο υπηρέτης του Σέτνα, άφου διέβασε την επιθυμία του κυρίου του στην κόρη, ξαναγύρισε και του είπε:

—Η νέα που άγαπώ, έξοχότατε, περμένει όπως σας είπα, κάτω. Δέν θα την ίδω πιά. Αυτό είναι το καλύτερο. Δέν είναι καιρός για συγκίνησεις!... Καλέσατέ την άπάνω μόλις φύγω!...

Ο αντιβασίλειος παρακολούθησε με το βλέμμα τον Γάστονα από το παράθυρο μέχρις ότου έξηρανόσθη, κ' έπειτα ψυθύρισε με λίπη:

—Τελειώσε παιδί!... Ά, δυστυχισμένο παιδί!...

Μόλις έγινισε το βλέμμα του προς την άθλια, αντίκρισε τον Ντιμπού. Το πονηρό πρόσωπο του πανισχύρου πρωθυπουργού έφανερόνε έξαιρετική ίκανοποίηση.

Ο αντιβασίλειος το άντελήφθη και του είπε:

—Κάτι δυσάρεστο θάχης πάλι να μου άναγγείλεις, Ντιμπού.

—Τό έμανεύσατε, ήψηλότατε. Άλλά τη φορά αυτή δέν πταίω εγώ καθόλου!...

Πές μου γρήγορα τί συμβαίνει; —Πρόκειται, ήψηλότατε, για το σπάνιο λουλούδι της Βοετανής, τη νέα εκείνη που βγάλατε από το μοναστήρι και φροντίσατε να άπομακρύνετε από φόβο μην το μαρώνη ή φαρμακική πνοή του Ντιμπού!...

—Αυτή τη βράδια και χτύπησε την πόρτα, ή ίδια ή Ταμπουμπού τόν ήπιόδεχτηκε. Φορούσε το μαύρο πέπλο

σ' ήταν πανώμορφο κήπο, όπου ένα πλήθος κορίτσια τραγουδούσαν, γελοούσαν και χόρευαν υπό τους ήχους γλυκυτάτων όργάνων. Ο κήπος ήταν φωτισμένος με παράξενα πολύχρωμα φώτα και το νερό, ηρδώντας από τ' άπειρα άναβρυτήρια, σκροπίζόταν στον άέρα σε μια λεπτότατη χρωματιστή σκόνη. Το θέαμα ήταν φαντασμαγορικό.

Άφου περπάτησαν λίγο στον κήπο, ή Ταμπουμπού άφου άφύπνησε έννοιωσε ή Σέτνα σ' ένα κομψότατο ένοχλο σαλόνι στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού, κ' εκεί άρχισε να του δείχνει τα χρυσασικά και τ' άσημικά που τ' άστόλιζαν. Έπειτα από τον τράχηλο κοντά στο μπουφέ, όπου του έδειξε πλ ήθος μπουτιλιές με παλιά και δυνατά κρασιά, άπ' αυτό που χαρίζουν τη λήθη στους μελαγχολικούς

Σε μια στιγμή ο Σέτνα, θαυμασμένος απ' όλα όσα έβλεπε γύρω του, έβλεπε τρέφοντά το χέρι της Ταμπουμπού και γέροντας πάνω στον όμο της έξήτησε να τη φιλήση!...

Η Ταμπουμπού όμως άποτραβήχτηκε με χάρη και του είπε:

—Δέν είναι τόσο εύκολο, Σέτνα, να γίνη αυτό που ζητάς. Για να με φιλήσεις, για να με κάνεις γυναίκα σου, πρέπει προηγουμένως να μου υποσχεθής ότι θα μου παραχωρήσης ολόκληρη την περιουσία σου μετά θάνατον. Ξέρω ότι είσαι πλούσιος!... Σκέψου, λοιπόν, και άποφάσισε!...

Ο Σέτνα, τυφλωμένος από το πάθος του, δέχτηκε άμέσως και ή Ταμπουμπού φώναξε ένα συμβολαιογράφο για να υπογράψουν το συμβόλαιο. Τη στιγμή όμως εκείνη είδοποίησαν τώσουν καμιά μέρα για να τη χαρούν αυτά, και διέταξε εύθις να τ' άσκοτώσουν.

Η Ταμπουμπού τότε γύρισε προς τον τοίχο για να φανούν καλύτερα ή γραμμές του κορμιού της.

Εκείνη τη στιγμή όμως, ο Σέτνα, γυρίζοντας να κινάει τα παιδιά του, είδε ότι κ' αυτά κωτούσαν με πάθος το κορμί της Ταμπουμπού. Άμέσως τότε προήχθη μήπως τόν σκοτώσουν καμιά μέρα για να τη χαρούν αυτά, και διέταξε εύθις να τ' άσκοτώσουν.

Η Ταμπουμπού άφου άφύπνησε έννοιωσε ή Σέτνα σ' ένα κομψότατο ένοχλο σαλόνι στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού, κ' εκεί άρχισε να του δείχνει τα χρυσασικά και τ' άσημικά που τ' άστόλιζαν. Έπειτα από τον τράχηλο κοντά στο μπουφέ, όπου του έδειξε πλ ήθος μπουτιλιές με παλιά και δυνατά κρασιά, άπ' αυτό που χαρίζουν τη λήθη στους μελαγχολικούς

Σε μια στιγμή ο Σέτνα, θαυμασμένος απ' όλα όσα έβλεπε γύρω του, έβλεπε τρέφοντά το χέρι της Ταμπουμπού και γέροντας πάνω στον όμο της έξήτησε να τη φιλήση!...

Η Ταμπουμπού όμως άποτραβήχτηκε με χάρη και του είπε:

—Δέν είναι τόσο εύκολο, Σέτνα, να γίνη αυτό που ζητάς. Για να με φιλήσεις, για να με κάνεις γυναίκα σου, πρέπει προηγουμένως να μου υποσχεθής ότι θα μου παραχωρήσης ολόκληρη την περιουσία σου μετά θάνατον. Ξέρω ότι είσαι πλούσιος!... Σκέψου, λοιπόν, και άποφάσισε!...

Πέστε τους ν' άνεθούν άπάνω. Τα παιδιά άνέθηκαν πράγματι άπάνω. Η Ταμπουμπού, ή οποία τους άφησε για λίγες στιγμές να μιλήσουν μόνοι, παρουσιάστηκε σε λίγο φορώντας μια λεπτή και διαφανή όρμπα, που άφινε να φαίνονται από μέσα όλες ή άρμονικές γραμμές του κορμιού της. Ο Σέτνα, όταν την είδε έτσι, έννοιωσε τόν έρωτά του να δυναμώνη περισσότερο.

—Τα παιδιά σου είναι εδώ, είπε ή Ταμπουμπού. Για να έχω ήσυχο το κεφάλι μου, βάλε τα να υπογράψουν κ' αυτά ότι άναγνωρίζουν τη δωρεά που έκανες σε μένα.

Ο Σέτνα, άφου έβλεπε τα παιδιά του και υπέγραψαν, είπε στη γυναίκα με μια άπολυμένη έλξη: —Νά με! Τα χείλη μου, τα μάτια μου, το στόμα μου σου άνήκουν τώρα!

Μια κραυγή άηδίας και φρίκης έξφυγε τότε από τα χείλη του δυστυχισμένου άνδρά. Η γυναίκα αυτή, την οποία ποθούσε τόσο φλογερά, τόσο παράφορα, και για την οποία θυσίασε τα παιδιά του και την περιουσία του ολόκληρη, ήταν μια γυναίκα παρασμένη ήλικίας, φρεχτά άσχημη, άφάνταστα άποκορευτική!...

Η Σειρήν αυτή, ή οποία σε κανέναν άλλο έκτός απ' αυτόν δέν είχε δείξει το πρόσωπό της, του άπεκαλύπτει τώρα μέσα σ' όλη της την άσχημία, μέσα σ' όλη της την άθλιότητα.

Ο Σέτνα τότε, άπαθώντας με φρίκη αυτό το τέρας, σπρώχτηκε άπάνω κ' άφου άρπαξε τόν ίδιο μαχαίρι με το οποίο είχε σφάξει τα παιδιά του, τόν βύθισε μ' όλη του τη δύναμη στα στήθη της, στο μέρος της καρδιάς!...

—Δέν είναι ακόμη σίγουρο, Σέτνα, το συμβόλαιο.

—Αν θέλεις να γίνω δική σου, πρέπει να σκοτώσης τα παιδιά σου για να μη μαλώσουν μια μέρα με τα δικά μου!... Είναι σκληρό αυτό που σου ζητάω, μα πρέπει να το κάνεις, άν μ' άγαπάς πραγματικά!...

Είμαι πρόθυμος να σου κάνω κ' αυτό το κατήχη, της απάντησε ο Σέτνα, θέλω όμως προηγουμένως να βγάλω από τόν πέπλο σου για να δώ το πρόσωπό σου και να βεβαιωθώ άν αξίζει να κάνω αυτό το φοβερό έγκλημα.

Η Ταμπουμπού τότε γύρισε προς τον τοίχο για να φανούν καλύτερα ή γραμμές του κορμιού της.

Εκείνη τη στιγμή όμως, ο Σέτνα, γυρίζοντας να κινάει τα παιδιά του, είδε ότι κ' αυτά κωτούσαν με πάθος το κορμί της Ταμπουμπού. Άμέσως τότε προήχθη μήπως τόν σκοτώσουν καμιά μέρα για να τη χαρούν αυτά, και διέταξε εύθις να τ' άσκοτώσουν.

Η Ταμπουμπού άφου άφύπνησε έννοιωσε ή Σέτνα σ' ένα κομψότατο ένοχλο σαλόνι στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού, κ' εκεί άρχισε να του δείχνει τα χρυσασικά και τ' άσημικά που τ' άστόλιζαν. Έπειτα από τον τράχηλο κοντά στο μπουφέ, όπου του έδειξε πλ ήθος μπουτιλιές με παλιά και δυνατά κρασιά, άπ' αυτό που χαρίζουν τη λήθη στους μελαγχολικούς

Σε μια στιγμή ο Σέτνα, θαυμασμένος απ' όλα όσα έβλεπε γύρω του, έβλεπε τρέφοντά το χέρι της Ταμπουμπού και γέροντας πάνω στον όμο της έξήτησε να τη φιλήση!...

Η Ταμπουμπού όμως άποτραβήχτηκε με χάρη και του είπε:

—Δέν είναι τόσο εύκολο, Σέτνα, να γίνη αυτό που ζητάς. Για να με φιλήσεις, για να με κάνεις γυναίκα σου, πρέπει προηγουμένως να μου υποσχεθής ότι θα μου παραχωρήσης ολόκληρη την περιουσία σου μετά θάνατον. Ξέρω ότι είσαι πλούσιος!... Σκέψου, λοιπόν, και άποφάσισε!...

ΤΟΥ RENÉ BOYSLEV E

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΠΛΟ

σώ μαχαίρι και τ' άσφαξε και τ' άνέβρεσε το πρόσωπό του. Έπειτα φώναξε τούς δούλους της και τούς είπε να πάρουν τα πτώματά τους και να τ' άποτάξουν κρυφά στο Νείλο!...

Ο Σέτνα παρακολούθησε με φρίκη τη σφαγή των παιδιών του, νοιώθοντας τώρα γι' αυτή τη γυναίκα ένα άγριο μίσος και μια άγρια άκατανίκητη επιθυμία συγχρόνως.

—Βλέπεις πως ό,τι μου ζήτησες τό έκανα, της είπε. Βγάλε τώρα τόν πέπλο σου κ' άφησε τα δίψασμένα μου χείλη να τρυγήσουν την άσχημη όμορφιά του προσώπου σου!...

Η Ταμπουμπού χαμογέλασε με φιλαρέσκεια κ' άφου έαλωθήκε νοχελικά σε μια πολυθρόνα από έβενρο, άφου έβλεπε, είπε στο Σέτνα, βγάζοντας τόν πέπλο της:

—Νά με! Τα χείλη μου, τα μάτια μου, το στόμα μου σου άνήκουν τώρα! Μια κραυγή άηδίας και φρίκης έξφυγε τότε από τα χείλη του δυστυχισμένου άνδρά. Η γυναίκα αυτή, την οποία ποθούσε τόσο φλογερά, τόσο παράφορα, και για την οποία θυσίασε τα παιδιά του και την περιουσία του ολόκληρη, ήταν μια γυναίκα παρασμένη ήλικίας, φρεχτά άσχημη, άφάνταστα άποκορευτική!...

Η Σειρήν αυτή, ή οποία σε κανέναν άλλο έκτός απ' αυτόν δέν είχε δείξει το πρόσωπό της, του άπεκαλύπτει τώρα μέσα σ' όλη της την άσχημία, μέσα σ' όλη της την άθλιότητα.

Ο Σέτνα τότε, άπαθώντας με φρίκη αυτό το τέρας, σπρώχτηκε άπάνω κ' άφου άρπαξε τόν ίδιο μαχαίρι με το οποίο είχε σφάξει τα παιδιά του, τόν βύθισε μ' όλη του τη δύναμη στα στήθη της, στο μέρος της καρδιάς!...

—Δέν είναι ακόμη σίγουρο, Σέτνα, το συμβόλαιο.

—Αν θέλεις να γίνω δική σου, πρέπει να σκοτώσης τα παιδιά σου για να μη μαλώσουν μια μέρα με τα δικά μου!... Είναι σκληρό αυτό που σου ζητάω, μα πρέπει να το κάνεις, άν μ' άγαπάς πραγματικά!...

Είμαι πρόθυμος να σου κάνω κ' αυτό το κατήχη, της απάντησε ο Σέτνα, θέλω όμως προηγουμένως να βγάλω από τόν πέπλο σου για να δώ το πρόσωπό σου και να βεβαιωθώ άν αξίζει να κάνω αυτό το φοβερό έγκλημα.

Η Ταμπουμπού τότε γύρισε προς τον τοίχο για να φανούν καλύτερα ή γραμμές του κορμιού της.

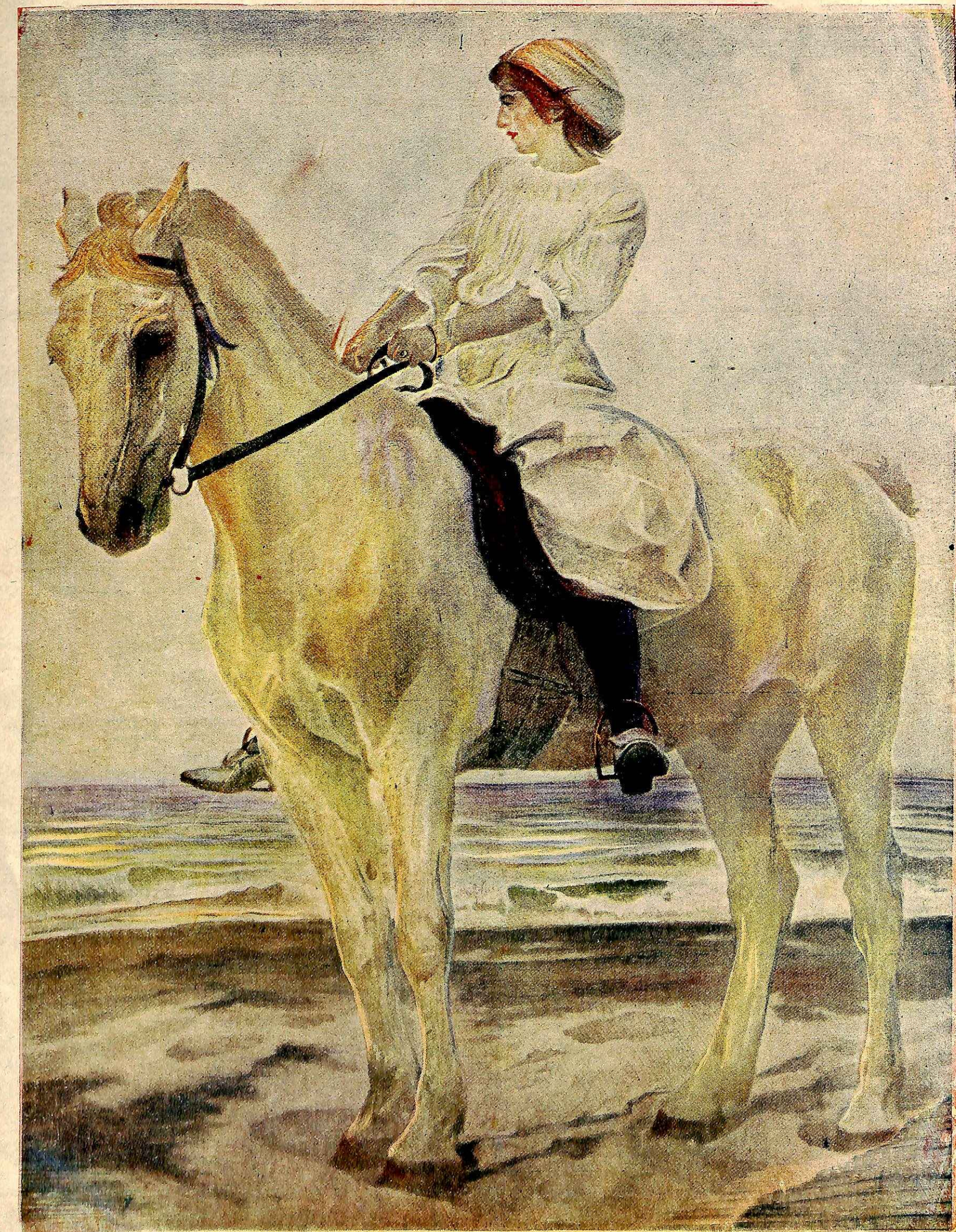
Εκείνη τη στιγμή όμως, ο Σέτνα, γυρίζοντας να κινάει τα παιδιά του, είδε ότι κ' αυτά κωτούσαν με πάθος το κορμί της Ταμπουμπού. Άμέσως τότε προήχθη μήπως τόν σκοτώσουν καμιά μέρα για να τη χαρούν αυτά, και διέταξε εύθις να τ' άσκοτώσουν.

Η Ταμπουμπού άφου άφύπνησε έννοιωσε ή Σέτνα σ' ένα κομψότατο ένοχλο σαλόνι στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού, κ' εκεί άρχισε να του δείχνει τα χρυσασικά και τ' άσημικά που τ' άστόλιζαν. Έπειτα από τον τράχηλο κοντά στο μπουφέ, όπου του έδειξε πλ ήθος μπουτιλιές με παλιά και δυνατά κρασιά, άπ' αυτό που χαρίζουν τη λήθη στους μελαγχολικούς

Σε μια στιγμή ο Σέτνα, θαυμασμένος απ' όλα όσα έβλεπε γύρω του, έβλεπε τρέφοντά το χέρι της Ταμπουμπού και γέροντας πάνω στον όμο της έξήτησε να τη φιλήση!...

Η Ταμπουμπού όμως άποτραβήχτηκε με χάρη και του είπε:

Η "ΙΠΠΑΣΙΑ" Τού Γερμανού ζωγράφου ΧΡΙΣΤΙΑΝ ΣΠΕΓΙΕΡ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ

ΚΛΙΝΙΚΕΣ ΖΩΝ

Η λατρεία των Ευρωπαίων προς τους σκύλους και τις γάτες. Οι γιατροί των ζώων στην Ευρώπη. Κλινικές για ζώα καλύτερες από τις κλινικές για ανθρώπους! Ο προβάλας που είναι πάντοτε γεμάτος. Η εγκαταστάσεις. Ηλεκτρισμοί και μασσάζ σε σκύλους. Οι σκύλλοι που φοβούνται το γιατρό. Η άφραση των ζώων στους κυρίους τους. Η ανυπότακτες γάτες, κλπ.

Ο μεγάλος Ντόγκ στις υπεριώδεις άκτινες

Στην Ευρώπη τη λέξη «ζώων» την χρησιμοποιούν για όλα τα άλλα ζώα, εκτός από τη γάτα και το σκύλλο. Από τα οι Ευρωπαίοι δεν τα θεωρούν ζώα, τα θεωρούν κάτι παραπάνω και πολλές φορές τ' αγαπούν περισσότερο κι' από τους ανθρώπους! Ένας Ευρωπαίος, άμα αρρωστήσει ο σκύλλος του ή η γάτα του, σπεύδει άμέσως να τ' αγγίξει στον ειδικό γιατρό, όταν δέ εινε πολύ άρρωστα, τ' κλείνει στις ειδικές κλινικές ζώων για να ή-ποστούν εκεί θεραπεία κανονική και τελεία. Έμεις εδώ, όταν δούμε ένα σκύλλο ή μια γάτα άρρωστα, τ' αφήνουμε ή να γίνουν μόνο τους καλά ή να ψαφίσουν. Πολλές φορές μάλιστα τ' α-ποτοίμε στο δρόμο, ζωντανά ακόμη, για να απαλλαγούμε από την παρουσία τους. Στην Ευρώπη ένα τέ-τοιο πράγμα μπορεί να χαρακτηριστεί, τ' λιγότερο, ως έγκλημα!...

Σε κάθε πόλη, σχετικώς μεγάλη, ύ-πάρχει απαραίτητος ένας γιατρός για σκύλλους, γάτες και άλλα ζώα, στις μεγαλύτερες δε πόλεις λειτουργούν και κλινικές ζώων, τις οποίες στην Ελλάδα δεν τις είδαμε ούτε στον ή-πνο μας και για ανθρώπους ακόμη!... Τό περιεργό σχετικώς εινε ότι οι γιατροί και η κλινικές των ζώων έ-χουν πελατεία πολλή μεγαλύτερη από δση έχουν οι γιατροί των ανθρώπων. Η αίθουσα της άναμονής των για-τρών εινε πάντοτε γεμάτη, και στις κλινικές οι άσθενείς καταφάνουν ά-θροοί κάθε ώρα της νυκτός και της ήμέρας!...

Στις μεγάλες κλινικές ζώων, ύπαρ-χει πάντοτε κ' ένα κουρείο, για σκύλ-λους ένοσείται. Έκει κουρεύονται όλα σκύλλια πρόκειται να ύποσούν έγχειρ-ση ή πάσχουν από καμμία δερματι-κή άσθένεια, ή δσα, τέλος, κρίνει ο γιατρός πως πρέπει να κουρευτούν.

Ύστερα έρχεται η αίθουσα της ά-ναμονής, που εινε πάντοτε γεμάτη ά-πό άνθρω-ες και κυρίους, οι όποιοι φέ-ρουν στο γιατρό τ' αγαπημένα τους ζώα. Οι τοίχοι της αίθουσής άναμο-νής εινε σκεπασμένοι από φωτογρα-φίες των θεραπευθέντων άσθενών, με άφιερώσεις προς τόν σωτήρα τους, τις όποιες — ένοσείται — έχει γρά-

ψει ο κύριός τους ή η κυρία τους. Έ-τοι στην αίθουσα της άναμονής έ-νός γνωστού Βερολινέζου γιατρού βλέ-πει κανείς μια φωτογραφία που παριστά-νει ένα σκύλλο και μια σκυλλίτσα με τ'ά τέσσερα κουταβάκια τους, τ'ά ό-ποια, για να γεννηθούν, χρειάστηκε να γίνη χειρουργική επέμβασις, κι' ά-πό κάτω την άφιέρωσι: «Η Λαίδη και ο Μέννε στον αγαπημένο τους μάριμπα γιατρό, εύχαριστώντας τον για τόν εύτυχή τοκετό!...»

Μια άλλη φωτογραφία πάλι πα-ριστάνει ένα σκύλλο, ό όποιος, παλεύον-τας εναντίον των διαρρηκτών που θέ-λησαν να μπουν στο σπίτι των κυριών του, δέχτηκε μερικές μαχαιριές, και ά-πό φοβούσε δίχως άλλο, αν δεν έκανε ο γιατρός τό παν για να τόν σώσει!... Όταν, από την αίθουσα της άνα-μονής, μη κανείς μέσα στο έσωτερι-

μάχια των άσθενών τους!... Μπορεί κανείς π. χ. να ιδή μπάλλες του τέν-νις, τακούνια από έλαστικό, πέτρες, καρύδια, βώλους, ό,τι μπορεί κανείς να φαντασθή τέλος πάντων.

Άμα τριγυρίσει κανείς δια τ'ά δια-μερίσματα μιας κλινικής ζώων, θα ι-δής τ'ά υπό παράδοξα θέαματα. Στο ένα κρεβάτι θα συναντήσει ένα σκυλ-λάκι, του όποιου έχουν παραλύσει τ'ά πίσω πόδια και που θεραπεύεται με ήλεκτρισμούς, παρακάτω έναν μεγάλο σκύλλο που του έχουν φορέσει δερμά-τινο έπανοφόρι για να μην ξύνεται, έπειδή πάσχει από μια άσθένεια του δέρματος, και υπό πέρα έναν πιθήκο που πάσχει από ραχίτιδα!...

Η άφρασις των άρρωστων σκυλ-λων στους κυρίους τους κατατάτ' σε πολλές περιπτώσεις τραγική. Ίδια-τέρως μάλιστα άφρασιώνονται οι μεγά-

ποι τ'ά θεραπεύει, παρ' όλο τόν παι-δεμό που τούς κάνει. Πολλά μάλιστα άφρασιώνονται σε τέτοιο σημείο σ' α-τόν, όποτε, όταν πρόκειται να φύγουν από την κλινική και να γυρίσουν στο σπίτι τους, κλαίνε και δυόρονται σαν μικρά παιδιά. Και όχι μόνο τόν άγα-πούν, αλλά και τόν σέβονται και τόν φοβούνται. Κατά την ώρα που ο για-τρός τ'ά εξετάζει ή τούς κάνει τη θε-ραπεία τους, στέκονται σιωπηλά. Όταν τελειώσει ή θεραπεία και ή εξέτασις, ό σκύλλος εκδηλώνει τη χαρά του με τόν ζωηρότερο τρόπο.

Παρ' όλα αυτά, τ'ά καυμένα τ'ά ζώα φοβούνται υπερβολικά τό γιατρό, αν και δεν εκδηλώνουν τόν φόβο τους. Τ'ά μεγάλα πρό πάντων σκύλλια, ό-πως τ'ά λυκόσκυλλα και τό τσοπανό-σκυλλα, που εινε οι προστάται και ύπερασπισται του ανθρώπου, φοβού-νται τό γιατρό περισσότερο άπ' ό,τι τούς λύκους και τούς ληστές. Ένα μεγάλο τσοπανόσκυλλο, που χρησί-μευε ως όδηγός σ' ένα Γερμανό τυ-φλό, είχε άρρωστήσει κάποτε κ' έπε-ρε να όδηγηται κάθε μέρα στο για-τρό. Ο φόβος του όμως για τό για-τρό ήταν τόσο μεγάλος, όποτε, αντί να όδηγή τόν κύριό του στο γιατρό, τόν όδηγούσε σ' ένα γαλατάδικο που βρισκόταν δίπλα στο Ίατρείο.

Τό αντίθετο από τούς σκύλλους συμβαίνει με τις γάτες. Καί ή ήμε-ρώτερη ψιφίνα άκόμη, μόλις την βό-λουν άπάνω στο τραπέζι για να την εξετάσει ο γιατρός, γίνεται σωστή τί-γρις! Γι' αυτό τό λόγο οι γιατροί εινε άναγκασμένοι να τυλίγουν τ'ά πό-δια των γάτων που θέλουν να εξετά-σουν με πανιά και να τ'ά δένουν ά-πάνω στο τραπέζι.

Άπ' όλα αυτά βλέπετε ότι τ'ά ζώα που ζουν στις πολιτισμένες χώρες της Ευρώπης, δεν τ'ά περνοούν καθόλου ά-σχημα. Οι κύριοί τους τ'ά περιποιού-νται και τ'ά αγαπούν σαν άνθρώπους και πολλές φορές περισσότερο κι' ά-πό άνθρώπους. Καί με τό δίχρη τους!

Ο παράλυτος Μέννε κάνει ήλεκτρισμούς

κό της κλινικής, θα μείνη κατάπλη-κτος με την τελειότητα των έγκατα-στάσεών της και με τόν τρόπο της θεραπείας. Τ'ά άρρωστα ζώα θερμο-μετρούνται, ακροάζονται, τούς κάνουν ένέσεις και άκτινοσκοπήσεις, ραδιοθε-ραπεία, ήλεκτρισμούς, μασσάζ και τ'ά ναρκώνουν με αήθερα όταν πρόκειται να τ'ά έγχειρήσουν! Τό ίδιο άκοιβάς, όπωσ και στους άνθρώπους. Ύπάρχουν νοσοκόμοι που κρατούν εβάρδια τ'ά νύ-χτα για τούς άρρώστους που μένουν στην κλινική. Δεν εινε δε σπάνιο πράγ-μα ν' άκούση κανείς τό γιατρό να συ-νιστά στον κύριο του άσθενούς ζώου άλλαγή κλίματος για τόν μικρό άρ-ρωστό του!...

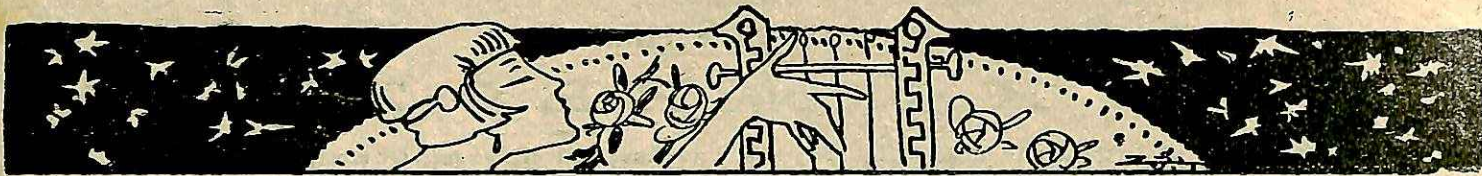
Έκτός από τό βιβλίο που κρατιέται σε κάθε κλινική και όπου άναγράφε-ται κάθε περίπτωση άσθενείας ζώου με όλες της τις λεπτομέρειες, πολλοί γιατροί διατηρούν και συλλογή... των άνακειμένων που έβγαλαν από τ'ά στο-

λοι σκύλλοι, όπως τ'ά λυκόσκυλλα, οι σκύλλοι του Άγίου Βερνάρδου, της Νέας Γής. Άμα βρισκεται ένας σκύλ-λος της Νέας Γής στην κλινική, πρό-πει οι δικοί του να τόν επισκέπτονται κάθε μέρα, άκριβώς όπωσ θα έκαναν και για ένα συγγενή τους, είδειμή τό κακόμοιρο τό ζώο μπορεί να πεθάνη από τή λύπη του. Ο κύριος έ-νός τέ-τοιου σκύλλου έγραψε μια μέρα στο γιατρό μιας κλινικής ζώων ότι, έ-νόσος ο σκύλλος του θα βρισκόταν στην κλινική, αυτός θα έκανε ένα ταξίδι. Ο γιατρός του άπάντησε άμέσως ότι, έν τωαύτη περιπτώσει θα ήταν προτιμώ-τερο να έπαιρνε τό σκύλλο από την κλινική, προτού να τελειώσει ή θερα-πεία του, γιατί ή νοσταλγία που θα αισθανόταν τό ζώο για τήν απομά-κρυνση του κυρίου του θα του έκανε μεγάλο κακό.

Έκτός από τούς κυρίους τους, τ'ά σκύλλια άφρασιώνονται και στο γιατρό

Η Βαβέττα στεγνώνει μετά τό μπάνιο

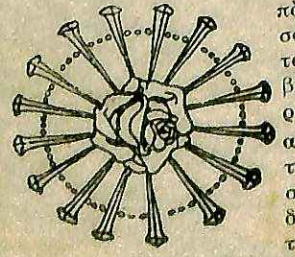
ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ

ΟΙ ΕΠΤΑ ΠΑΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ ΠΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΚΑΝ 200 ΧΡΟΝΙΑ !...

«Η επίσκεψις του Δεσπίου στην Έφεσο. Οι διωγμοί των χριστιανών. Ποιοί ήταν οι επτά παιδιά. Η ανάκρισις. Η φυγή από την Έφεσο. Μέσα στη σπηλιά του βουνού. Όπου οι επτά παιδιά ένταρξίζονταν ζωντανά. Η περιπέτειά τους ενδεδειγμένη. Οι επτά παιδιά ζουν πνεύν από λήθηργον ολοκληρώνων αιώνων. Ο Ιάμβλιχος ξαναγεννιέται στην Έφεσο. Μπρος στον επίσκοπο. Μία ώρα παράδοσις, κλπ.

Όταν ο αυτοκράτορας της Ρώμης Δέκιος, ένας από τους φανερότερους διώκτες του Χριστιανισμού, έπεσε κατά το έτος 250 την Έφεσο, όπου υπήρχαν πολλοί πατριάρχες της Χριστιανικής θρησκείας, προσληλυσθέντες από το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου, άρχισαν Χριστιανοί έμποροι να μαρτυρήσουν και να πεθάνουν παρά ν' αλλάξουν την πίστι τους. Μεταξύ των μαρτύρων αυτών της Χριστιανικής περιλαμβάνονται και οι περίφημοι επτά παιδιά, των οποίων τα όνομα εινε Μαρτίνος, Ιωάννης, Μαξιμιλιανός, Ιάμβλιχος, Διονύσιος, Αντώνιος και Έξακουστάδης, και οι οποίοι άντησαν στις καλύτερες οικογένειες της πόλεως. Μόλις ο αυτοκράτορας έμαθε ότι τα παιδιά αυτά έπληθύνοντο στο Χριστό, άμείως διέταξε να τα οδηγήσουν μπροστά του για να βεβαιωθεί μόνος του αν ή κατηγόρια αυτή ήταν άληθη. Ο Μαξιμιλιανός πρώτος, σε σχετική ερώτησι του Δεκιού, δεν έδωσε απάντησι με φόβον, αλλά με τόλμη, λέγοντας ότι ο Χριστός είναι ο σωτήρας των ανθρώπων, και ότι ο αυτοκράτορας διατάζει τότε τους άξιωματικούς του να αφαιρέσουν από τους νέους τις στρατιωτικές των έξωφες, που ήσαν έμβλημα της ευγενούς καταγωγής των, και άπεράσισε να τους δικάσει σε ιδιαίτερο δικαστήριο, για να τιμωρηθούν παραδειγματικά. Σε λίγο όμως έθεώρησε καλό ν' αναβάλει τη δική τους και να τους άφρονε προσωρινώς ελευθέρους. Οι επτά παιδιά τότε, για ν' αποφυγούν από το μαρτύριο που τους περίμενε, άποράσαν να φύγουν από την Έφεσο. Ντυθήκαν λοιπόν φτωχικά ρούχα και καθόρθωσαν να βγούν από την πόλη, χωρίς οι φύλακες, που τους πέρασαν για χωριάτικα, να τους φέρουν καμιά δυσκολία. Όταν άπομακρύνθηκαν άρκετά, βρήκαν ένα σπήλαιο στο όρος Πιον, μέσα στο όποιο άπεφάσαν και κρυφτηκαν. Έπειδή όμως είχαν άνάγκη από τροφές, έστελναν κάθε τό-

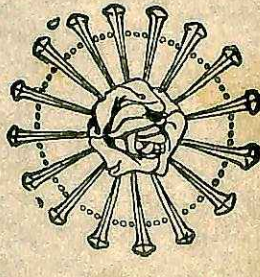
σο στην πόλη τον Ιάμβλιχο, ο όποιος άγόραζε διάφορα τρόφιμα και συγχρόνως μάτευε πληροφορίες σχετικές με το ζήτημα που τους ένδιέφερε. Έτσι μία μέρα έμαθε πως ο Δέκιος είχε φύγει από την Έφεσο, και έπειτα από δύο βδομάδες γύρισε πάλι στην πόλη, και διέταξε να προσταλούν στο δικαστήριο τους επτά

παιδας για να δικαστούν. Έπειδή όμως οι άνθρωποι του δεν μπορούσαν να τους ανακαλύψουν πουθενά, έάλεσε ενόπιόν του τους γονείς των και τους έφοβήσε με θάνατο αν δεν του παρέδιδαν τα παιδιά τους. Αυτοί όμως δεν ήξεραν που ήσαν κρυμμένα, κι έτσι ή άναζητήσις συνεχίστηκε επί πολλές ακόμα ήμέρες, ως που στο τέλος άνακαλύφθη το καταφύγιό τους. Ο Δέκιος τότε διέταξε να τείχουν την είσοδο του σπηλαίου, κλείνοντας μέσα τους μικρούς Χριστιανούς για να πεθάνουν από την πείνα. Όταν πράγματι έφραξαν με τοίχο την είσοδο της σπηλιάς, ο Δέκιος έβαλε άπάνω τη σφραγίδα του, για να μην τολμήσουν κανείς να την παραβιάσει...

Τα χρόνια πέρασαν γρήγορα και οι επτά παιδιά σιγά-σιγά λησμονήθηκαν από τον κόσμο. Έντωμεταξύ όμως ή Χριστιανισμός είχε εξαπλωθεί παντού και μετά δύο αιώνας, επί του Μ. Κωνσταντίνου, άνεγνωρίστη ως έπίσημος θρησκεία του Κράτους. Έκείνη άκριβώς την εποχή — λέγει ή παράδοσις — κάποιος χωρικός από την Έφεσο, έχοντας άνάγκη από λιθάρια για να κατασκευάσει ένα σταύλο, άνέβηκε στο όρος Πιον για να πάρη άπ' εκεί. Μόλις έφτασε μπρος στη σπηλιά και είδε τα όρατα πελεκημένα λιθάρια που την έφραζαν, άρχισε να τα βγάλλει από τη θέσι τους. Έτσι ή τρύπα της είσοδου άνοιξε και το φως της ήμέρας έπλημμυρισε τη σπηλιά. Ο χωρικός, άρου έβγαλε άκετες πέτρες, γύρισε στο σπίτι του, χωρίς ν' αντιληφθή τα παιδιά που ήσαν από δύο αιώνων μέσα στη σπηλιά, βυθισμένα σε λήθαργο... Τότε έγινε ένα θαύμα! Τα παιδιά έζπνησαν από το λήθαργό τους και, νομίζοντας πως είχαν κοιμηθή από το προηγούμενο βράδυ, άπεφάσαν να στείλουν τον Ιάμβλιχο, όπως πάντα, στην Έφεσο, για να τους άγοράσει φρέσκο ψωμί. Ο Ιάμβλιχος, πράγματι, έδωσε στην άκρη του φορέματός του μερικά νομίσματα και τράβηξε για την πόλη... Μόλις όμως έπληθύνοντο άρκετά, παραξενεύτηκε πολύ βλέποντας ότι ή πόλη και ή άγορά δεν βουσιάνονταν πια στο μέρος που τις είχε άφήσει μόλις πρό δύο ήμερών. Στο δρόμο βίαι τον κύττασαν με περιέργεια, σαν παραδοξοφανόμενο... Κι ο Ιάμβλιχος άμους έβλεπε ότι οι δρόμοι, από τους όποιους προχωρούσε τώρα του ήσαν έντελώς άγνωστοι κι ότι ή θύρα της Έφεσου ήταν έντελώς διαφωρετική... Μή γνωρίζοντας να εξηγήσει με άλλον τρόπο το περίεργο αυτό φαινόμενο, υπέθεσε ότι, βγαίνοντας από τη σπηλιά, είχε κάμει λάθος και πήρε άλλο δρόμο. Σταμάτησε, άίστοσο, μπροστά σ' ένα φρούνο και ζήτησε να του δώσουν δυό φρούμα. Έντωμεταξύ όμως είχε περικινωθή από πλήθος ανθρώπων που τον κύττασαν με μεγάλη περιέργεια, δείχνοντας το πρόσωπό του και τα ρούχα του. Μά ή κατάληξις του πλήθους έφτασε στο άπορο όριο, όταν ο Ιάμβλιχος έβλεπε τον κόσμο που είχε δώσει στην άκρη του φορέματός του ν' έβγαλε ένα νόμισμα για να πληρώσει. Ο φρούναρης, μόλις πήρε το νόμισμα στα χέρια του, κατέληξε άπό άγανάκτησι και άκρι-

σε να βάλει το νέο με τα χειρότερα λόγια: —Κάλικα σχήματα μου φέρνεις, παληόπαυδο; του είπε. Μήπως σου πέ- ρασε από το νού πως θα μπορούσε να με γελάσεις; Έλα τώρα, πές μας το πως της ήμέρας έπλημμυρισε τη σπηλιά. Ο χωρικός, άρου έβγαλε άκετες πέτρες, γύρισε στο σπίτι του, χωρίς ν' αντιληφθή τα παιδιά που ήσαν από δύο αιώνων μέσα στη σπηλιά, βυθισμένα σε λήθαργο... Τότε έγινε ένα θαύμα! Τα παιδιά έζπνησαν από το λήθαργό τους και, νομίζοντας πως είχαν κοιμηθή από το προηγούμενο βράδυ, άπεφάσαν να στείλουν τον Ιάμβλιχο, όπως πάντα, στην Έφεσο, για να τους άγοράσει φρέσκο ψωμί. Ο Ιάμβλιχος, πράγματι, έδωσε στην άκρη του φορέματός του μερικά νομίσματα και τράβηξε για την πόλη... Μόλις όμως έπληθύνοντο άρκετά, παραξενεύτηκε πολύ βλέποντας ότι ή πόλη και ή άγορά δεν βουσιάνονταν πια στο μέρος που τις είχε άφήσει μόλις πρό δύο ήμερών. Στο δρόμο βίαι τον κύττασαν με περιέργεια, σαν παραδοξοφανόμενο... Κι ο Ιάμβλιχος άμους έβλεπε ότι οι δρόμοι, από τους όποιους προχωρούσε τώρα του ήσαν έντελώς άγνωστοι κι ότι ή θύρα της Έφεσου ήταν έντελώς διαφωρετική... Μή γνωρίζοντας να εξηγήσει με άλλον τρόπο το περίεργο αυτό φαινόμενο, υπέθεσε ότι, βγαίνοντας από τη σπηλιά, είχε κάμει λάθος και πήρε άλλο δρόμο. Σταμάτησε, άίστοσο, μπροστά σ' ένα φρούνο και ζήτησε να του δώσουν δυό φρούμα. Έντωμεταξύ όμως είχε περικινωθή από πλήθος ανθρώπων που τον κύττασαν με μεγάλη περιέργεια, δείχνοντας το πρόσωπό του και τα ρούχα του. Μά ή κατάληξις του πλήθους έφτασε στο άπορο όριο, όταν ο Ιάμβλιχος έβλεπε τον κόσμο που είχε δώσει στην άκρη του φορέματός του ν' έβγαλε ένα νόμισμα για να πληρώσει. Ο φρούναρης, μόλις πήρε το νόμισμα στα χέρια του, κατέληξε άπό άγανάκτησι και άκρι-

κατόρθωσε δέ να παρασύρη μαζί του και τον άνθρωπο, ο όποιος φαινόταν δύσπιστος στη διήγησι του παιδιού. Όταν έφτασαν στη σπηλιά, βρήκαν πραγματικά τα έξη παιδιά, των όποιων τα πρόσωπα ήσαν κατάζλωμα και τα ρούχα τριμμένα και πολύ περασμένης εποχής.

Ο επίσκοπος, ένδ συνωμιλούσε μαζί του, διέκρινε άξαφνα άνάμεσα στις πέτρες του σπηλαίου μία μικρή γαλκινή πλάκα, την όποια είχαν τοποθετήσει εκεί, μετά την έντειξις της είσοδου, δύο Χριστιανοί της Έφεσου, ο Βάλλος και ο Θεόδωρος, πρό 200 ετών. Άπάνω σ' αυτή την πλάκα ήσαν γραμμένα με λίγα λόγια ή ιστορία των επτά μικρών μαρτύρων, οι όποιοι είχαν καταδικασθή από το Δέκιον να πεθάνουν από την πείνα. Ο επίσκοπος, ο άνθρωπος και όλοι οι παριστάμενοι, βέβαιοι πλέον για το πρωτόγνωστο αυτό θαύμα, έδόξαναν το Θεό, ένδ τα παιδιά είχαν γείρει το κεφάλι τους ν' είχαν πάρει να μιλούν. Όταν ήγαν και τα σκώσουν, είδαν στο πρόσωπό τους άπλωμένη μία κερνή χλωμάδα, ή σφραγίδα του θανάτου. Έχαν ξεφυρήσει ήσυχασμα μέσα σε λίγες στιγμές!...

Η Έκκλησία μας έορτάζει τη μνήμη των επτά παιδών της Έφεσου στις 4 Αυγούστου.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΩΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Ο Ναπολέων, μολοντί ως στρατηγός υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους των αιώνων, ως κυνηγός ήταν όχι μόνο άδέξιος, αλλά και πολύ έπιεικτικός και για τον έαυτό του και για τους συγχωρητούς του. Έτσι μία μέρα, από άπροσεξία του, ένα άπλο έξεραγό μέσα στα χέρια του και λίγο έλειψε να τον σκοτώσει. Μία άλλη φορά, καθώς σκόπευε ένα τσακάλι, τραυματίσε στο μηρό έναν... ύπηρέτη του! Κάποτε άλλοτε πάλι, σκοπεύοντας μία πέριδικα, χτύπησε τον...στρατήγη Μασσένά και τον έτραυματίσε σοβαρώτατα στα μάτια!

Τέλος, για να μην άπαριθμούμε όλες τις κυνηγετικές άδεξιότητες του μεγάλου αυτού στρατηγού, μία μέρα, έκει που κυνηγούσε, τραυματίσε σπώντα το στρατηγό Ντυρόν. Και για να τον παρηγορήσει, του είπε:

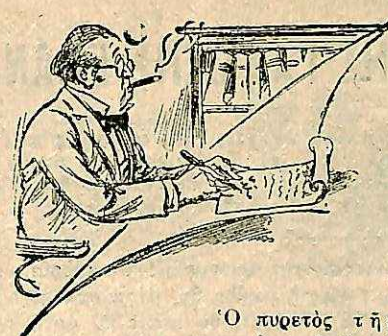
—Πρώτη φορά ένας γενναίος σαν και σένα τραυματίζεται από πίσω!...

Καθώς βλέπετε, δεν ήταν καθόλου ευχάριστο να κυνηγά κανείς μαζί με το Μεγάλο Ναπολέοντα.

ΔΥΟ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΙ

—Ξέρεις τί δυνατή δρασι που ή- χω; Έλεγε μία μέρα ένας Γασκωνός σ' ένα συμπατριώτη του. Φαντάσου πως βλέπω, από δω που στέκομαι, μία μύγα να περπατά στο ρολόι της Μητροπόλεως.

—Α, αυτό δεν είναι τίποτε, άπάν- τησε άμέσως ο άλλος. Έγώ έχω τόσο άνεπτυγμένη άκοή, ώστε... άκούω το περπάτημά της!...

Ο πυρετός της συγχρόνου ζωής, ή υπερέντασις των ψυχικών δυνάμεων που πρέπει να καταβάλει κάθε κάτοικος μεγαλουπόλεως για να μπορέσει ν' ή, ή τρομερές συνέπειες που είχε ο παγκόσμιος πόλεμος στο χαρακτήρα και στα νευρα των ανθρώπων, συνέτειναν ώστε να πολλαπλασιασθή, και σκεδόν να γενικευθή, ο τύπος του βλοσυρού και πολυασχόλου ανθρώπου, του ανθρώπου που τον παρασύρει ο άνεμοστρόβιλος των υποθέσεων και που δεν έχει ούτε τον καιρό ούτε και τη διάθεσι να χαμογελάσει.

Η περίπτωση αυτή εφαρμόζεται και στην Ελλάδα, γιατί στην ελλογμένη αυτή γη της αιώνας ελλογίας, οι άνθρωποι εινε επίσης βλοσυροί, μολοντί δεν τους παρασύρει σ' αυτό ή δίνη της εργασίας και ο ήλιγγος των υποθέσεων.

Οι Έλληνες, και όταν ακόμα εινε εξαπλωμένοι μακριάς σε τρεις καρέκλες, έχουν το πρόσωπό τους συνεχώς σπασμένο σαν προσωπίδα άρχαιας τραγώδιας. Άγριονόητοι συνεχώς τον πλησίον τους σαν να έχουν προσωπίδα έναντίον τους και θυμίζουν το στίχο του Λατίνου ποιητού: «δμο δμνι λούπους», δ έστι μεθερμηνεύμενον: «ό καθένας εινε για τον άλλο λύκος»!

Οι Έξνοι λοιπόν φαίνεται ότι άντελήφθησαν τελευταία πως άρχισαν να σπανίζουν στον τόπο τους οι ελάνθρωποι που χαμογελούν.

Αυτό τουλάχιστον άποδεικνύει ή πρωτοβουλία μιας μεγάλης έφημερίδος του Λονδίνου, ή όποια ένενκαινάσε τελευταία καθημερινή έκστρατεία για την άνακάλυψιν... ανθρώπων που να χαμογελούν!...

Όπως δηλαδή ο Διογένης ζητούσε ελάνθρωπο στας Άθήνας με το κλασικό φανάρι του, έτσι και ένας συντάκτης της έφημερίδος αυτής ξεκινάει κάθε πρωί και παίρνει στη σειρά όλους τους κεντρικούς και άπόκεντρους δρόμους της Άγγλικής πρωτεύουσας, για να βρη ένα γελαστό άνθρωπο!

Τόν συντάκτη αυτών των συνοδείας ένας φωτογράφος, έφοδιασμένος μ' ένα κοντάκι. Έτσι, μόλις ο ρεπόρτερ άνακαλύψη κανένα τέτοιο φαινόμενο, — έναν άνθρωπο δηλαδή που να χαμογελά — του δίνει δέκα λίρες έξ δνόματος της έφημερίδος και ο φωτογράφος άποθανατίζει με το φακό την άνοιχτόκαρδη όψη του, την άλλη μέρα δέ ή φωτογραφία του δημοσιεύεται στην έφημερίδα.

Μή σάς φαίνεται παράξενο αυτό. Ο συντάκτης της Άγγλικής αυτής έφημερίδος μπορεί να σάς πληροφορήσει, έξ ιδίας πείρας, ότι πολλές φορές άναγκαζόταν να κάνει δρόμο

ΗΜΕΓΑΛΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ «ΚΑΜΠΑΝΙΕΣ»

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΝΑ... ΧΑΜΟΓΕΛΑ!...

Η σύγχρονη ζωή και το γέλιο των ανθρώπων. Όπου εξαφανίζονται σιγά-σιγά οι άνοιχτόκαρδοι τύποι. Οι βλοσυροί και σκυθρωποί Έλληνες. Η πρωτεύουσα μιας μεγάλης Άγγλικής έφημερίδος. Η καθημερινή περιόδεϊς του συντάκτη. Ο άνοιχτόκαρδος υπάλληλος που παρ' όλες τις άναποδιές χαμογελάει. Ποιεί έπληραν τις 10 λίρες. Όπου ο τύπος του Τζόν Μπουλλ εξαφανίζεται.

Τους άυτές ή ένδειξεις έπεισαν τον δημοσιογράφο, που παρακολουθούσε προσεκτικά την έκφρασι του προσώπου του, ότι είχε ν' κάνει μ' ένα πραγματικά άνοιχτόκαρδο άνθρωπο, μ' έναν άνθρωπο που ξέρει να υποδέχεται όλες τις άναποδιές μ' ένα άδολο μειδίαμα...

Τόν πλησίασε τότε, του έσφιξε το χέρι και του έδωσε δέκα λίρες, ένδ ο φωτογράφος έτοιμάζε το φακό του...

Τό ίδιο ποσό έπληρε ν' ένας άλλος Λοντζέρος, ένας χονδρός, κοντός, ροδωκόκινος και γελαστός κύριος, σωστός τύπος Τζόν Μπουλλ, που έξαφανίζεται σιγά- σιγά από την Άγγλία, για να παραχωρήσει τη θέσι του στο χλωμό, σκελετωδή τύπο του άσησχημένου ανθρώπου...

Ένώ ο κύριος αυτός περπατούσε, του έπασαν καταγής τα σπάρτα του και ή πίστα του, σκόνταψε σ' ένα σάνιδι, έπεσε άναπό τον ένα μικρό καρποτάκι — του συνέβησαν τέλος χιλίες δυό άναποδιές — χωρίς εκείνος να παύσει να χαμογελά άγαθότατα...

Φανταστήτε τώρα τί θα άναυγαν οι άγιοι του έορτολόγιου αν όλες αυτές ή άναποδιές συνέβαιναν σε κανένα Νεοέλληνα!...

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟ ΦΙΛΙ;

Εινε γνωστή ή πολεμική που άνέλαβαν οι γιατροί τα τελευταία χρόνια κατά του φιλήματος, με τό όποιο διασχυρίζονται ότι μπορούν να μεταδοθύν πλήθος μικροβίων. Γι' αυτό στην Άμερική συνεστήθη πρό καιρού ένας σύλλογος κατά του φιλήματος, ο όποιος προπαγανδίζει δραστηρίως για την κατάργησιν του. Πρό όλίγων έτών μάλιστα, ένας μέλος του Άμερικανικού Κοινοβουλίου είχε υποβάλει νομοσχέδιο, κατά το όποιο... μόνο στους έχοντας ύγιεις πνεύμονας και άκρα άγεια έπιτρέπεται το φιλημα!...

Οι πρακτικοί Άγγλοι μάλιστα, πον στείλουν τα παιδιά τους περπατά στούς δημοσίους κήπους, τους κρεμούν από το λαιμό μιά παναχιά με την έπιγραφή: «Μή με φιλήτε!»

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

—Έκοιλόπνας το βουνό και γέννησε ποντίκι.

—Πρόκοψε ή άκαμάτρα όταν είδε την κομπάκι.

—Άρρανή στα σπάρτανα και στο στεφάνι χήρα.

—Γιά θάνατο και για νερό ποτέ μη βλαστημήσης.

—Αν δεν βρης τα χειρότερα, δεν θυμάσαι τα καλύτερα.

—Η στραβά εινε το πέλαγο ή στραβά άρμενίζουμε.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΙΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Η κόρη του διοικητού των σωματοφυλάκων. Στο μοναστήρι των Καρμηλιδίδων. Ήμέρες αγωνίας και τρόμου. Το κεφάλι της πριγκίπισσας; Λαμπάκι. Όπου τα μέλη της οικογενείας ντε Μοντερού οδηγούνται το ένα μετά το άλλο στη λαμπτήρα. Πώς έσβησε η κόρη τους. Ο γάμος της δίδος Μοντερού. Στη Βανδέα, μεταξύ βασιλοφρονών και επαναστατών. Ζωή δυστυχίας και αδιόλητης. Αχαριστία και ευγνωμοσύνη. Η παλινδρόσωση, κλπ.

ΤΑ μέσα του περασμένου αιώνα, μέσα σε μια μικρή και φτωχή καμαρούλα στη σοφίτα ενός λαϊκού σπιτιού, στο Παρίσι, ζούσε άκοιμη, έρημη και μοναχή, γοητή πειά, έβδομητά έτών και τυφλή, η κυρία ντε Μοντερού, η τελευταία απόγονος μιας άπ' τις αρχαιότερες και πλουσιότερες οικογένειες της Γαλλίας, και, άφραλώς, η πιο δυστυχισμένη γυναίκα της Ευρώπης.

Ο πατέρας της, πριν έκαρξη η Επανάσταση, ήταν διοικητής των σωματοφυλάκων της φρουράς των Βερσαλλιών, αξίωμα που δινόταν μόνο στους άπογόνους των αρχαιότερων κ' ενδοξότερων οικογενειών της Γαλλίας.

Όπως γινόταν με όλα τα κορίτσια της Γαλλικής άριστοκρατίας, την έποχή εκείνη, έτσι και τη δεσποινίδα ντε Μοντερού οι γονείς της την είχαν στείλει να μορφωθεί σ' ένα μοναστήρι Καρμηλιδίδων. Κάθε καλοκαίρι οι όμως, στις διακοπές, έπληγαν κ' έμεναν στις Βερσαλλίες, κοντά στους γονείς της. Έτσι ένα καλοκαίρι γνωρίστηκε στο παλάτι με την έξοικη και όμορφη πριγκίπισσα Λαμπάκι, με την όποια, παρά τη διαφορά της ηλικίας της, συνεδέθη με στενή φιλία.

Ένα λαμπρό μέλλον άνοιγόταν έμπρός στην όμορφη δεσποινίδα Μοντερού, όταν άξαφνα ξέσπασε η Γαλλική Επανάσταση. Οι γονείς της, για μεγαλύτερα άσφάλεια, την άφησαν τότε μέσ' στο μοναστήρι της.

Οι μαινόμενοι όμως επαναστάται δεν έσβόδισαν ούτε τα μοναστήρια, κ' έτσι μια μέρα ο όχλος εισώρησε στο μοναστήρι των Καρμηλιδίδων. Έβαλλες από τον τρύφο ή καλόγηρες έπληραν άμέσως τις μαθητρίες τους κ' έτρεξαν να ζητήσουν καταφύγιο στο γειτονικό μοναστήρι των Καρμηλιδίδων, στη δικαιοδοσία του οποίου ύπαγοντο. Άλλα κ' αυτό το βρήκαν κυριευμένο από τους επαναστάτες και τους καλογήρους του σφαγμένου. Τότε πειά το έβαλαν στα πόδια, προσπαθώντας η κάθε μια να σώσει τον εαυτό της.

Τρέμοντας δόλοληρη από το φόβο της ή δεσποινίδος ντε Μοντερού, άρχισε να τρέχει σαν τρελή μέσα στους γειματούς από πτώματα και πλημμυρισμένους από αίμα δρόμους, όταν, έξαφνα, κοντά στη Νέα Γέφυρα, βρέθηκε μπροστά σε μια διαβήλωσι μαινομένων επαναστατών, οι όποιοι γύριζαν στους δρόμους, τραγουδώντας κ' έχοντας καρφωμένο σ' ένα

κοντάρι το κεφάλι της άγατημένης Μοντερού τον άκουγε με άδιαφορία, χωρίς να τη νοιάζει αν, μέσα στα θύματα της ήμέρας, θα ήτανε κ' αυτή. Έτσι, μια μέρα, άποκαμωμένη πειά απ' το άδιάλογο κλάμα κ' από τις άγρυπνίες έβδομάδων όλοκληρών, έπεσε σε ύπνο βαθύ και κοιμήθηκε ώρες πολλές. Όταν έγυρνε, πλησίασε σχεδόν μεσημέρι. Έφριξε μια ματιά γύρω της και είδε ότι ο θάλαμος ήταν έντελως έρημος.

—Τι να συμβαίνει, άραγε; ψιθύρισε. Τι έγιναν οι άλλοι;

Άπλούστατα, την ώρα που εκείνη κοιμόταν, οι Γάλλοι εδπαρτίδαι έσπειναν να μεταναστεύουν στο έξωτερικό. Ο κόμης ντε Μοντερού όμως το θεωρούσε άτιμία να φύγει από τη Γαλλία, τη στιγμή που ο βασιλεύς τον βασικόταν φυλακισμένος, στο έλεος των επαναστατών. Έτσι, όταν άρχισαν η συλλήψεις των ευπατριδών, συνέληφθη κ' αυτός μαζί με όλα τα μέλη της οικογενείας του, δηλαδή τη γυναίκα του, τα δύο παιδιά του και τη κόρη του, και κλειστηκε στη φυλακή της Κονσιερζοί.

Η οικογένεια ντε Μοντερού έμεινε πολλούς μήνες στη φυλακή, ως δέ τον ένα πρωί ο πρώην άρχηγός των σωματοφυλάκων του βασιλέως και η γυναίκα του ανέβηκαν στο μακάβριο κάρο που τους οδηγούσε, μαζί με τόσους άλλους, στη λαμπτήρα. Έπειτα, ένα άλλο πρωί, ο έπίτροπος του επαναστατικού δικαστηρίου, — που έμπαυε κάθε πρωί κ' έδιάβαζε τον κατάλογο εκείνων που θα έκαρτο ούνοτο την ήμέρα εκείνη — άπήγγειλε τα δνόματα των δύο άδελφών της, οι όποιοι βάδισαν κ' αυτοί

θαυραλέοι προς το θάνατο, ριχνοντας μια ματιά γεμάτη άπελπίστη, πού την άστυχισμένη άδελφή τους, που την άφιναν μόνη και παντέρημη μέσα στη φυλακή και πού την περίμενε ίσως η ίδια τύχη.

Από την ήμέρα εκείνη η δεσποινίδος ντε Μοντερού περνούσε τον καιρό της κλαίγοντας άδιάκοπα. Δεν ενδιαφερόταν πειά για τίποτε στον κόσμο, σχεδόν δεν έτρωγε καθόλου και κάθε πρωί πού ο έπίτροπος έμπαυε στο θάλαμο και διάβαζε τον κατάλογο των θυμάτων της ήμέρας, η δεσποινίδος

γραμμάτευε της Επαναστατικής Έξουσίας. Πας όλη όμως την ιδιότητά του ως επαναστατικού ύπαλλήλου, δεν ξεχνούσε ότι άνηκε στην τάξη των ευπατριδών και, με τη συνδρομή της γυναίκας του, βοηθούσε κάθε κατατρεγμένο ευπατρίδη.

Την έποχή εκείνη στη Βανδέα γινόταν πόλεμος μεταξύ των βασιλοφρόνων και των επαναστατών.

Άκούραστη η κυρία ντε Μοντερού, περιάβανε όλους τους βασιλοφρονες που συνέλαβαν αιχμαλώτους οι επαναστάται, τους έκουβε στο σπίτι της και στο τέλος κατόρθωσε να τους φυγαδεύει... Για να τους δίνει να τρώει, έμενε νησιική πολλές φορές κ' αυτή κ' ο άνδρας της. Κι αυτό, γιατί δεν τολμούσαν ν' αγοράσουν πολλά τρόφιμα από φόβο μην κινήσουν τις ύποψιες των υπηρετών τους.

Μια νύχτα όμως οι επαναστάται άνεκάλυψαν ένα φυγάδα μέσα στο σπίτι τους. Τι να κάνουν; Ήσαν χαμένοι... Τότε, για να σωθούν, έκ' επιφρόνου με τον άνδρα της, η κυρία ντε Μοντερού έδωλεσε ότι ο άνδρας της έκείνος ήταν έραστής της... Έτσι έγλύτωσαν και οι τρεις.

Όστόσο, και αφού διέφυγαν τον κίνδυνο αυτόν, η κυρία ντε Μοντερού έξακολούθησε να περιμαεύει και να φυγαδεύει τους αιχμαλώτους, ως ότου κίνησε και πάλι τις ύποψιες των επαναστατικών άρχων. Για να σωθούν κ' τη φορά αυτή, ο σύζυγός της έκανε πένος τη διώχνει από το σπίτι του. Η κυρία ντε Μοντερού έφυγε τότε για το Παρίσι, όπου, έπειτα από δυό μήνες, πήγε και την βρήκε ο σύζυγός της, αφού παρητήθη από τη θέσι του.

Για κάμποσον καιρό οι δύο σύζυγοι έζησαν ήσυχοι φτωχικά στο Παρίσι, μαζί με το κοριτσάκι που είχαν άποκτήσει έντωμαξού. Άλλά έπειτα από δυό χρόνια ο σύζυγός της πέθανε, άφρονώντας την άμπτωχη κ' έρημη στον κόσμο με μόνη συντροφιά το κοριτσάκι της.

Τότε άρχισε μια ζωή πείνας και δυστυχίας. Η κυρία ντε Μοντερού έμενε με την κόρη της σε μια σοφίτα, όπου τις περισσότερες φορές κοιμόντουσαν νησιικές. Τις τραγικές αυτές νύχτες η κυρία Μοντερού έπαιρνε την κόρη της κοντά της, την κρατούσε άπ' τα χέρια και της έλεγε με ραγισμένη φωνή: —«Υπομονή, παιδί μου, ίσως ξανάρθουν η καλές μέρες...»

Για να βγάξει το ψωμί της την περίοδο αυτή η κ. Μοντερού έπλεκε δαντέλλες για τις κυρίες της Αύλης του Μ. Ναπολέοντος.

Μια μέρα έμαθε ότι ένας παλαιός ευπατρίδης, από εκείνους που είχε σώσει στη Βανδέα, και άκριδώς εκείνος για τον όποιον

Την έποχή εκείνη στη Βανδέα γινόταν πόλεμος μεταξύ των βασιλοφρόνων και των επαναστατών.

Άκούραστη η κυρία ντε Μοντερού, περιάβανε όλους τους βασιλοφρονες που συνέλαβαν αιχμαλώτους οι επαναστάται, τους έκουβε στο σπίτι της και στο τέλος κατόρθωσε να τους φυγαδεύει... Για να τους δίνει να τρώει, έμενε νησιική πολλές φορές κ' αυτή κ' ο άνδρας της. Κι αυτό, γιατί δεν τολμούσαν ν' αγοράσουν πολλά τρόφιμα από φόβο μην κινήσουν τις ύποψιες των υπηρετών τους.

Μια νύχτα όμως οι επαναστάται άνεκάλυψαν ένα φυγάδα μέσα στο σπίτι τους. Τι να κάνουν; Ήσαν χαμένοι... Τότε, για να σωθούν, έκ' επιφρόνου με τον άνδρα της, η κυρία ντε Μοντερού έδωλεσε ότι ο άνδρας της έκείνος ήταν έραστής της... Έτσι έγλύτωσαν και οι τρεις.

Όστόσο, και αφού διέφυγαν τον κίνδυνο αυτόν, η κυρία ντε Μοντερού έξακολούθησε να περιμαεύει και να φυγαδεύει τους αιχμαλώτους, ως ότου κίνησε και πάλι τις ύποψιες των επαναστατικών άρχων. Για να σωθούν κ' τη φορά αυτή, ο σύζυγός της έκανε πένος τη διώχνει από το σπίτι του. Η κυρία ντε Μοντερού έφυγε τότε για το Παρίσι, όπου, έπειτα από δυό μήνες, πήγε και την βρήκε ο σύζυγός της, αφού παρητήθη από τη θέσι του.

Για κάμποσον καιρό οι δύο σύζυγοι έζησαν ήσυχοι φτωχικά στο Παρίσι, μαζί με το κοριτσάκι που είχαν άποκτήσει έντωμαξού. Άλλά έπειτα από δυό χρόνια ο σύζυγός της πέθανε, άφρονώντας την άμπτωχη κ' έρημη στον κόσμο με μόνη συντροφιά το κοριτσάκι της.

Τότε άρχισε μια ζωή πείνας και δυστυχίας. Η κυρία ντε Μοντερού έμενε με την κόρη της σε μια σοφίτα, όπου τις περισσότερες φορές κοιμόντουσαν νησιικές. Τις τραγικές αυτές νύχτες η κυρία Μοντερού έπαιρνε την κόρη της κοντά της, την κρατούσε άπ' τα χέρια και της έλεγε με ραγισμένη φωνή: —«Υπομονή, παιδί μου, ίσως ξανάρθουν η καλές μέρες...»

Για να βγάξει το ψωμί της την περίοδο αυτή η κ. Μοντερού έπλεκε δαντέλλες για τις κυρίες της Αύλης του Μ. Ναπολέοντος.

Μια μέρα έμαθε ότι ένας παλαιός ευπατρίδης, από εκείνους που είχε σώσει στη Βανδέα, και άκριδώς εκείνος για τον όποιον

είχε δηλώσει πως ήταν έραστής της, ήταν ύπασπιστής του Ναπολέοντος. Η κυρία ντε Μοντερού, άπογοητευμένη πειά απ' όλους, πήγε και ζήτησε τη συνδρομή του. Αυτός όμως φοβήθηκε μήπως χάσει τη θέσι του αν μαθευόταν ότι υπηρετούσε άλλοτε στα στρατεύματα των βασιλοφρόνων και, ξεχνώντας ότι η γυναίκα εκείνη, όχι μόνο του είχε σώσει τη ζωή, αλλά ότι τον είχε διατρέψει βδομάδες όλοκληρές, κ' αυτόν και τους συντρόφους του, με το ψωμί της και το ψωμί του παιδιού της και του συζύγου της, έκαμε πως δεν την άναγνορίζει.

Και η κυρία ντε Μοντερού έφυγε μ' ένα μικρό χαμόγελο, και ξαναγύρισε στη σοφίτα της για να εξακολουθήσει να ζει μέσα στη δυστυχία και στη φτώχεια. Μά η Μοίρα ήταν άμεικλήτη έναντιόν της κ' έτσι η φτωχή αυτή γυναίκα έχασε μια μέρα τη μόνη της παρηγοριά, την κόρη της, που πέθανε από τις στερησεις...

Όταν, άργότερα, παλινορθώθηκαν οι Βουρβόνοι, η κυρία ντε Μοντερού πήγε στις Βερσαλλίες και ζήτησε να παρουσιασθή στο Λουδοβίκο 18ο. Έπειδή όμως ήταν φτωχικά ντυμένη, οι σωματοφύλακες δεν ήθελαν να την άφίσουν να μπει μέσα. Γότα έκανε ζήτησε τον άρχηγό των σωματοφυλάκων, αλλά κ' αυτός, μόλις άκουσε τι ήθελε, ξέσπασε σε γέλια σαρκαστικά.

Η δυστυχισμένη γυναίκα δεν μπόρεσε να συγκρατηθή πειά και με ύφος περήφανο του φώναξε:

—Κύριε, τη θέσι αυτή που έχετε σήμερα σεις, την είχαν άλλοτε ο πάππος μου και ο δυστυχής πατέρας μου, που καρατομήθηκαν, ενώ σεις φεύγατε από τη Γαλλία...

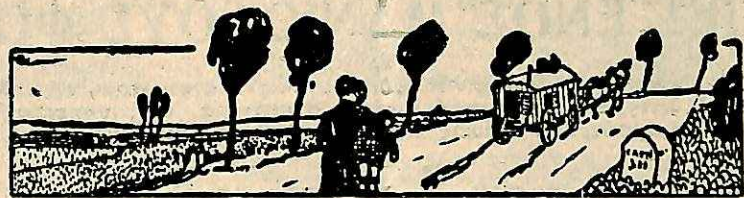
Και με ύφος έπιτακτικό του είπε: —Πηγαίνετε η πητε στη Μεγαλειότητά του ότι η κυρία ντε Μοντερού επιθυμεί να του μιλήσει!

Τότε ο διοικητής των Σωματοφυλάκων ύπηρευσε και μετεβίβασε στο βασιλέα την επιθυμία της. Και σε λίγο οι αλλοί οι δαν κατάπληκτοι ένα θέαμα μοναδικό.

Ο Λουδοβίκος 18ος, μόλις άκουσε τόνους της, σηκώθηκε και, ακολουθούμενος από όλους τους αλικούς, πήγε ως το θάλαμο των σωματοφυλάκων, όπου περίμενε η κυρία ντε Μοντερού, την χαϊρέτησε φιλόνας το χέρι της, έπειτα της προσέφερε το μικράστο του και έτσι την οδηγούσε στο γραφείο του, σαν να ήτανε βασιλισσα, και την κράτησε στο γέυμα. Της πρότεινε να μείνει στο ανάκτορο ως κυρία των Τιμών, αλλά εκείνη δεν θέλησε. Τον παρεκάλεσε μάλιστα να μη συμπεριληφθή ούτε μεταξύ των ευπατριδών που έφρόναιτο να πάρουν άποζημίωσι. Τι τά ήθελε τώρα όλ' αυτό, αφού η κόρη της είχε πεθάνει;

Τότε ο Λουδοβίκος 18ος της άπένεμει μια έτηρία σύνταξη πού της έφτανε για να ζή άνετα. Τη σύνταξη εκείνη την έσεβάσθη άργότερα και η κυβέρνησις του Λουδοβίκου Φίλιππου και, μετά την επανάστασι του 1848, η κυβέρνησις της Β' Δημοκρατίας.

Μολονότι η σύνταξις εκείνη της έφτανε για να ζήσει άνετα, η κυρία ντε Μοντερού εξακολούθησε να κατοική στη φτωχική της σοφίτα, έρημη, ως το 1853 πού πέθανε. Λίγα χρόνια πριν πεθάνει, είχε χάσει και το φως της.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ...

Ο Καμπασσού, ένας φτωχός Παρισινός οικογενειάρχης, καταχρεωμένος ως το λαιμό, συνέληφθη από τα άστυνομικά όργανα την ώρα που, άπελπισμένος, άπετειράτο να έβουτήξει μερικώς δκάδες μακαρόνια από ένα μακαλικό. Το άποτέλεσμα ήταν να καταδικασθή σ' ενός μηνός φυλάκιση. Καί, φιλοσοφικά, συλλογίζεται τώρα, ενώ έκτιε την ποινή του, πώς, αν όχι τίποτ' άλλο, γλύτωσε τουλάχιστον, προσωπνώς, από τις όκληρες έπισκέψεις των δανειστών του.

Έξαφνα όμως, ένα άπόγευμα, ο δεσποφύλαξ του άναγέλει ότι στο προαύλιο των φυλακών τον ζήτη ένας από τους τρομερότερους δανειστάς του, ο όποιος κατόρθωσε να πάρη από τον εισαγγελέα την άδεια να τον έπισκεφθή.

Ο Καμπασσού στην είδησι αυτή τά χάνει.

—Πές του, σε παρακαλώ, λέει άφρημένος στο δεσποφύλακα, ότι... δεν είμαι έδώ...

—Ναί... βεβαίως...

Ο Τζιμ, βέρος Παρισινός, τα είδε ύπ' τον ώκεανό. Το πλοίο στο όδρομο θέλησαν να μού πάρουν το παιδί, με το ένα θά σκοτώσω αυτό και με το άλλο θά πετάξω τα μυαλά μου!...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

Διάλογος μεταξύ Παρισινών: —Δεν μού λές, Πίλκ, ξέρεις τί άκριδώς θα πη να εινε κανένας αισιόδοξος; —Ω, μ' αυτό εινε εύκολότατο! Ο «αισιόδοξος» εινε ένας κύριος πού δεν του καίγεται καρφι για 3,τι παθαίνουν οι άλλοι, άρκε... να μην πύθι ο ίδιος τίποτε!

—Ακούστε, φίλε μου, λέει ο γιατρός με ύφος σοβαρότατο στον πελάτη του πού εινε άρροστος βαρεία. Είσθε άντρας...Νομίζω, λοιπόν, πώς δεν πρέπει να σας κρύψω την κατάσταση σας... Είσθε άρρωστος πολύ βαρεία... Μήπως θέλετε να είδοποισο κανέναν από τους φίλους σας... από τους γνωστούς σας;...

—Ναί... βεβαίως...

—Είμαι σίς διαταγές σας... Πουόν θέλετε λοιπόν να είδοποισο;...

—Κανένα άλλο γιαντρί...

—Ο Τζιμ, βέρος Παρισινός, τα είδε ύπ' τον ώκεανό. Το πλοίο στο όδρομο θέλησαν να μού πάρουν το παιδί, με το ένα θά σκοτώσω αυτό και με το άλλο θά πετάξω τα μυαλά μου!...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

ΠΑΡΑΤΑΞΑΙ ΔΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΤΣΑΚΑΛΩΦ

Ο Άθανάσιος Τσακάλωφ, ο εκ των ιδρυτών της Φιλικής Έταιρείας, ήτο μονογενής υιός του έξ Ίωαννίνων έμπορου Νικηφόρου Τσακάλωφ και της Βασιλικής το γένος Γώγου. Μία μέρα, καθώς το παιδί έβγαυε από το σχολείο, το άρπαξαν οι άνδρωποι του Άλή Πασα και το οδηγούσαν στα σεράγια του τυράννου. Μόλις έμαθε την άρπαγή του γιου της ή μητέρα του έτρεξε άμέσως στον Άλβανό γείτονα της Ταχρή Άμπάζη και με δάκρυα στα μάτια τον παραλούσε να σώσει το παιδί της. Έκείνος τότε την συμβούλεψε να προσποιητή την τρελή και να τον συνοδεύση στα ανάκτορα του Πασα. Όταν έφτασαν εκεί, η μητέρα στάθηκε απέξω και ο Άλβανός μπηκε στο δωμάτιο του Άλή.

—Τί φωνές εινε αυτές, ώρε μπόρο μ'; ώπρισε σε λίγο ο Πασας τον Ταχρή, άκούγοντας τα σχολίσματα της γυναίκας.

—Είπε μια μυστρελλη, Πασού μου, του άποκρίθηκε ο Άλβανός. Κάθεται στη γειτονία μου και δεν με άφίνει να κοιμηθώ με τις κλάγες της. Οι άνδρωποι σου της πήραν το μοναχοπαιδί και δεν βρίσκει ήσυχια πούθενά τώρα. Έπειδή ο άντρας της βύσκειται στη Ρωσία και δεν πρέπει να μαθευτή έξω το δνόμα σου για τέτοιες παληροδουλίες, σε παρακαλώ να της δώσης πίσω το παιδί.

Ο Άλής βρήκε σωστή τη σκέψη του και άφησε ελεύθερο το μικρό Άθανάσιο. Τότε η μητέρα του έγραψε τα διατρέξαντα στο σύζυγό της, ο όποιος κατέβηκε κρυφά στα Ίωαννίνα κ' έφυγε μαζί με το παιδί του για τη Ρωσία, λέγοντας στη γυναίκα του τη στιγμή του άποχωρισμού: —Έχω μαζί μου δυό ποτόλια. Άν στο όδρομο θέλησαν να μού πάρουν το παιδί, με το ένα θά σκοτώσω αυτό και με το άλλο θά πετάξω τα μυαλά μου!...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

—Ναί... βεβαίως...

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΜΑΝΙΩΔΟΥΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ένας τολμηρός έρασιτέχνης. Μέσα στα δάση της Αφρικής. Η εγκατάστασις του φωτογραφείου άπάνω στην... άγριουσιλιά. Η τρομερή εμφάνισις του βασιλέως των ζώων! Στιγμιές θανάσιμης αγωνίας. Η σωτηρία. Ο ρινόκερος και οι ιδαγενείς. Ένα χαριτωμένο παιγνίδι. Η τρομερές επιθέσεις των δύο ρινόκερων. Το άδιέξοδον, κλπ.

Όπως όλες η τέχνες, έτσι και η φωτογραφική έχει και αυτή τους άφροσιωμένους της λάτρας και τους ήρωάς της. Ένας απ' αυτούς είνε και ο Άγγλος Κήρτον, διάσημος φωτογράφος, ο οποίος με χιλίους κινδύνους κατόρθωσε να εισχωρήσει ως τα πιο άνεξερεύνητα δάση της Αφρικής, μόνο και μόνο για να φωτογραφίσει τα άγρια θηρία. Οι κόποι του όμως δεν έπληγαν χαμένοι. Ο θησαυρός που απέκόμισε απ' το ταξίδι του αυτό — μία πλουσιωτάτη φωτογραφική συλλογή — τον άποζημίωσε με το παραπάνω για τις θυσίες του.

Πώς όμως κατόρθωσε να πάει ο Κήρτον τις φωτογραφίες των θηρίων, γιατί, φυσικά, δεν θα έπληγαν αυτά να ποζάρουν μπρος στο φακό του... Το πράγμα είνε πολύ περίεργο και εξαιρετικά ένδιαφέρον και αξίζει να το διηγηθούμε.

Αφού μελέτησε προσεκτικά το έδαφος της περιοχής την οποία είχε διαλέξει για τη δουλειά του, σκαρφάλασε στα ψηλότερα κλαδιά μιας άγριοσυκιάς, σε απόστασι λίγων βημάτων από ένα έλος, στις όχθες του οποίου υπήρχαν άποτυπωμένα άναρθήματα ίχνη θηρίων.

Αφού στερέωσε τη μηχανή του πάνω στα διχαλωτά κλαδιά, είχε πει έτοιμο το φακό του για να φωτογραφίσει. Μια λάμπα με μαγνήσιο συμπλήρωνε την εγκατάστασι του. Τα θηρία δεν είχαν παρό να εμφανισθούν: ο φακός θα τ' αϊμαλώτιζε.

Σε λίγο άρχισε να νυχτάει... Μέσα στη σκοτεινιά που άπλωνόταν όλοένα, ο φωτογράφος πρόσεχε και τους έλαχίστους θορύβους που έφταναν μέσ' από τον χλιαρό αέρα ως αυτόν, ενώ τα μάτια του, συνηθισμένα να βλέπουν στο σκοτάδι, έξερευνοούσαν τους χαμηλούς θάμνους που έπλαισίωναν το γετονικό έλος.

Έξαφνα όμως, από το βάθος της πεδιάδος, σηκώθηκε ένας δυνατός έλεας, ο οποίος, αφού πέρασε μέσ' από τα φυλλώματα της άγριοσυκιάς, άρχισε ν' αναταράξει την επιφάνεια του έλους... Τι άπογοήτευσις! Κι' ως τα χαράματα να περίμενε τώρα ο Κήρτον, κανένα θηρίο δεν θα παρουσιαζόταν. Ο άνεμος θα τους μετέφερε τη μυρωδιά του — μυρωδιά ανθρώπου! — και θα τ' άπεμάκρυνε από κει, γιατί τα ήξεραν πειά ότι κάποιος τα παραμονεύει!

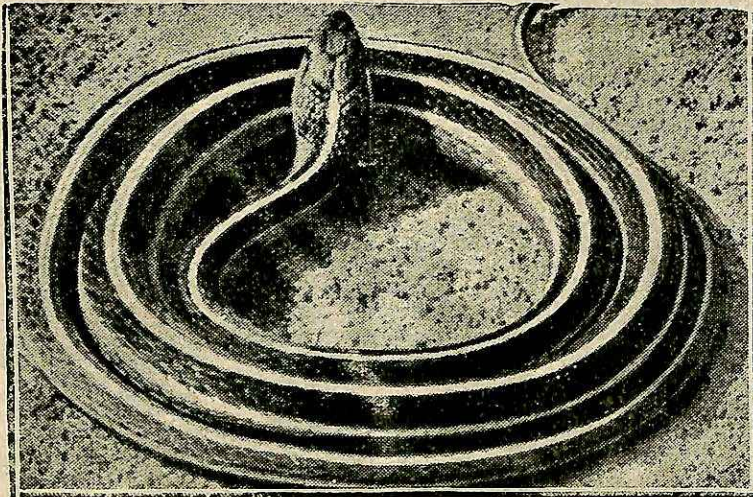
Η θέσις του Κήρτον ήταν τώρα πολύ δύσκολη... "Αν άφηνε μέσ' στη νύχτα την άγριοσυκιά του, θα έκανε μεγάλη τρέλλα, που θα την πλήρωνε ίσως με τη ζωή του...

Έξαφνα μία ήμπενησις ήρθε στο φωτογράφο. Σκέφτηκε ότι, αν έδενε γερά τα διχαλωτά κλαδιά της άγριοσυκιάς, όπου ήταν σκαρφαλωμένος, θα μπορούσε να κοιμηθί σ' αυτήν μια χαρά!... Για μάλιστα του θα έβαζε το σώκο της μηχανής του. Κι' άμέσως κύτταζε γύρω του για να τον βρεί, μα ο σώκος δεν ήταν πουθενά!

στο δένδρο. Είχε πέσει κάτω...

Χωρίς να διατάσει καθόλου ο Κήρτον κατέβηκε μ' ένα πήδημα. Βρήκε άμέσως το σώκο, τύλιξε τα λουριά του στον ώμο του και ήταν έτοιμος να ξανανέβη στην άγριοσυκιά. Έξαφνα όμως ένας τρομερός βρυχηθμός αντίχρησε μέσ' στη σιωπή, γεμίζοντας όλη την έκτασι γύρω, και συγχρόνως ο φωτογράφος δέχτηκε από πίσω ένα χτύπημα τόσο δυνατό, που τον έκανε να πιά και να χτυπηθεί το πρόσωπο και το στήθος του άπάνω στον κορμό του δένδρου...

Τι στιγμή φριχτής αγωνίας! Ήταν

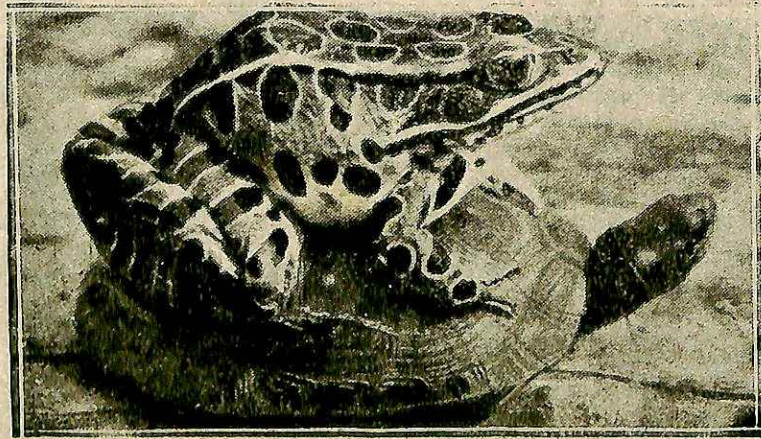
Ο Βάας που άναπαύεται

(Φωτογραφία του κ. Κήρτον)

ένα λιοντάρι, ένα λιοντάρι που τον παραμόνευε!... Το πόδι ενός λιονταριού τον είχε χτυπήσει στη ράχη!

Με άσπρασια ταχύτητα ο Κήρτον άρπαξε ένα κλαδί και σε μία στιγμή κατόρθωσε να σκαρφαλώσει πάλι στο δένδρο και να σωθί...

Το λιοντάρι, από κάτω, λυσσασμένο, έκανε τα νύχια του στη ρίζα της άγριοσυκιάς, σαλεύοντάς την όλοκληρη!... Την κτυπούσε με την ουρά του, έμυγχε τα δόντια του στον κορμό της, μούγκριζε και ούρλιαζε όλοένα, λυσσασμένο γιατί του ξέφυγε!

Ο Βάραχος και η χελώνα

(Φωτογραφία του κ. Κήρτον)

λεία του!

Μά έντωμεταξύ ο Κήρτον, ο οποίος είχε άνακτήσει όλη την ψυχραιμία του, θυμήθηκε για ποιο σκοπό είχε πάει εκεί κάτω... Διάλεξε την πιο κατάλληλη στιγμή και με μία κίνηση πάτησε το κουμπι της μηχανής του, αιχμαλωτίζοντας έτσι στην πλάκα του τη μορφή του βασιλέως των ζώων!...

Το έπιανδυνωδέστερο θηρίο της Αφρικής για έναν κτηνή — και ένα φωτογράφο συνεπώς — είνε ο ρινόκερος, θηρίο που η δύναμις του μόνο με το έλέφαντος συγκρίνεται. Ο

Αν έπιχειρήσει να το βάλλι στα πόδια, είνε χαμένος, γιατί η ταχύτης του ρινόκερου είνε καταπληκτική.

Οι ιδαγενείς, ωστόσο, της Αφρικής, αν και άποφεύγουν, φυσικά, κάθε συνάντησι με το χαριτωμένο αυτό κάτοικο των δασών τους, όταν τον συναντήσουν, δεν έπιχειρούν να φύγουν αλλά στέκονται και περιμένουν να τους έπιτεθί. Τότε, με μία άπτομη μετακίνησι προς τα πλάγια, άποφεύγουν το θάνατο χτύπημα του τρομερού κεράτου του μεγαθήριου, και περιμένουν το δεύτερο χτύπημά του, όποτε και πάλι κάνουν το ίδιο.

Αυτό έπαναλαμβάνεται πολλές φορές, ως δτου στο τέλος ο ρινόκερος, άπογοητευμένος, άφίνει το θύμα του και φεύγει...

Ο Κήρτον έγνώριζε την τακτική αυτή των ιδαγενών και άπεφάσισε να την χρησιμοποιήσ, αν και γι' αυτόν ειδικώς παρουσίαζε σοβαρούς κινδύνους. Φορτωμένος καθώς ήταν με την βαρεία μηχανή του, πως θα μπορούσε να πηδήσει προς τα δεξιά ή προς τ' άριστερά, τη στιγμή που θα του έπιτίθετο ο ρινόκερος;

Η άγάπη, ωστόσο, προς την τέχνη του νίκησε τους διαταγμούς του. Και, βοηθούμενος από ένα νεαρό Άγγλο σπόρτμαν, έτέθη επί το έργον.

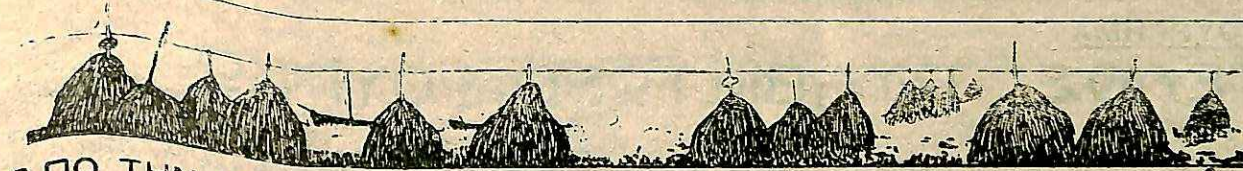
Μόλις οι ιδαγενείς που τον συνόδευαν άνεκάλυψαν τα πρόσφατα ίχνη ενός ρινόκερου, ο Κήρτον κατεσκεύασε, κοντά στο στενό απ' το οποίο κατ' άσσαν πιθανότητα θα περνούσε το θηρίο, ένα είδος όδοφράγματος από κλαδιά και φύλλα, πλώ από το οποίο, στην κατάλληλη στιγμή, θα έτοπυθε το ίδιο. Η έπαγγελματική του αυτή πρόνοια, αντί να τον βοηθήσει στην έπιχείρησι του, λίγο έλειψε να το στοιχίσει τη ζωή.

Στην άρχη τα πράγματα πήγαιναν μά χαρά. Άντι ενός ρινόκερου, δύο παρουσιάστηκαν ύστερ' από λίγη ώρα: μία μητέρα με το παιδί της. Ο Κήρτον, κρυμμένος πίσω από το όδοφράγμα του, συνέλαχε τον έαυτο του για το έξυπνο κόλπο του. "Όταν τα δύο θηρία είδαν τον Άγγλο σπόρτμαν που στεκόταν πιο πίσω και πιο ψηλά από τον Κήρτον, κουνώντας τα μεγάλα των κεφάλια εις ένδειξιν όργης, σταμάτησαν για μία στιγμή μόνο μπρος στα κλαδιά και τα φύλλα. Άμέσως κατόπιν ώρμησαν κατ' άπάνω του.

Στις φωνές του σπόρτμαν ο φωτογράφος πετάχτηκε προς τα πίσω. Τα δύο θηρία τότε τρύπησαν το όδοφράγμα, είδαν το νέο τους έχρη και ώρμησαν έναντίον του... Πώς να τα βγάλι πέρα ο Κήρτον μαζί τους;

Αν, μισούμενος το σύστημα των ιδαγενών, άπέφυγε την έπίθεσι του πρώτου ρινόκερου, θα μπορούσε τάχα ν' άποφύγη και του δεύτερου; "Όστόσο, το κατόρθωσε και αυτό... Ξέφυγε, μολοντι φορτωμένος με τη μηχανή του, το χτύπημα των δύο θηρίων που έτρεχαν με ύλγυνάδη ταχύτητα!...

Η μητέρα όμως, που την έκανε έ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΓΟΥΛΑ

Τα πρώτα χρόνια της αυτοκρατορίας του. Μια αρρωσσία πού μεταβάλλει έντελώς τον χαρακτήρα του. Ένας απο τους μεγαλειώδεις τυράννους της ιστορίας. Όπου ο Καλιγούλας πιστεύει πως είνε η άσσυλουγιστή σπατάλη του Καλιγούλα. Οι λευτήρες με τ' άρωματά. Τα στρείδια, τα πουλιά και τα φαρία του αυτοκράτορος. Μόσο στοιχίσε ένα δείπνο του. Τα άνακτορα και τα πλοία του, κλπ.

Ένας από τους θρηωδεστέρους αυτοκράτορας της Ρώμης ήταν και ο Νέρωνος. Ο Καλιγούλας είχε υιοθετηθί από τον Τιβέριο και είχε άνατραφή με την πιο άσστηρη στρατιωτική πειθαρχία. Το πραγματικό του όνομα ήταν Γάιος - Κάισαρ - Αύγουστος - Γερμανικός, ώνομάστηκε δι Καλιγούλας από τη Λατινική λέξι «Κάλλιγκας» που σημαίνει στρατιωτικό ύπόδημα. Άνέβηκε στο θρόνο της Ρώμης σε ηλικία έικοσιπέντε έτων και κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του εκυέκρινε με άκρητη φρόνησι το λαό του. Μεταξύ των άλλων, κατήγγινε τους φόρους και ύποστήριζε πάρα πολύ τους πολεμίστας, στους οποίους προσέφερε πλούσια κτήματα. Για όλ' αυτά, τόσο πολύ τον είχε άγαπήσει ο λαός του, ώστε, όταν άρρώστηκε βαρεία, κατά το δγδοό έτος της βασιλείας του, όλοι οι Ρωμαίοι κατέληφθησαν από άγώνια και προσήλυνον μέρα και νύχτα στους θεούς για να τον σώσουν...

Όταν όμως ο Καλιγούλας, αφού έπι πολύ πάλεψε μεταξύ ζωής και θανάτου, έγινε καλά, ο χαρακτήρ του είχε γίνει πάλι έντελώς διαφορετικός και δεν άρχισε να έξελιχθί σ' έναν από τους σκληροτέρους τυράννους της ιστορίας. Η άλλαγή αυτή του χαρακτήρος του άποδίδεται στην άρρώστια του, καθώς και στην έπιληψία από την οποία έπασχε από μικρό παιδί. Ώς φρενών η άποτυχία της, έπανάλαβε άμέσως την έπίθεσι της, και, στηριζόμενή στην πικρία της, πόδια, ώρμησε κατ' έπάνω στο φωτογράφο, άκοιλουμένη από κοντά απ' το παιδί της... Και η έπιθέσεις έπανελαμδάνοντο με τέτοια ταχύτητα, ώστε ο Κήρτον, όχρωμένος πίσω από τα συντρίμματα του όδοφράγματος του, έβλεπε, πολύ άργά όμως, ότι δεν είχε πειά τον άναγκαίο χώρο για το κόλπο του.

Έδυνώς ο σύντροφός του, καταλαβαίνοντας τον κίνδυνο, έσκόπευσε το θηρίο, το έπυροβόλησε και το έρριξε κεραυνόπληκτο καταγής.

Έτσι ο άτόρμητος φωτογράφος έσώθη ως εκ θαύματος.

Πολλές από τις φωτογραφίες που πήρε ο Κήρτον, παρ' όλλον να του αυτές, που δημοσιεύουμε στη σελίδα αυτή, παριστάνει ένα μεγάλο βόα τον όποιον έφωτογράφησε την ώρα που κοιμόταν. Η άλλη, που είνε πολύ πελειερη, παριστάνει έναν τρώστο βάτραχο σκαρφαλωμένο με όλη του την άνεσι στη ράχη μιας χελώνας, η οποία τον μεταφέρει χωρίς να αίσθνεται καθόλου το βάρος του...

Η ύπερβολικός μάλιστα έκδηλώσεις του πλήθους κατά τη διάρκεια της άρρώστιας του είχαν έρεθίσει τη φαντασία του και από τότε άρχισε να θεωρή τον έαυτο του, όχι άνθρωπο πειά, αλλά θεό!... Γι' αυτό, κάθε φορά που πήγαινε στην Άγορά, συνήθιζε να κάθεται μεταξύ των άγαλμάτων του Κάστορος και του Πολυδεύκους, όταν δε άνέβαινε στο Καπιτώλιο έπιανε κουνέτια με... το άγαλμα του Διός!... Κάποτε πάλι έδωσε έντολή να καούν τα συγγράμματα του Όμήρου, του Βιργιλίου και του Λιβίου, από φόβο μήπως, οι μεγάλοι αυτοί ποιητά, του έπισκιάσουν

τη δόξα με το πνεύμα τους! Τόση πολλή ήταν η μεγαλομανία του, ώστε έδωσε στο άγαπημένο του άλογο τον τίτλο του συγκλητικού και του έκτισε μεγαλοπρεπέστατο άνάκτορο για να κατοική!... Κατόπιν άρχισε να διαπράττει σείραν τρομερών έγκλημάτων. Έν πρώτους έθανάτωσε τον άνεψιό του Τιβέριο, τον πενθερό του Σύλλα και πολλούς άλλους έφανείς Ρωμαίους. Κάθε δέκα μέρες συνέτασσε κατάλογο των κατοίκων της Ρώμης οι όποιοι έπρεπε να θανατωθούν, έδινε μάλιστα ο ίδιος έντολή στο δήμο να τους καθιστά τις τελευταίες στιγμές όσο το δυνατόν πιο λαμπρά.

Επειδή όμως, με όλα αυτά τα έξοδα, οι θησαυροί του θησαυροφυλάκιου του δεν έξηντλόντου, άναγκάσταν να κάνει και άλλες δαπάνες, πιο παράτολμες ακόμα. Διέτασσε άσφα να του οικοδομήσουν πολυτελή άνάκτορα, τα όποια, άμέσως μετά την άνέγερσί τους, κατεδάφιζε για να του χτίσουν καινούργια. Για να ικανοποιή τις τεράστιες ύβριστες του, έβαζε έργάτες να του κατασκευάζουν τεχνη-

ταστροφή, για να διατηρηθί η άνάμνησις της μαζί με το όνομά του στους μεταγενεστέρους. Πολλές φορές πάλι συνήθιζε να λέγη:

— Άς με μισούν, άρκει να με φιδούνται!...

Άλλη μία φορά πάλι έλεε δυνατά στο θέατρο για να τον άκούσουν όλοι:

— Ήθελα ο Ρωμαϊκός λαός να έχει ένα κεφάλι μονάχα για να μπορούσα να το κόψω με μία σπαθιά!...

Τρομερή έπισης ήταν και η σπατάλη του θηριώδους αυτού αυτοκράτορος. Θέλοντας να ζοδέψη με κάθε τρόπο τα χρήματα του αυτοκράτορικου θησαυροφυλάκιου, τα όποια ο προκάτοχός του είχε συσσωρεύσει σ' αυτό, κατεσκεύασε στα άνάκτορά του πολυτελείς λουτήρας, όπου, αντί νερού, έχρησιμοποιούντο πολυτιμότερα άρώματα. Έφτιαχνε ταχυδρόμους, έναλασσόμενοι καθ' όδόν, του έφεραν άπο τη Βρετανία φρέσκα στρείδια. Γίριες ειδικές διέσχίζαν κάθε τόσο τη Μεσόγειο για να του φέρουν από τις τροπικές χώρες σπανία πουλινια, που ετρωγε, εκλεκτά μαγειρεμένες, μόνο τις γλωσσές των. Έπισης στη λιανηρή πωλοσία είχε εγκατεστημένους ουκούς του φαρμάκου για να του άλειψουν σπάνια ειδη φαρμάκων. Ο φιλότορκατος κορόιδευε συχνά για τη γυναικεία του φωνή, κατόπιν συνηθισώς μετά των συγγλητικών της Ρώμης, παρεφύλαζε μία μέρα στο διαόρομο των άνακτόρων και, ενώ ο Καλιγούλας περνούσε άνώποισα από μπρος του, του κατέφερε μια γερή σπαθιά. Τότε ώρμησαν έναντίον του και οι άλλοι συνωμωτοί και τον άπετελείωσαν με τριάντα έν όλφ πληγές!...

τά βουνά, να έξαφανίσουν όλόκληρα νησιά και να δημιουργήσουν καινούργια μέσα στη θάλασσα. Κάποτε έναυπήγησε δύο κολοσσιαία πλοία με πολυτελέστατες αίθουσες. Η πρώρες των πλοίων αυτών ήταν στολισμένες με πολύτιμα πετράδια, τα πανιά τους καίμενα από μετάξι και τα κουπιά τους έπλεονα ή έπάργουρα. Για να έξαντλήσει δέ όσο το ταχύτερο το θησαυροφυλάκίό του, βγήκε ένα πρσιό στα προπύλαια των άνακτόρων του και άρχισε να ρίχνει στο δρόμο με το φτυάρι τα νομίσματα. Έκατό περσίον δοούλι του έφεραν από τη θησαυροφυλακία κίνιστρα γεμάτα χρυσά και άργυρά νομίσματα και τ' άσπαιαν μπροστά του για να τα πετάξει στο δρόμο, όπου είχαν μαζευθί χιλιάδες Ρωμαίων και γέμζαν τις στέπες των με χρήματα. Αυτό το παιγνίδι του χρυσού βάσταζε τρεις όλόκληρες μέρες. Με αυτό όμως δεν ήρκει να ύποθέσει κανείς ότι ο παράφρων αυτοκράτορας περιφρονούσε τα χρήματα. Κάθε άλλο μάλιστα. Συνήθιζε να έπισκέπτεται τακτικά το θησαυροφυλάκίό του, όπου χωνόταν όλόκληρος και κυλιόταν μέσα στο χρυσάφι, βγάζοντας άγριες κραυγές ευχαριστήσεως!...

Μ' αυτές τις σπατάλες όμως το θησαυροφυλάκιο δεν άρχισε ν' άδειάζει και τότε ο Καλιγούλας, για να το ξαναγεμίσει, έπέταλε μαρτυατους φόρους στους υπηκόους του και κατέδρασε σε θάνατο πολλούς πλουσίους πολιτας για να δημεύσει τις περιουσίες των. Κάποτε μάλιστα προσέκάλεσε στη Ρώμη και το βασίλειά της άλαινιτανίας Πτολεμαίο, τον όποιον έδόλοφόνησε για ν' αρπάξει την περσιουσία του. Έπί τέλους όμως βρέθηκε κάποιος χιλιάρχος, όνόματι Κάσιος Χωρέας, ο όποιος άπλήλαξε τη Ρώμη απ' το άνθρωπόμορφο αυτό κτήνος. Ο Χωρέας, τον όποιον ο αυτοκράτορας κορόιδευε συχνά για τη γυναικεία του φωνή, κατόπιν συνηθισώς μετά των συγγλητικών της Ρώμης, παρεφύλαζε μία μέρα στο διαόρομο των άνακτόρων και, ενώ ο Καλιγούλας περνούσε άνώποισα από μπρος του, του κατέφερε μια γερή σπαθιά. Τότε ώρμησαν έναντίον του και οι άλλοι συνωμωτοί και τον άπετελείωσαν με τριάντα έν όλφ πληγές!...

Η ΤΙΛΕΝΤΑΙΑ ΘΕΑΔΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΣ

Ο ποιητής Φιλόξενος έλάτρει με χει πάθος τα... ψάρια. Κάποτε άγόρασε στάς Συρακούσας ένα πελώριο χταπόδι, το όποιον έμαγειρεύε και κατεβόχρησε μόνος του, όλόκληρο, εκτός από το κεφάλι. Την άλλη μέρα, καθώς ήταν έσπόμενο, έπαθε από γαστρικά και ο γυατός τον όποιον κάλεσε για να τον δει, τον βρήκε σε κακή χάλια.

— Φιλόξενε, του έλε, αν έχης καμιά έπιγύουσα ύπόθεσι, φροντίσε να την κανονίσεις, γιατί δεν σου μένουν παρά λίγες ώρες ζωής!...

— Δεν έχω καμιά έκκρημη ύπόθεσι, άπάντησε ο Φιλόξενος. Τα ποιήματά μου, δόξα τω Θεό, τα έχω τελειώσει. Άς μου φέρουν, λοιπόν, ό,τι... έπερίσεισες από το χταπόδι... για να το άποτελείσω κι' αυτό.

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο «ΑΓΓΕΛΟΣ» ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

«Ένα από τα καλύτερα δράματα του Βικτωρ Ουγκώ, που έδωσαν το μεγάλο ποιητή και ως θεατρικό σύγγραφο, είναι και ο «Άγγελος» του. Το δράμα αυτό είναι σχεδόν άγνωστο στην Ελλάδα. Το διακρίνει κάποια δύναμη φαντασίας και η υπόθεση του είναι τόσο συγκλονιστική, ώστε να θεωρείται ως έργο από εριστοτεχνικά του παγκοσμίου θεάτρου. Επειδή είναι άδυνατο, φυσικά, να το μεταφρασούμε ολόκληρο, παραθέτουμε εδώ την υπόθεσή του—που αποτελεί μόνον της ένα εριστοτεχνικό διήγημα—με αρκετούς από τους κυριότερους διαλόγους του.

Βρισκόμαστε στην Πάδουα, στα 1549.

Ένα άπλο και φτωχό κορίτσι του λαού, η Θισβή, κατώρθωσε, χάρις στην όμορφιά και την άφραστη υποκριτική της τέχνη, να γίνει μεγάλη ήθοποιος και φίλη του Άγγελου, του παντοδύναμου άρχοντα της Παδοΐας.

Κοντά του όμως δεν ήταν ευτυχισμένη. Για τον άνθρωπο αυτόν έννοιωθε ένα παράξενο αίσθημα, ένα αίσθημα που δεν ήταν αγάπη και που δεν μπορούσε ονόμαζό το ως εξήγησή. Ένας άλλος, ένας νέος, όνομαζόμενος Ροδόλφος, είχε κατακτήσει την καρδιά της. Μα ο Άγγελος είχε καταλάβει τις σχέσεις των και γι' αυτό η Θισβή αναγκάστηκε να του παρυσιάσει το φίλο της ως αδελφό της.

Όστόσο ο Άγγελος δεν ήσυχασε· μ' αυτό και κάποια μέρα της έκανε μια άγρια σκηνή ηλιτοπίας. Τότε η Θισβή, με την ψυχή περίλυπη έως θανάτου, του εξιστόρησε με παράπονο όλη τη ζωή της, την άχαρη και σκληρή ζωή της, ως τη μέρα που γνώρισε το θρίαμβο και τη δόξα:

«Σέρετε ποιά είμαι; του είπε. Είμαι ένα κορίτσι του λαού, μια θεατρίνα και τίποτε περισσότερο. Καί όμως, ό,τι κι' αν είμαι, έχω κι' εγώ άλλοτε μια μητέρα. Σέρετε τί θα πη να είσαι ένα παιδί, ένα άδύνατο, γυμνό, περυσμένο παιδάκι, και να αισθάνεσαι δίπλα σου, τριγύρω σου, μπροστά σου μια μητέρα, που περπατά όταν περπατάς και στέκεται όταν στέκεσαι σύ;...

«Ω! δεν υπάρχει στον κόσμο γλυκύτερο πράγμα από μια μητέρα, που σε κυττάζει διαρκώς μες στα μάτια, που ξεσταίνει τα δάχτυλά σου μες στα χέρια της, το σώμα σου σ'α γονατά της, την ψυχή σου στην καρδιά της—μια μητέρα που σου δίνει το γάλα της όταν είσαι μωρό και το φιλιά της όταν μεγαλώσεις, που σε φωνάζει: «παιδί μου!» με φωνή τόσο στοργική, ώστε η καρδιά του Θεού θ' αναγαλλιάσει από ευχαρίστηση όταν θ' άκουη από τον ούρανό αυτή λέξη!

«Ναι, έχω κι' εγώ μια μητέρα. Ήτανε μια φτωχή χήρα, που τραγουδούσε στις δημόσιες πλατείες π Μπαρόνιας για να βγάλει το φιλιά μας. Πήγαινα πάντοτε μαζί της και μάθαινα κι' εγώ να τραγουδώ... Έτσι άρχισα τη ζωή μου...

«Μια μέρα, στο τραγούδι που έλεγε η μητέρα μου, υπήρχαν, χωρίς να το

ξέρω, μερικοί ειρωνικοί στίχοι για τους άρχοντες της Βενετίας. Τη στιγμή όμως εκείνη περνούσε από την πλατεία ένας γεροντιστής. «Όταν είδε το συγκεντρωμένο πλήθος να ξεκαρδίζεται στα γέλια, πλησίασε και κείνος από περιέργεια.... Μόλις όμως άκουσε το τραγούδι της μητέρας μου, έθύμωσε και διέταξε τον αξιωματικό της ακολουθίας του να πάσει τη μητέρα μου και να την οδηγήσει στην κρεμάλα!...

«Η μητέρα μου δεν είχε τίποτε, γιατί ήξερε η δυστυχισμένη ότι χαμένες θα πήγαιναν ή παρακαλήσεις της. Μ' έφίλησε μονάχα με δακρυσιμένα μάτια και μου έδωσε την ευχή της μέσ'

στην κρεμάλα.

«Η σκληρή καρδιά του γεροντιστού μαλάκωσε από τα παρακάλια της κόρης. Και ο γέρος διέταξε τον αξιωματικό να ελευθερώσει την αιχμάλωτό του. Τότε η μητέρα μου πήρε έσταυρωμένο της και τον χάρισε στη όμορφη κοπέλλα, λέγοντάς της:

«Κράτησε, παιδί μου, αυτόν το σταρό. Θα σε προσφυλάει από κάθε κακό και θα σου φέρει ευτυχία!

«Υστερ' από μερικά χρόνια, η μητέρα μου πέθανε. Εγώ έγινα ξαφνικά πλούσια και διάσημη. Από τότε μια μονάχα επιθυμία με κατέχει: να ξαναβρω εκείνο το κορίτσι, εκείνο τον άγγελο που έσωσε τη μητέρα μου

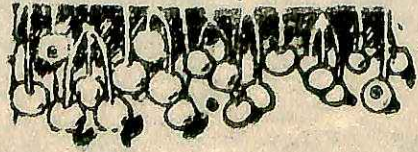

από την καρδιά της. «Υστερα πήρε το σταρό, που είχε άπαινο της, τον φίλησε με εδύλεια και άφησε τον αξιωματικό να την δέσει...

«Τον βλέπω ακόμα μπροστά μου αυτόν το σταρό. Ήταν από μπρούτζινο και είχε άπαινο χαραγμένο πάνω μου με αδέξιους χαρακτήρες: Θισβή.

«Εγώ—ήμουν τότε δεκάξη ετών—ενώπιον τον αξιωματικό που έδενε τη μητέρα μου χωρίς να μπορώ να μιλήσω, να κλάψω, να κινήθω από τη θέα μου. Είχα παραλύσει ολόκληρη. Μα και το μαζεμένο πλήθος παρακολουθούσε τη σκηνή αυτή άφωνο από τον τρόμο και την κατάπληξή του...

«Ξαφνα, ένα όμορφο κορίτσι που ήταν μαζί με το γεροντιστή, κόρη του καθώς φαίνεται, συνηντήθη με μέ το φοιχτό αυτό θέαμα, έπεσε στα πόδια του γέροντα και τον παρακάλεσε να χωρήσει τη ζωή της δι-

Η Θισβή όστόσο δεν άργησε να μάθει για ποιά λόγον ο άγαπημένος της Ροδόλφος της έφ'ερετο τελευταία

τόσο ψυχρά και αδιάφορα. Και απεφάσισε να εκδικηθή την κλέφτρα της αγάπης της.

Μια νύχτα, μπήκε στο δωμάτιο της Κατερίνας, τη στιγμή που ήξερε ότι θα βρισκόταν εκεί ο Ροδόλφος, γι' να προκαλέσει σκάνδαλο, να μάθει ο Άγγελος την κακή διαγωγή της γυναίκας του και να την τιμωρήσει ή να την διώξει.

Πράγματι η Θισβή—την όποια η ζήλεια είχε μεταβάλει σε θύανα—βρήκε το έρωτικό ζευγάρι μαζί και άρχισε να φωνάζει για ναρθούν να τους δούν.

«Ξαφνα όμως είδε κρεμασμένο στο στήθος της Κατερίνας, που έτρεμε από το φόβο της, το σταρό τον όποιο της είχε δώσει η μητέρα της.

Κατάλαβε τότε ότι αυτή ήταν η μεγάλη ευεργετήριά της και μετανόησε επειδή θέλησε να την βιάσει. Και γι' αυτό, μόλις ώρμησε στο δωμάτιο ο Άγγελος, που είχε άκουσει τις φωνές της Θισβής, η θεατρίνα, αντί να του πη την αλήθεια, βρήκε ένα ψέμα και το έλεγε ότι έτρεξε, με το Ροδόλφο, στο δωμάτιο της Κατερίνας, επειδή τους φάνηκε ότι είδαν ένα ληστή ή μια μπάιν μεσά!...

«Έτσι η Θισβή έπνιξε τη φωνή της καρδιάς της, έριξε μόνον της το Ροδόλφο, που τον αγαπούσε, στην άγκαλιά της Κατερίνας και γίνθηκε συνένοχος στους έρωτές της—για να μην παραβή τον όρκο που είχε δώσει άλλοτε ν' ανταποδώσει στο μικρό κοριτσάκι την ευεργεσία που της έκανε, σώζοντας τη μητέρα της από την κρεμάλα...

Μά, αν η Κατερίνα έξασφαλιστηκε από τη Θισβή, είχε όστόσο άπαινο ένα έγχρο, τον κακοήγο και μισαρό Όμοδέν, ο όποιος απέκλυσε μια μέρα στον Άγγελο τους έρωτας της γυναίκας του με το Ροδόλφο.

«Όταν ο Άγγελος τού άκουσε αυτό, έγινε έξω φρενών. Η ζήλεια τον στράβωσε. Έτρεξε στο δωμάτιο της γυναίκας του και της είπε ότι τ' ήξερε όλα...

«Η Κατερίνα δεν μπόρεσε από το φόβο της ν' άνοιξη το στόμα της και να του ζητήσει συγγνώμη και έλεος, να τον παρακαλέσει να λησθή τα νειάτα της.

«Και ο Άγγελος καταδικάζει μόνο του τη γυναίκα του σε θάνατο, για να ξεπλύνει τη μεγάλη προσβολή που τού έκανε. Άφησε άπαινο στο τραπέζι ένα μουκαλάκι γεμάτο δηλητήριο και της είπε να το πάρη μόνη της.

«Η Κατερίνα έπλησίασε μηχανικά στο τραπέζι, πήρε το δηλητήριο, μ' την ίδια στιγμή απέκτησε συνείδηση τι πήγαινε να κάνει και άρχισε να φωνάζει:

«Όχι, αυτό είναι τρομερό! Δεν θέλω! Δεν θα μωρρώσω ποτέ... Σκέψου, Άγγελε, όσο είναι ακόμη καλός, τί μου ζητάς να κάνω... Συλλογίσου ότι είμαι μια γυναίκα μόνη, ά-

προστάτευτη, άνυπεράσπιστη, χωρίς κανένα προστάτη μέσα σ' αυτό το μεγάλο μέγαρο. Δεν εινε ίπποτικό έμ μέρος σου ν' αναγκάζεις μια γυναίκα να δηλητηριασθή μόνη της!... Δεν θέλω να πεθάνω! Θέλω να ζήσω!...»

Τη στιγμή εκείνη έτρεξε και η Θισβή από τις φωνές της Κατερίνας. Κατάλαβε τί έφρόκετο να γίνη και απεφάσισε να καταφύγη σ' ένα άδωο τέχνασμα για να σώσει, και τη φορά αυτή, την Κατερίνα...

Πλησίασε τη γυναίκα του Άγγελου και της ψιθύρισε με τρόπο στο αυτί να πάρη το δηλητήριο, χωρίς να φοβάται τίποτα... Μόνη της μάλιστα έπλησίασε το μουκαλάκι στα χείλη της Κατερίνας. Με τη διαφορά όμως ότι το είχε άδειάσει με τρόπο, δίχως να το αντίληφθ' ο Άγγελος, και τ' είχε γεμίσει μ' ένα δραστηκώτατο ναρκωτικό.

«Η Κατερίνα, που είχε άπαινο έμπιστοσύνη στη Θισβή, άδειασε μονορούφι το μουκαλάκι—κι' έπεσε κεραινώπληκτος κατά γης, βυθισμένη σε λήθαργο...

«Ο Άγγελος, νομίζοντας τότε ότι είχε λάβει εκδίκηση, άφησε το πτώμα της γυναίκας του στη Θισβή, να το της γυρίσει να της δώσει. Κ' εκείνη μετέχεισθη μ'α φαρμακευτική «οπιοειδή», η όποια άσφαλώς θα τον έθερπαινε, αλλά η όποια, κατά την κρίση του, ήταν... πολύ άκριβη.

Στο μεταξύ ο Ροδόλφος έμαθε τί είχε συμβ' κι' έτρεξε σαν τρελλός στο σπίτι της Θισβής. Και μόλις είδε την αγαπημένη του την Κατερίνα ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, νεκρή φαινομενικά, βεβαιώθηκε άμέσως ότι δεν ήταν ψέματα εκείνα που τού είχαν πει ότι δηλαδή την είχε φαρμακώσει η ίδια η Θισβή για να την εκδικηθή επειδή της έλεγε την αγάπη της...

«Η Θισβή άκουγε άτάραχα τις κατηγορίες που της έλεγε, με άφρισημένο στόμα, ο Ροδόλφος. Τ' όθεωρησε περιττό να του άποδείξει ότι γελούτανε, ότι απεναντίας αυτή είχε σώσει την Κατερίνα για να του την παραδώσει ζωντανή, αφού την αγαπούσε τόσο πολύ...

Είχε βεβαιωθή πειά η δυστυχισμένη Θισβή ότι ο Ροδόλφος δεν αισθανόταν τίποτα γι' αυτήν... Τί να την έκανε λοιπόν τέτοια ζωή; Χίλιες φορές καλύτερος ο θάνατος!... Και πόδες γλυκός θα ήταν αυτός ο θάνατος, αν τον εβρισκε από τα χέρια του ά-

Αυτό και έγινε.

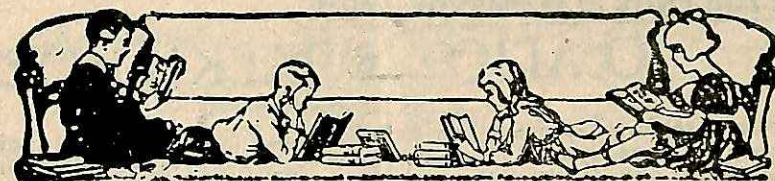
«Ο Ροδόλφος, μη γνωρίζοντας τί κάνει από το θυμό του, έβγαλε το μαχαίρι του και το βύθισε στην καρδιά της Θισβής!

Τη στιγμή εκείνη ξύπνησε και η Κατερίνα από τον βαθύ ύπνο της.

—Μά... ποιάς σ' έσωσε; την ρώτησε κατάπληκτος ο Ροδόλφος, μ'ήν πιστευόντας στα μάτια του.

—Εγώ!... για να χαρής την αγάπη σου! άποκριθήκε τότε η Θισβή—παραδίδοντας την τελευταία πνοή της.

Κ' έτσι τελειώνει το δράμα αυτό, το όποιο, άλλωστε, σ'α χρώμα του ρομαντισμού, έκανε πολλά θοράια μάτια να δακρυσουν...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Γά έξοδα της κηδείας της μακαρίτισσας. «Καλύτερα να μην είχε πεθάνει! Πώς έπεθανε ένας ταιγούνης ευγενής. Για να μην αγοράσει το φάρμακο!... Ένας πάμπλουτος και ένδοξος ήθοποιος φιλάργυρος! Ο άρροπος νυχτερινός επισκέπτης. Για να μη πληρώνη νοίκι. Ο «ξενών» του φίλου, από μια νύχτα 17 χρόνια, κλπ.

Ένας φιλάργυρος έχασε κάποτε τη γυναίκα του. Ο οικονομός του, που είχε αναλάβει τον διακανονισμό των έξοδων της κηδείας, του ζήτησε τρεις χιλιάδες φράγκα.

—Τρεις χιλιάδες φράγκα! φώναξε ο φιλάργυρος. Μά, εν τοιαύτη περίπτωση, θα προτιμούσα να... μην είχε πεθάνει!...

Την εποχή της κυρίας ντε Σεβινιέ, κάποιος πλουσιώτατος ευγενής, όνομαζόμενος ντ' Ατφόρ, πέθανε, μόνο και μόνο γιατί δεν θέλησε να μετα-

—Ελα, πήγαινε... Καληνύχτα..., είπε ο Πρεβίλ στον άρροπο ξένο του.

—Καληνύχτα..., είπε ο Σαιντ-Αμάν. Σ' ευχαριστώ πολύ... Και μ'ήν άνησυχής... Μια νύχτα εινε αυτή, βρε άδερφέ... Θα περάσει...

Και ανέθηκε στο δωμάτιό του.

Τί είχε συμβ' ; Άπλούστατα: ο Σαιντ-Αμάν είχε πληροφορηθή την προηγούμενη ότι ο συνάδελφός του Πρεβίλ διατηρούσε στο σπίτι του ξενώνα, για να μπουή να φιλοξενή καμιά φορά τους φίλους του. Ο Σαιντ-Αμάν σέφτηκε τότε πώς, έφ' όσον είχε φίλους τόσοσ υποχρεωτικούς, δεν υπήρχε λόγος να... πληρώνη νοίκι. Ξενοίκιασε λοιπόν το δωμάτιο όπου έμενε και, χωρίς να χάση καιρό, ένεσκηψε στο σπίτι του νυχτερινού του επισκέπτη, σηκώθηκε από το κρεβάτι του, όπου είχε ήδη πέσει, και άνοιξε.

Ένας άνθρωπος τότε λιγνός, ψηλός, κακοντυμένος όμορως σαν βέλγος, μεσαίο στομάχι, έτρεξε στην κρεββατοκάμαρα κι' έπεσε άσθμαίνοντας σε μια πολυθρόνα.

Ήταν ο Σαιντ-Αμάν.

Ο Πρεβίλ και η γυναίκα του είχαν μείνει κατάπληκτοι από την έξορκωτική αυτή εισόδηση του φίλου των. Ο Σαιντ-Αμάν, μόλις συνήλθε λίγο, έτρεξε στο κρεβάτι τους, όπου είχαν ξαναπέσει, κι' άρχισε να τους καταφιλή.

—Ναι, εγώ είμαι... έφώναξε. Θα με σώσετε! Ήρθα να σας ζητήσω να με φιλοξενήσετε τη νύχτα...

—Καλά, βρε άδερφέ, άπάντησε ο πάντοτε υποχωρετικός στους φίλους

Σοφά λογία

Η γυναίκα εινε άσθενής πλάσμα, προικισμένο με άφάνταστη δύναμη. Η γυναίκα συγχωρεί μόνον όταν εινε φταίχτρα. Η γυναίκες συνήθίζουν να πληροφορούν ότι δεν τους χρησιμοποιεί πεία.

Η πρώτη σέληνη μετά το γάμο εινε από μέλι, η άλλες από μύνη.

Για να γνωρίση κανείς καλά τη γυναίκα, πρέπει να την παντρευθ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τα χρόνια που δεν μετρού η γυναίκα δεν χάνονται, γιατί τα προσθέτει στην ηλικία των άλλων γυναικών.

(Αλ. Δουμάς)

Η καλές γυναίκες εινε σαν τα άνυπαρκτη μυθικά πουλιά!...

(Αγ. Γερώνυμος)

Ευκολότερο εινε να βρεθ' άσπρος κόρακας παρά καλή γυναίκα.

(Μ. Ρογήριος)

Η γυναίκες έμαθαν να κλαίουν για να ψευδώνται με μεγαλειότερη τέχνη.

(Πούμπλιος)

Η τιμιότης των γυναικών προέρχεται τις περισσότερες φορές από αγάπη προς την υπόληψη και την ήσυχία τους.

(Ααρσοφονώ)

Η άπώλεια της νεότητος, της καλλονής και των παθών εινε πραγματικό δυστύχημα. Αυτό έξηγει για ποιά λόγο γίνονται θρήσκες τόσες γυναίκες, μόλις πατήσουν τα πενήντα.

(Βολταίρος)

Στο δικαστήριο ή μαρτυρία δύο γυναικών βρούνει έξισον με τη μαρτυρία ενός άνδρος.

(Μεσαιωνική παροιμία)

Οι άνδρες πρέπει ν' αταίχουν τη γυναίκα γιατί εινε πολύ γλυκαία.

(Αραβική παροιμία)

Όταν ο Θεός έδημιούργησε τους πρωτοπλάστους, έκεινοι φταρnisτηκαν. Από το φτάτισμα του Άδამ γεννήθηκε το λεοντάρι κι' από το φτάτισμα της Εβας ή γάτα.

(Ανατολίτικη παροιμία)

ΤΑ ΣΤΕΙΛΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ

Άπεβίωσε πρό μηνός στην Καλλιφονιά, εις ηλικία 26 ετών, η Μαυρί. Άπ'όντ, μια γυναίκα πελωρίων διαστάσεων. Είχε ύψος 1.95 μ. και περιφέρεια 1.60 μ. Το βάρος του σώματός της έφτανε τις... 325 κιλάδες! Σ' αυτό δε άκριβώς όφειλεται και ο θάνατός της, διότι, κατά τους δύο τελευταίους μήνες, λόγω του υπερβολικού πάχους, δεν μπορούσε καθόλου να κινήθ' και μετεφερέτο μ' ένα κερροστάκι κατωμένο επίτηδες γι' αυτήν. Φαίνεται ότι η παχυσαρκία εινε κληρονομική στην οικογένεια της Άμ'όντ, διότι και η κατά 10 έτη νεότερα αδελφή της ζυγίζει ήδη 210 περίπου κιλάδες και το βάρος της αύξανει καταπληκτικώς ήμερα με την ήμερα, από όλες τις προσπάθειες των γιατρών που την κυράρουν.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Η ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Κάποιος Εύρωπαίος σοφός είχε την έμπειρήν να καθήση να μετρήσει πόσες λέξεις περιέχουν μερικές γλώσσες. Τ' αποτέλεσμα της έρευνής του εινε ότι η Ιταλική γλώσσα περιλαμβάνει 75000 λέξεις, η Γαλλική 30000, η Αγγλική 23000, η Τουρκική 22000 και η Ισπανική 20000. Αλλά, παρ' όλον αυτόν, τον γλωσσικό πλούτο κανένας συγγραφέας δεν μεταχειρίζεται, όταν γράφει, από τη γλώσσα του παραπάνω από 7000 λέξεις.

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΒΟΡΓΙΑΣ

«Ένα παιδί που δεν έπαιξε ποτέ. Ή έπιγες δόξες και ή δόξα του ουρανού. Για να εξιλεώση την ψυχή της μητέρας του. Ένα παιδάκι που αυτομαστιγώνεται. Στην Αδμή της Ισπανίας. Μυστικοσύμβουλος του Καρόλου Ε'. Ο θάνατος της βασίλισσας Ισαβέλλας. Το άνοιγμα του φερέτρου της. Ο Φραγκίσκος αντίβασιλεύς της Καταλωνίας. Ο ταμίας του στή Ρώμη. Ο θάνατός του, κλπ.

στην Αδμή του Καρόλου Ε', αποφασισμένος όμως να διατηρήσει πάντοτε ισχυρή τη θεοκεντρική φλόγα που έκαιγε στα στήθη του.

Ο Κάρολος Ε', όταν τον γνώρισε, έμεινε καταγοητευμένος με το πνεύμα και την σοβαρότητα του νεαρού Φραγκίσκου. Τον όνομασε μαρκήσιο του Λομπάι, και τον πάντρεψε με την Έλεονώρα ντε Κάστρο, κόρη μιας των ευγενεστέρων οικογενειών της Πορτογαλίας, και τον έκανε μυστικοσύμβουλό του, προς μεγάλη χαρά του πατέρα και του θείου του Φραγκίσκου, οι οποίοι ένδοξον ότι, κατ' αυτό τον τρόπο γλύτωσε το άγνωστο τους παιδί από το ιερατικό στάδιο.

Από εκείνη την εποχή, ο Φραγκίσκος Βοργίας, μαρκήσιος του Λομπάι, έγινε ο άχώροτος σύμβουλος του αυτοκράτορα Κάρολου Ε'. Τον άκολούθησε στις εκστρατείες της Αφρικής και της Γαλλίας. Ο θεός του, θαυμάζοντας την πρώτη έξυπνάδα του άνεργου του, σκέφτηκε να τον κάνει στρατηγό ή πολιτικό. Μά δεν άργησε να καταλάβει ότι ο μικρός Φραγκίσκος προτιμούσε τη δόξα του ουρανού απ' όλες τις επίγειες δόξες.

Η εδωσθησία αυτού του παιδιού ήταν τόσο μεγάλη, ώστε, όταν έχασε τη μητέρα του, σε ηλικία δέκα χρόνων, το κατέλαβε ένας τελλός φόβος μήπως εκείνη υπήρξε άμαρτωλή στη ζωή της και πήγαινε τώρα στην κόλαση. Και άρχισε να μαστιγώνεται μόνος του, για να εξιλεωθεί έτσι η μητέρα του από τα άμαρτήματα της και να πάει στον παράδεισο...

Όταν οι συγγενείς του το έμαθαν αυτό, φοβήθηκαν για την υγεία του και τον επέβλεπαν με προσοχή, για να μην υποβάλλει τον εαυτό του σε τέτοια βασανιστήρια.

Στο μεταξύ ο πατέρας του, ο δύν Ζουάν Βοργίας, που δεν ήθελε να δει το γιού του να γίνεται κληρικός, τον έστειλε στην Αδμή του μεγάλου βασιλέως Καρόλου Ε' (Κάρολο Κίντου), ως άκόλουθο της Ινφάντης Κατερίνας. Μά γρήγορα αναγκάστηκε να τον πάρει από κει, γιατί ο νεαρός δούξ, άπορημένος διαρκώς με τα θεία, δεν έφρόντιζε καθόλου για τις κοσμικές υποχρεώσεις του.

Τότε έπνευθε ο θεός του, ο έπίσκοπος της Σαραγόσας, ο οποίος μίλησε στον άνεργό του με τέτοιο πειστικό ύφος, που τον έκανε να του δώσει την υπόσχεση ότι του λοιπού θα φροντίσει και για τα επίγεια. Και ο Φραγκίσκος έβγαλε πάλι γυμνό.

Τί τρέχει; Τί τρέχει; ρωτούσαν όλοι με άδμονία.

—Η αυτοκράτειρα Ισαβέλλα έπεσε βαριά άρρωστη!

Όλοι οι γιατροί του βασιλείου και της Εδωκής προσεκήλθησαν για να σώσουν την αυτοκράτειρα από το στόμα του Χάρου. Μά δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα. Το μοιραίο έπληθε την 1 Μαΐου του ίδιου έτους.

Η σωρός της Ισαβέλλας έπρεπε να τοποθετηθεί στον τάφο των βασιλέων στη Γρενάδα. Οι τύποι άπαιτούσαν ένα πρίγκιπα έξ αймаτος να της παραστήσει και να την συνοδεύσει ως την τελευταία κατοικία της. Ο Κάρολος άνέθεσε την τιμητική αυτή άποστολή στο Φραγκίσκο, ο οποίος έπληρε το πόθμα με άρκετους άξιωματικούς και ξεκίνησε για τους βασιλικούς τάφους.

Όταν έφτασαν στη Γρενάδα και τη στιγμή που έπρόκειτο να σφραγίσουν για πάντα το σκέπασμα του φερέτρου της Ισαβέλλας, ένας έπίσκοπος εξέησε να το άνοίξουν για να δει αν έζησε.

—Ναι, το σουλγιστήκα καλά. Και η άποφασίς μου ειναι άμεταίρετη.

—Τι θα έλεγες όμως αν έγω σε άφωριζα αντίβασιλέα της Καταλωνίας;

Ο Φραγκίσκος τότε βρόηκε σε πολυ δυσκολή θέση. Δεν μπόρούσε, βέβαια, να άρνηθεί, γιατί αυτο θα ήταν μια μεγάλη προσβολή κατά του αυτοκράτορα. Καί άναγκάστηκε να δεχτεί τον τίτλο που του έδωσε ο Κάρολος Ε'.

Η Καταλωνία ήταν την εποχή εκείνη καταφύγιο διαφόρων ληστροικών συμμοριών, η οποίες είχαν ληητηματικές πλουσιωτερες επαρχίες της. Ο Φραγκίσκος οργάνωσε εναντιον των μια εκστρατεία με στρατηγικόν σχεόν τουσ καλά μελετημένο, ώστε μέσα σε λίγους μήνες κατωρθώσε να καθαρήσει το εδαφος της Καταλωνίας από τους ληστές.

Η μεγάλη αυτή στρατιωτική επιτυχία, ανέβασε άκόμα πιο πολύ το Φραγκίσκο στην εκτίμησι του αυτοκράτορα και του λαού. Άλλ' ο μετριοφρων αυτός άνδρωπος δεν έμέθυσε από τη δόξα του, γιατί άδιαφορούσε ολότελα για τα επίγεια αγαθά.

Ο νους του γυρνούσε πάντα στη βασιλεία τ' ουρανού. Το μοναδικό δνερσ της ζωής του ήταν να έγκυαλει την ά γλώσσα και να κλεισθή σ' ένα μοναστήρι.

Ο πρώτος θάνατος της γυναίκας του τον έκανε να άποφασίσει, για καλά πειά αυτή τη φορά, να πραγματοποιήσει το μεγάλο του πόθο.

Ξεκίνησε τότε για τη Ρώμη, για να πάρει από τον Πάπα Ιούλιο Γ' την άδεια να καταταχθή σ' ένα μοναστήρι. Ο αυτοκράτορας έκανε διαδήματα για να δνομασθή άμέσως καρδινάλιος, άλλ' ο Φραγκίσκος άρνήθηκε αυτή την τιμή και προτίμησε να πάει, άπλως καλόγερος, σ' ένα μικρό μοναστήρι της Ισπανίας.

Η φήμη της άγιοσύνης του είχε περάσει την Ισπανία ύστερ' από λίγον καιρό και ξαπλώθηκε σ' όλη την Εδωκή. Όλοι μιλούσαν με θαυμασμό και σεβασμό για τον μεγάλο αυτόν Χριστιανό, του οποίου

καί η μέρα αυτή δεν θάργησι ίσως να ερψη! Σε τι θα σου χρησιμεύσουν τότε η τιμές και η δόξες του ματαιου αυτού κόσμου;

Και, μέσα στην τρομερή εκείνη κρίση, ο Φραγκίσκος έλαβε την άποφασίς να άποσυρθή από τα έγκόσμια.

Όταν ο αυτοκράτορας άκουσε την άποφασίς αυτή από το στόμα του Φραγκίσκου, έμεινε κατάπληκτος.

—Πώς! έφώναξε. Τόσο νέος, σε ηλικία 28 έτών, θέλεις να άπαρνηθής τις χαρές του κόσμου και να κλεισθής σ' ένα μοναστήρι; Μια, παιδί μου, σουλγιστήκα καλά τι ύειες να κανής;

—Ναι, το σουλγιστήκα καλά. Και η άποφασίς μου ειναι άμεταίρετη.

—Τι θα έλεγες όμως αν έγω σε άφωριζα αντίβασιλέα της Καταλωνίας;

Ο Φραγκίσκος τότε βρόηκε σε πολυ δυσκολή θέση. Δεν μπόρούσε, βέβαια, να άρνηθεί, γιατί αυτο θα ήταν μια μεγάλη προσβολή κατά του αυτοκράτορα. Καί άναγκάστηκε να δεχτεί τον τίτλο που του έδωσε ο Κάρολος Ε'.

Η Καταλωνία ήταν την εποχή εκείνη καταφύγιο διαφόρων ληστροικών συμμοριών, η οποίες είχαν ληητηματικές πλουσιωτερες επαρχίες της. Ο Φραγκίσκος οργάνωσε εναντιον των μια εκστρατεία με στρατηγικόν σχεόν τουσ καλά μελετημένο, ώστε μέσα σε λίγους μήνες κατωρθώσε να καθαρήσει το εδαφος της Καταλωνίας από τους ληστές.

Η μεγάλη αυτή στρατιωτική επιτυχία, ανέβασε άκόμα πιο πολύ το Φραγκίσκο στην εκτίμησι του αυτοκράτορα και του λαού. Άλλ' ο μετριοφρων αυτός άνδρωπος δεν έμέθυσε από τη δόξα του, γιατί άδιαφορούσε ολότελα για τα επίγεια αγαθά.

Ο νους του γυρνούσε πάντα στη βασιλεία τ' ουρανού. Το μοναδικό δνερσ της ζωής του ήταν να έγκυαλει την ά γλώσσα και να κλεισθή σ' ένα μοναστήρι.

Ο πρώτος θάνατος της γυναίκας του τον έκανε να άποφασίσει, για καλά πειά αυτή τη φορά, να πραγματοποιήσει το μεγάλο του πόθο.

Ξεκίνησε τότε για τη Ρώμη, για να πάρει από τον Πάπα Ιούλιο Γ' την άδεια να καταταχθή σ' ένα μοναστήρι. Ο αυτοκράτορας έκανε διαδήματα για να δνομασθή άμέσως καρδινάλιος, άλλ' ο Φραγκίσκος άρνήθηκε αυτή την τιμή και προτίμησε να πάει, άπλως καλόγερος, σ' ένα μικρό μοναστήρι της Ισπανίας.

Η φήμη της άγιοσύνης του είχε περάσει την Ισπανία ύστερ' από λίγον καιρό και ξαπλώθηκε σ' όλη την Εδωκή. Όλοι μιλούσαν με θαυμασμό και σεβασμό για τον μεγάλο αυτόν Χριστιανό, του οποίου

καί η μέρα αυτή δεν θάργησι ίσως να ερψη! Σε τι θα σου χρησιμεύσουν τότε η τιμές και η δόξες του ματαιου αυτού κόσμου;

Και, μέσα στην τρομερή εκείνη κρίση, ο Φραγκίσκος έλαβε την άποφασίς να άποσυρθή από τα έγκόσμια.

Όταν ο αυτοκράτορας άκουσε την άποφασίς αυτή από το στόμα του Φραγκίσκου, έμεινε κατάπληκτος.

ή ζωή και ή πράξεις ήσαν ένα άφθαστο υπόδειγμα ταπεινότητας και άρετής.

Τα γράμματά του τα υπέγραφε: «Φραγκίσκος ο άμαρτωλός» και κάθε φορά που τα χέλη του έπρόφεραν το όνομα του Χριστού, γονάτιζε καταγής κι άκουμπούσε το μέτωπό του στο χώμα ή στις πέτρες...

Μιά μέρα ο Φραγκίσκος άφησε την ήσυχία του μοναστηριού του κι έπληξε να έπισκεφθήκε τους βασιλείς της Γαλλίας, της Ισπανίας και της Πορτογαλίας για να τους παρακαλέσει να συνασπασθούν όλοι μαζί και να εκστρατεύσουν κατά των Τούρκων, των μεγάλων έχθρων της Χριστιανικής θρησκείας.

Μά οι κόποι του ταξιδιού αυτού τον έκούρασαν πολύ, έπειδή ο όργανισμός του ήταν ήδη εξαντλημένος από τις νηστείες και τις άργυρνίες.

Όταν γύρισε στο μοναστήρι του ήταν κατάκοπος. Δεν μπόρούσε να σύρει τα πόδια του. Έπεσε σε βαθεί άκστασι — από την όποια δεν έπαυήθηκε ποτέ στον κάτω κόσμο.

Πέθανε την 1 Οκτωβρίου 1572, σε ηλικία 62 έτών.

N. ΑΔ...

ΑΠΟ ΤΑ ΕΞΕΛΑ ΦΥΛΛΑ

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΑΛΗ ΘΗΡΙΩΝ

Σε μία Γερμανική έφημερίδα δημοσιεύθηκε ή άκόλουθη περιγραφή κάποιου γαιοκτιμήμονος της άνατολικής Αφρικής:

«Καθόμουν, γράφει ο γαιοκτιμήμων, μαζί μ' ένα φίλο μου στο τραπέζι και προγευματίσαμε, όταν άξαφνα μπήκε μέσα τρομαγμένος ένας μαύρος έργάτης και μās άνήγγειλε ότι έξω από το σπίτι έπάλευε μία λεοπαρδαλίσ μ' ένα τεράστιο φείδι. Βγήκαμε άμέσως έξω και είδαμε έναν βόα ο οποίος είχε έπιτεθή εναντίον μιας μεγαλοσώμου λεοπαρδαλούς και την έσφιγγε με όλη τη δύναμή του. Αυτή προσπαθούσε να άπαλλαγί από την τρομερή περιπτεξί του με φοβερές δαγκωματιές, αλλά ο ζωντανός κλοιός του θηριώδους έρεπτε την έσφιγγε διαρκώς περισσότερο. Σε κάθε δαγκωμάτι της λεοπαρδαλούς, ο βόας χτυπούσε κάτω την ουρά του, σκάβοντας μ' αυτήν το χώμα. Το δέγμα του είχε σχισθή σε πολλά μέρη, μοιαζότατα όμως δεν έννοούσε να ύποχωρήσει. Όταν δε έχάλωφε κάπως, για μία στιγμή, το σφίξιμο, ή λεοπαρδαλός πετάχτηκε άπάνω και δάγκασε το φείδι στην κάτω σιαγόνα. Ο βόας, πληγωμένος βαρείά, τινάχτηκε κάμποσες φορές, κουλουριάστηκε και σε λίγο ύφωρε. Άλλά και ή λεοπαρδαλός βρισκόταν σ' έλεεινή κατάσταση. Κείτονταν χάμου με σπασμένα τα πλευρά και μās έκτίταζε με σδυμένα μάτια. Τη λυπηθήκαμε και την άποτελειώσαμε με τα δόλα μας. Ο βόας είχε μήκος έξι μισού μέτρον!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ίκανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιωδικά και έφημερίδας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένεια», Λέκα 7, Αθήνας.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Οί... μάρτυρες της έπιστήμης!

Ένα περίεργο μνημείο ζώου βρίσκεται στη συνοικία του Λονδίνου Μπάρεξν. Εινε μία πανύψηλη θρύσι, στην κορυφή της όποιας εινε στήμνο το χάλκινο άγαλμα ενός σκύλου. Από κάτω από το άγαλμα εινε χαραγμένη ή έξης έπιγραφή:

«Είς μνήμην του καστανού τερριέ Μπίλλν, που έμαρτύρησε εις τα έργαστήρια του Πανεπιστημίου, όπου επί δυό μήνες ύφιστατο παντός είδους περάματα, έως ότου ο θάνατος τον άπήλλαξε από τα δεινά του».

Επίσης, γύρω από τη βάση του μνημείου, διαβάσει κανείς και τα έξης:

«Είς μνήμην των 232 σκύλων που κατά το έτος 1902 ένδοξάνθησαν χάριν ιατρικών πειραμάτων εις τα έργαστήρια του Πανεπιστημίου. Άνδρες και γυναίκες της Άγγλιας έως τότε θα άνέχεσθε αυτήν την βαρβαρότητα».

Το περίεργο αυτό μνημείο το χάρισε στην κοινότητα του Μπάρεξν η Διεθνής Σύνδεσμος των Ζωοφίλων.

— Η σιωπηλή Άκαδημία

Στην πόλι Χαμαδάν της Περσίας υπήρχε κάποτε μία περίεργη Άκαδημία, της όποιας ο κανονισμός υπεχόρωνε τα μέλη να σκέπτονται πολύ, να γράφουν λίγο και να μιλούν δσο μπορούν πιο λιγώτερο. Γι' αυτό ή Άκαδημία αυτή άνομαζότο «Σιωπηλή», όλοι δε οι όλγοι της Περσίας το θεοορούσαν μέγιστη τιμή τους να γίνουν μέλη της.

Κάποιος περσικός Εύρωπαίος δόκτωρ, όνόματι Ζέβ, μόλις έμαθε ότι υπήρχε στην Άκαδημία μία θέσις κενή, έφυγε άμέσως για το Χαμαδάν. Δυστυχώς όμως έφτασε εκεί άργά, γιατί την προηγούμενη μέρα ή θέσις είχε καταληφθή από άλλον.

Ο πρόεδρος της Άκαδημίας, θέλοντας να άναγγείλι στο δόκτωρα το δυσάρεστο γεγονός, βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία σχετικά με τον τρόπο που θα μεταχειριζόταν. Αφού σκέφτηκε λίγο, πήρε ένα ποτήρι και το γέμισε νερό, έτοιμο που να μιά σταγόνα άκόμα θα ξεχειλίσει και θα χυνόταν. Διέταξε τότε να καλέσουν τον ύποψηφο άκαδημαϊκό και μόλις εκείνος παρουσιάστηκε, σηκώθηκε από τη θέση του και, χωρίς να προσφέρει ότε λέξι, του έδειξε με ύφος θλιβερό το συμβολικό ποτήρι...

Ο δόκτωρ κατέλαβε άμέσως τη θέση και να του πουν, αλλά δεν άπομακύνθηκε. Σύνλογιζόταν με τί τρόπο να τους εκφράσει ότι ένας παραπάνω στην Άκαδημία δεν πειράζει. Σε λίγο έσπυνε και πήρε από κάτω ένα φύλλο από τριαντάφυλλο και το έβαλε έλαφρά άπάνω άπ' το νερό του ποτηριού: σε τρόπο που όποτε μία σταγόνα δεν χύθηκε. Όλοι τότε έξευκρόθησαν την έξυπνη ύπόδειξή του και, παραβαίνοντες τον κανονισμό, τον δέχτηκαν στην Άκαδημία τους. Ένεγράφη στο έπι

πίσημο βιβλίο κι ήταν ή σειρά του τώρα να τους πη κάτι για να τους εύχαριστήσει, όπως συνήθιζόταν. Έκείνος όμως βρήκε και πάλι τρόπο να τους έκφράσει τις εύχαριστίες του χωρίς να άνοίξει καθόλου το στόμα του. Και να τί σοφίστηκε: Έχάραξε άπάνω σ' ένα χαρτί τον αριθμό έκατό, όσοι ήταν και οι συνάδελφοί του, έπειτα έβαλε μπροστά ένα μηδενικό κι άποκάτω έγραψε: «Δεν αξίζου όποτε

μίσση ή γκαμήλα»

Οι στρατιώται τον ρώτησαν από ποιόγερα τί σημαίνει αυτό, κι εκείνος τους άπάντησε ότι είχε μιά γκαμήλα που σε λίγον καιρό θα την έκανε να μίσση.

Το πράγμα άνηγγέλη στο Σουλτάνο, ο όποιος έκάλεσε κοντά του το μελλοθάνατο για να βεβαιωθεί καλύτερα. Έκείνος επανέλαβε και σ' αυτόν τα ίδια, και μάλιστα του ύποσχέθηκε ότι σε έξι μήνες θακανε την γκαμήλα να μίσση. Έν έναντία περιπτώσει ο Σουλτάνος θα του έκοβε το κεφάλι.

Ο Σουλτάνος έπεισθη και τον άφησε ελεύθερο. Στο δρόμο ένας στρατιώτης έπλησίασε τον κατάδικο και τον ρώτησε αν θα πραγματοποιούσε στα σιστά την ύπόσχεσή του.

—Άστεινέσαι, του έλεε εκείνος, που θα κάνω τη γκαμήλα να μίσση; Σε έξι μήνες, ή αυτή θα ύοφήση ή ο Σουλτάνος θα πέθανι. κι έτσι έγω γλυτώνω!...

— Τέ άστειο του Άρλεκίνου

Το μέγα κοσμικό και κοινωνικό γεγονός του Παρισιού κατά την εποχή του Έρρίκου Δ', ήταν ή άφιξις του Ιταλού κομικού Άρλεκίνου, επί κεφαλής του θιάσου του.

Μιά μέρα ο Άρλεκίνος έφανίστηκε στους δρόμους κουβαλώντας κάτω από το μανδύα του μία μεγάλη πέτρα.

—Γιατί την κουβαλās αυτή την πέτρα; τον ρώτησε ένας περιεργος.

—Ω, άπλούστατα, εινε το δείγμα ενός σπιτιού που θέλω να πουλήσω! άπάντησε ο έξυπνος Άρλεκίνος.

— Κιτάπιε τό... φεγγάρι

Οι κάτοικοι της όχαλας Άρχαδίας ήταν σε τέτοιο βαθμό άμαθείς, όποτε διηγόνται σχετικά το έξης περιστατικό:

Κάποτε, κατά την διάρκεια μιας έκλειψως της σελήνης, έσκότωσαν ένα γάιδαρο, κατηγορώντας τον ότι είχε καταπιή τη σελήνη, επειδή την άδρα που είχε συμβή το ούσάνιο φαινόμενο, ο δυστυχής γάιδαρος έπινε νερό μέσα από μία στέρνα, στην όποια καθρεφτιζόνταν το φεγγάρι μέγχο της έκλειψως του!...

— Η τιμωρία των όκνηρων

Στην Καλιφορνια της Αμερικής έφηρίσθη νόμος, διά του οποίου έδόθη το δικαίωμα στο δικαστήριο να ύποχωρήν ή κάθε όκνηρο οικογενειαρχή, που δεν θέλει να εργασθή για να συντηρήσει την οικογένειά του, να εργάζεται ως καθαριστής των δημοσίων δρόμων μ' ένα μικρό ήμερομισθίο. Το ήμερομισθίο όμως αυτό δεν δίδεται στον όκνηρο εργάτη, αλλά στη μητέρα των παιδιών του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΟ ΚΑΡΜΙΝΑΤΙ

ΟΙ ΔΙΔΥΜΟΙ

Πάνε πολλά χρόνια τώρα που στην Πλακεντία της 'Ιταλίας ζούσαν δυο αδελφοί, ο 'Αντώνιος κι' ο Μπατίστας Μποναβέντι. Ήσαν διδύμοι κι' έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε, κι' όταν άκουμα μεγάλωσαν, ούτε ο πατέρας τους ο ίδιος δεν κατόρθωνε να ξεχωρίσει τον ένα από τον άλλο. Μονάχα ή μητέρα τους δεν τους μπερδεύε ποτέ. 'Εκείνο όμως που έκανε να τους καμαρώνη όλη ή πόλις και τὰ περιχώρα άκόμη της Πλακεντίας, ήταν ή μεγάλη κι' άσυγκριτη άγάπη τους. Τέτοια άγάπη έννοιωθαν ό ένας των άλλων, ώστε και σήμερ' άκόμη μιλούν γι' αυτήν στην Πλακεντία. Δεν είχαν χωρίσει ποτέ στη ζωή τους. Μαζύ έπαιζαν πάντα όταν ήταν μικροί, μαζύ έπήγαιναν άργότερα στο σχολείο και στην έκκλησία. Κι' όταν κατόπιν μεγάλωσαν άρκετά, κι' οι γονείς τους, έπειδή ήσαν φτωχοί, άναγκάστηκαν να τουςβάλουν σέ δουλειά, οι δυο διδύμοι διάλεξαν τó ίδιο επάγγελμα κι' έγιναν μαραγκοί, για να μη χωρίζονται ποτέ.

Γιά να λάβετε μια ιδέα της άσύνκριτης άγάπης τους, θα σας διηγηθώ με τó ακόλουθο περιστατικό:

Όταν ήταν μικροί, μία μέρα που ή μητέρα τους είχε βγή άπ' τó σπίτι για κάποια δουλειά και ή τρεις άδελφές τους έλειπαν στο σχολείο, ό 'Αντώνιος, καθώς έτρεχε μέσ' στο σπίτι, παίζοντας με τόν άδελφό του, έπεσε άπάνω στον μπουφέ και τόν τράνταξε τόσο δυνατά, ώστε έξοριξε κάτω όλα τὰ πιάτα.

Τρέμοντας για τήν τιμωρία που τó περίμενε, σαν δά γύριζε ή μητέρα του, έτρεξε άμέσως και κρύφτηκε. Τότε ό Μπατίστας, με τήν ξενισιά του άθώου, άρχισε να μαζεύει από κάτω τó σπασμένα. Ξαφνικά όμως έφτασε ή μητέρα του και, καθώς τόν είδε να μαζεύει τά συντρίμια, νόμισε ότι αυτός είχε κάνει τή ζημιά κι' άρχισε να τόν δέρον άλύπητα, παρ' όλη τήν άγάπη που τού είχε.

Ό Μπατίστας καθόταν κι' έτρωγε τó ξύλο κλαίγοντας σιωπηλά, χωρίς να διαμαρτυρηθή και να φανερώσει πώς είχε κάνει τή ζημιά.

Ό 'Αντώνιος όμως, καθώς είδε ό, πó τήν κρυφή του τó ξύλο που έτρωγε ό άδελφός του για τó δικό του φταίξιμο, χωρίς να διατάξη καθόλου, βγήκε άμέσως άπ' αυτή, έτρεξε στη μητέρα του κι' όμολόγησε πώς αυτός είχε σπάσει τά πιάτα. Ό Μπατίστας τόν άντέκρινε κι' είπε πώς μόνο αυτός είχε κάνει τή ζημιά. 'Αλλά κι' ό 'Αντώνιος έπέμεινε. Τότε ή μητέρα, που δεν ήθελε ν' άδικήσει κανένα, χωρίς ν' άφήσει τόν Μπατίστα, άρχισε να δέρον και τόν 'Αντώνιο.

Μέ αυτή τήν άμοιβαία άγάπη μεγάλωσαν οι δυο διδύμοι, κι' όταν, έπειτα από λίγα χρόνια, πέθαναν οι γονείς τους, άνέλαβαν εκείνοι να προστατεύουν και να συντηρήσουν τις τρεις άδελφές τους. Έπλεσαν με τά μπουρα στη δουλειά κι' έκαναν μεγάλες οικονομίες για να τά βγάλουν πέρα. Έδούλευαν από τήν αύγή ως άσούγιά τή νύχτα. Δεν έκάντιζαν, ούτε ή-

ξεραν τήν πόρτα του καπηλειού...

Έτσι σιγά-σιγά κατόρθωσαν ν' άνοίξουν ένα μαγαζά δικό τους και, με τόν καιρό, να έτοιμάσουν μία καλή προίκα για καθεμιά από τις τρεις άδελφές τους...

Τότε όμως ένα σύννεφο ήλθε να σκιάσει τή γαλήνη της ζωής τους. Ένας φίλος τους, που είχε ένα άραίο έξοχικό σπίτι έξω από τήν Πλακεντία, τούς κάλεσε μία Κυριακή να πάνε να περάσουν όλη τήν ημέρα μαζί του. Οι δυο διδύμοι έπήγαν πρσάγματο και εκεί γνώρισαν τήν άδελφού του φίλου τους, που τήν έλεγαν Μαγδαληνή και που ήταν μία κοπέλλα

ήταν έρωτευμένος με τή Μαγδαληνή. Ό καμένος ό 'Αντώνιος έμεινε σαν κεραυνόπληκτος όταν άκουσε τήν έξιμολόγησι εκείνη. Τί να κάνει; Νικήτ' κι' αυτός ήταν έρωτευμένος μαζί της και να καταστρέψει τήν εύτυχία του άγαπημένου του άδελφού; Τόν άγατούσε τόσο πολύ, ώστε δεν είχε τή δύναμη να τó κάνει αυτό...

Έκλεισε λοιπόν έρμητικά τó στόμα του, κράτησε τήν έξιμολόγησι του και για πρώτη φορά στη ζωή του φύλαξε μυστικό άπ' τόν άδελφό του.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά συμβούλεψε τόν Μπατίστα να πάη τó γρηγορώτερο στο φίλο τους και να ζητήσει τó

του, χωρίς να υποψιάζεται καν πώς πονούσε ο άδελφός του...

Ό 'Αντώνιος έμεινε σαν κεραυνόπληκτος όταν άκουσε τήν έξιμολόγησι εκείνη. Τί να κάνει; Νικήτ' κι' αυτός ήταν έρωτευμένος μαζί της και να καταστρέψει τήν εύτυχία του άγαπημένου του άδελφού; Τόν άγατούσε τόσο πολύ, ώστε δεν είχε τή δύναμη να τó κάνει αυτό...

Έκλεισε λοιπόν έρμητικά τó στόμα του, κράτησε τήν έξιμολόγησι του και για πρώτη φορά στη ζωή του φύλαξε μυστικό άπ' τόν άδελφό του.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά συμβούλεψε τόν Μπατίστα να πάη τó γρηγορώτερο στο φίλο τους και να ζητήσει τó

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η Φιλενάδες

παραπολύ νόστιμη, χαριτωμένη κι' επ' πλέον σεμνή, έξυπνη, έργατική και νοικοκυρά.

Τά χαρίσματα της εκείνα ήσαν άρκετά για να κεντήσουν τις καρδιές των δύο άδελφών. Γι' αυτό ξαναπήγαν και τήν άλλη Κυριακή στο έξοχικό σπίτι του φίλου τους, ξαναείδαν τήν άδελφή του και σιγά-σιγά τήν έρωτεύθηκαν.

Όταν ό 'Αντώνιος έννοιωσε τó αίσθημα που πλημμύριζε τήν καρδιά του, άποφάσισε να τó έξιμολογήνη στον άδελφό του. Τόν φώναξε λοιπόν τó βράδυ, μετά τή δουλειά, και τού πρότεινε να πάνε περίπατο, γιατί είχε κάτι να τού πη. 'Αλλά, στο δρόμο, πριν να προφτάσει

'Αντώνιος ν' άνοίξη τó στόμα του, μίλησε πρώτος ό Μπατίστας και τού είπε πως

χέρι της άδελφής του.

Και ό Μπατίστας, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τί δράμα γινόταν μέσα στην καρδιά του άδελφού του, άκολούθησε τή συμβουλή του. Πήγε, πράγματι, στο φίλο του και ζήτησε τή Μαγδαληνή.

Η άτήρη του έγινε πρόθυμη δεκτή. Κ' έπειδή, τόσο αυτός όσο και ό φίλος του, ήσαν άνθρωποι θετικοί, άωρισαν πολύ γρήγορα τήν ημέρα τού γάμου.

Έτσι, έπειτα από μερικές εβδομάδες, ό 'Αντώνιος ώδήγησε τόν άδελφό του στην έκκλησία για

να στεφανωθεί τή γυναίκα που άγατούσε κι' αυτός έξιμολόγησε μ' εκείνον. Παρηγορήσαν όμως βλέποντας εύτυχισμένο τόν Μπατίστα, βλέποντας τον ν' άκτινοβολά

από χαρά για τήν εύτυχία

Φαντάζεται κανείς τή θλίψη του...

Ήταν τρομερό, νεύσιαντρος κι' εύτυχισμένος καθώς ήσαν, ν' άφήσει τήν οικογενειακή του εύτυχία, τή δουλειά του, και προπάντων τή γυναίκα του και τόν άδελφό του, και να πάη στον πόλεμο... Μόλις τώμαθε, έπεσε σέ βαθεία μελαγχολία.

Ό 'Αντώνιος, καθώς τόν είδε έτσι, έννοιωσε να ραγίζεται ή καρδιά του και άμέσως πήρε μία μεγάλη άποφασι. Χωρίς να πη τίποτε στον άδελφό του, σκημάθηκε και πήγε κατευθείαν στο δημαρχείο. Και τó βράδυ, όταν γύρισε στο σπίτι, έδωσε στον Μπατίστα ένα έγγραφο του δημάρχου που έλεγε πώς ό Μπατίστας Μποναβέντι είχε άπαλλαγί από τήν ύποχρέωσι να υπηρέτηση στο στρατό. Καταχαρούμενος εκείνος έπεσε στην άγκαλιά του.

Όταν όμως πέρασε ή πρώτη στιγμή της χαράς, ρώτησε τόν 'Αντώνιο με τί τρόπο είχε κατορθώσει να τόν άπαλλάξει. Έκείνος τότε άπέφυγε τó άπάντησι, αλλά ό Μπατίστας επέμεινε πολύ και στο τέλος άναγκάστηκε να όμολογήσει πώς θά πήγαινε αυτός στρατιώτης στη θέση του.

Όλη ή χαρά του Μπατίστα έσβυσε τότε μονομιάς και, για πρώτη φορά στη ζωή του, άρχισε να μαλώνει τόν άδελφό του, λέγοντάς του πώς δεν είχε κανένα δικαίωμα ν' άνακατένευται στις δουλειές του, ότι καθέννας τους έπρεπε ν' άκολουθήσει τή μοίρα του και άλλα παρόμοια.

Ό 'Αντώνιος τόν άφησε πρώτα να ξεδιψήσει κι' έπειτα άρχισε να τού μιλά ήρεμα και σοβαρά:

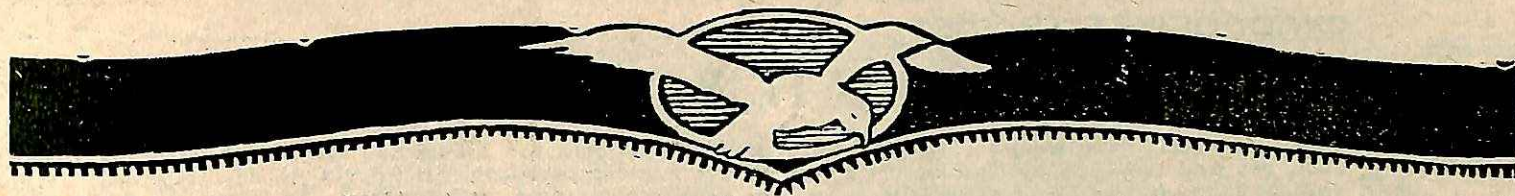
—Εγώ, τού είπε, δεν έχω κανέναν ιδιαίτερο λόγο να μείνω...

Τις άδελφές μας, δόξα σοι ό Θεός, τις έχουμε παντρεύει άρκετά καλά... Ούτε παντρεμένος είμαι, ούτε κι' άρραβωνισμένος. Δεν συμβαίνει όμως τó ίδιο και με σένα. Έσύ έχεις τή γυναίκα σου και τó παιδί που θ' άποκτήσεις σέ δύο - τρεις μήνες. Δεν μπορείς να τούς αφήσεις... Πρέπει να μείνεις κοντά τους...

Τού μίλησε ώρα πολλή, σοβαρά, πειστικά, θετικά και στο τέλος τόν έκανε να ριχτεί στην άγκαλιά του με δάκρυα.

Έτσι, έπειτα από λίγες μέρες, ό 'Αντώνιος έφεινε για τó στρατό, άφίνοντας πίσω τόν όλους τούς άγαπημένους του και παίρνοντας μαζί του τó μυστικό του...

Δέκα δλόκληρα χρόνια πολέμωσε ό 'Αντώνιος στο στρατό του Ναπολέοντος, πότε στη Γερμανία, πότε στην

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΠΟΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Η ΠΥΡΙΤΙΣ

Τί γράφει ό Βάκων για τήν πυρίτιδα. Ό Φραγκισκανός μοναχός Σβάρτζ. «Ό θόλος του Διαβόλου.» Μία σκηνή ήγουμένου και μοναχού. Πώς ό Σβάρτζ ήθελε να φύγη από τή μονή. Τό τρομερόν πιστήριον. Στην ύπνερσία της 'Ενετικής Δημοκρατίας. Πώς ένικήθησαν οι 'Ενετοί. Στην Κρήτη και τά άλλα 'Ελληνικά νησιά. Ό Κορινθίος Περίδικας. Η μυστηριώδης εξαράνσις τού εφευρέτου, κλπ

Όπως έχει άποδειχθή ιστορικώς, ή πυρίτις ήταν γνωστή στην Κίνα από τó έτος 300 π. Χ. Οι Εύρωπαίοι, όστόσο, άρρησαν πολύ να τήν άνακαλύψουν. Ό φιλόσοφος Βάκων πρώτος άναφέρει, στα 1214, σ' ένα έργο του, κάποιο μύγμα από θείο, αίερο και άφρακα, από τó όποιο μπορεί να παραχθή μία τεχνητή λάμψη παρόμοια με τής άστραπής. Η έκρηξις τού μύγματος αυτού, κατά τόν 'Αγγλο φιλόσοφο, συνδυεύεται από τρομερό κράτος και τά άποτελέσματά της είναι καταστρεπτικώτατα.

Όλόνότι όμως ή περιγραφή αυτή άναφέρεται άναμυρίδους στην πυρίτιδα, έν τούτοις ή εφεύρεσις αυτής άποδίδεται στον περίφημο καλόγερο της μονής τού 'Αγίου Φραγκίσκου της Φορμύργ, Βερτόλδον Σβάρτζ. Ό Σβάρτζ, κατά τó διάστημα που ήταν κλεισμένος στο μοναστήρι, αντί ν' άσχολήται, όπως οι άλλοι καλόγεροι, με τά θεία, καταγινόταν με τήν άλλημια, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη τήν περίφημη φιλοσοφική λίθο. Για τόν σκοπό αυτόν διάβαζε νύχτα και μέρα μερικά παλιά χειρόγραφα, τά όποια είχε κληρονομήσει από κάποιον Ραββίνο, και έκανε πειράματα, άναμνύοντας διάφορα μέταλλα με άλλες ύοσεις. Τό κελλί του ήταν γεμάτο από χωνευτήρια, από μετάλλινες πλάκες και διάφορα άγγεία, γι' αυτό και οι άλλοι καλόγεροι τó δονόμαζαν «Ό θόλος τού Διαβόλου».

Ένώ λοιπόν ό Σβάρτζ καταγινόταν με τήν εφεύρεσι της φιλοσοφικής λίθου, κατόρθωσε, άγνωστο με ποιο τρόπο, ν' άνακαλύψη τήν πυρίτιδα. Άμέσως τότε, χωρίς να χάση καιρό, άπαρουσίαστηκε στον ήγουμένο της μονής και τού ζήτησε τήν άπόδοσι της έλευθερίας του και τήν άπαλλαγί του από τήν τάξη των μοναχών. Αύτός όμως άρνήθηκε να ίκανοποιήσει τήν άπαίτησιν του, άποφάσισεν όμως ν' άποπειράσασιν τήν έκκλησία σας σέ διάστημα λιγώτερο από ένα χρόνο. Τί λές, λοιπόν;

—Σου παραχωρώ τήν έλευθερία σου, άποκρίθηκε ό ήγουμένος, αλλά άρνούμαι να σέ διαγράψω από τó τάγμα.

—Πρόσεξε καλά σ' αυτά που μου λές! φώναξε τότε ό Βερτόλδος. Άν μου άποδώσης τήν έλευθερία μου, άρνούμαι να άνοιχομαι τó έτοιμόροστο μοναστήρι σας και να άποπειράσασιν τήν έκκλησία σας σέ διάστημα λιγώτερο από ένα χρόνο. Τί λές, λοιπόν;

—Σου παραχωρώ τήν έλευθερία σου, άποκρίθηκε ό ήγουμένος, αλλά άρνούμαι να σέ διαγράψω από τó τάγμα. Τότε ό Βερτόλδος, παίρνοντας ύφος άγέροχο και χαμογελώντας με τούτο σατανικό, είπε:

—Δέν ξέρεις, λοιπόν, ότι κάτω από τó όσος μου έχω ένα άλλο τρομερό, με τó όποιο μπορώ άμέσως να άποχωρήσης; Άγνοείς ότι έχω τή δύναμη να γκρεμί-

παίτησί του, λέγοντας ότι αυτό που τού ζητούσε τού τó άπαγορεύουν οι κανονισμοί και ότι ένα τέτοιο δικαίωμα μονάχα ό Πάπας τó έχει. —Και όμως, είπε ό εφευρέτης μοναχός, είνε άνάγκη να έπιστρέψω στον κόσμο, όπου με καλεί ό Θεός, για να άνατρέψω τά καθεστώτα, τούς νόμους, τήν πολιτική και να μεταβάλω έντελώς τήν τακτική των πολέμων.

Ό ήγουμένος, καθώς τόν άκουσε, τόν έκίνησε κατάπληκτος.

Μά αυτός έξακολούθησε άτάραχος:

—Αυτή τή στιγμή νομίζετε άναμυρίδους ότι είμαι τρελλός, πρέπει όμως να ξέρετε ότι άπατάσθε. Άλλ' έχω δέν έχω καιρό για χάσιμο, ή στιγμές μου είναι πολύτιμες. Θα περιμένω όσπου να μείνη τó τρίτο άπ' αυτή τήν άμμο που βλέπετε εκεί — και έδειξε με τó χέρι του τó άμμοσκόπιο που ήταν άπάνω στο προσκηντήριο — και άν δέν δεχθής τήν αίτησί μου θά προδώ σ' ένα παράτολμο διάστημα.

—Δέν μπορώ να σου κάνω τίποτε, παιδί μου, άπάντησε ψυχρά ό ήγουμένος, δείχνοντας τον τόν κανονισμό τού τάγματος τού 'Αγίου Φραγκίσκου που κρεμόταν στον τοίχο.

—Πρόσεξε καλά σ' αυτά που μου λές! φώναξε τότε ό Βερτόλδος. Άν μου άποδώσης τήν έλευθερία μου, άρνούμαι να άνοιχομαι τó έτοιμόροστο μοναστήρι σας και να άποπειράσασιν τήν έκκλησία σας σέ διάστημα λιγώτερο από ένα χρόνο. Τί λές, λοιπόν;

—Σου παραχωρώ τήν έλευθερία σου, άποκρίθηκε ό ήγουμένος, αλλά άρνούμαι να σέ διαγράψω από τó τάγμα. Τότε ό Βερτόλδος, παίρνοντας ύφος άγέροχο και χαμογελώντας με τούτο σατανικό, είπε:

—Δέν ξέρεις, λοιπόν, ότι κάτω από τó όσος μου έχω ένα άλλο τρομερό, με τó όποιο μπορώ άμέσως να άποχωρήσης; Άγνοείς ότι έχω τή δύναμη να γκρεμί-

σω τά ισχυρότερα τείχη και να τραντάξω δολώληρη τήν πόλι μας σέ διάστημα λίγων λεπτών;

Ένα έλαφρό ειρωνικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη τού ήγουμένου, πράγμα που έξηρθέσει άκόμη περισσότερο τó Βερτόλδο.

—Άφού λοιπόν άμυρίδους σαν τόν άπιστο Θωμά και έχεις άνάγκη άπών άποδείξεων, περίμενε μία στιγμή και θά δής, τού είπα:

Και, χωρίς να χρονοτριβή καθόλου, ό καλόγερος έβγαλε από τήν τσέπη του ένα χαρτίνο κομμάτι που απέληγε σέ θουαλίδα και τó πήγε κοντά στην καντήλα που έκαιγε μπρος στην είκόνα τού 'Αγίου Φραγκίσκου... Τρομερός κρότος έπακολούθησε άμέσως και πικνός καπνός έσκέπασε τó φώς της ημέρας. Τά έπιπλα τού κελλιού άρρησαν να χοροπηδούν, τά τζάμια να σπάζουν και τó έδαφος να τρέμει κάτω από τά πόδια των δύο μοναχών.

Τότε ό γέρο - ήγουμένος, γεμάτος τρόμο, έπεσε γονατιστός μπρος στα πόδια τού τρομερού καλόγερου και τού φώναξε ίκετευτικά:

—Φύγε, άδελφε Βερτόλδε, σου δίνω τήν έλευθερία να φύγης για πάντα από δω μέεις, όπου δέν μπορείς πιά να μείνεις ύστερα άπ' αυτό που έκαμες. Ό Θεός να σέ συγχωρήσει, τέκνον μου! —Έγε γελά, ήγουμένε, είπε με άνακούφισι ό Σβάρτζ. Δέν έπιθυμούσα να κάνω αυτό που έκανα, αλλά έσύ ό ίδιος με άνάγκασες. Υπακούω στη διαταγή σου και πάω να έκκληρώσω τήν ύψηλή άποστολή που μου άνέθεσε ό Θεός.

Και, χωρίς να χάση καιρό, ό Βερτόλδος τράβηξε για τήν 'Ιταλία. Ένέτοι πολέμουσαν ένάντιον των κατόικων της Γενουής και ή νίκη έκαμναιετο μεταξύ των δύο στρατών. Τότε ό Βερτόλδος άπρήθηκε μία έπιστολή στο Σινιόβιο των Δέκα και κατόρθωσε να γίνη δεκτός από τόν Λόγη της Βενετίας, στον όποιο

έξέθεσε τήν καταπληκτική εφεύρεσί του. Σέ λίγες μέρες, άφού οι άρχοντες της 'Ενέτίας τού έπλήρωσαν άφθονα χρήματα, τόν έστειλαν με συνοδεία στο στρατόπεδό των. Έκει άνεκοίνασε τόν τρόπο της παρασκευής της πυρίτιδος, και κάποιος 'Ελλην, από τήν Κόρινθο, όνομαζόμενος Περίδικας, κατεσκεύασε τότε μακρούς σιδηρούς σωλήνας, τούς όποιους έγέμισαν με μπουρότι και με σφαιρικά βλήματα από χαλκό και μύλυβδο. Η πυρίτις είχε τήν ιδιότητα να έκσφηνονήσιν σέ μεγάλη άπόσταση αυτά τά βλήματα, τά όποια έπροξένισαν τρομερές καταστροφές στο στρατόπεδο των Γενουήσιων. Έτσι οι Γενουήσιοι νικήθηκαν, και ό Σβάρτζ έστάλη κατόπιν, πάντα υπό συνοδεία, στην Κρήτη και σέ μερικά άλλα έλληνικά νησιά, όπου οι έντόπιοι είχαν επαναστατήσει κατά των 'Ενετών. Σέ κάποια άπ' αυτές τις έκστρατείες ό πρώην μοναχός έξηφανήθη μυστηριώδως, δολοφονήθηκε ίσως κατ' έντολήν της 'Ενετικής κυβερνήσεως για να μην προδώσει άλλοι τó μυστικό του.

Τό περίεργο όμως είνε ότι οι μοναχοί της μονής τού 'Αγίου Φραγκίσκου έλαβαν στα 1383 έκ μέρος ενός άγνώστου δωρεάν από 40000 δουλκάτα, με τόν όρο να δαπανηθούν για τήν άνοικοδόμησι της μονής και τήν άποπεράτσει τού ναού. Ό άγνωστός δωρητής ήταν άραγε ό μοναχός Σβάρτζ, ό όποιος έννοιωσε να κρατήσει τήν παλιά υπόσχεσί του, ή μήπως κανένας άλλος; Τό ζήτημα αυτό δέν έχει ως σήμερα διαφωτισθή...

Τότε ό γέρο - ήγουμένος, γεμάτος τρόμο, έπεσε γονατιστός μπρος στα πόδια τού τρομερού καλόγερου και τού φώναξε ίκετευτικά:

—Φύγε, άδελφε Βερτόλδε, σου δίνω τήν έλευθερία να φύγης για πάντα από δω μέεις, όπου δέν μπορείς πιά να μείνεις ύστερα άπ' αυτό που έκαμες. Ό Θεός να σέ συγχωρήσει, τέκνον μου! —Έγε γελά, ήγουμένε, είπε με άνακούφισι ό Σβάρτζ. Δέν έπιθυμούσα να κάνω αυτό που έκανα, αλλά έσύ ό ίδιος με άνάγκασες. Υπακούω στη διαταγή σου και πάω να έκκληρώσω τήν ύψηλή άποστολή που μου άνέθεσε ό Θεός.

Και, χωρίς να χάση καιρό, ό Βερτόλδος τράβηξε για τήν 'Ιταλία. Ένέτοι πολέμουσαν ένάντιον των κατόικων της Γενουής και ή νίκη έκαμναιετο μεταξύ των δύο στρατών. Τότε ό Βερτόλδος άπρήθηκε μία έπιστολή στο Σινιόβιο των Δέκα και κατόρθωσε να γίνη δεκτός από τόν Λόγη της Βενετίας, στον όποιο

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ ΤΟΥ

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

Υπάρχουν στην 'Αγγλία έν 800 10500 συλλέκτα διαφόρων άντικειμένων. Έξ αυτών 803 συλλέγουν χειρόγραφα, 143 χαρτοφυλάκια, 488 άρχαία βιβλία, 889 είδη κεραμεικής, 1745 είκόνες, 374 παλαιά βιβλία, 422 στρατιωτικά βιβλία και σπολές, 1452 έντομα, λουλούδια και φυτά, 352 μικρά κομμοτεχνήματα, 123 όργανα φυσικής πειραματικής, 294 νομίσματα, 2001 καλλιτεχνικά έργα, 1168 άντικείμενα ιστορικής και άρχαιολογικής άξίας, 1336 ζωγραφικούς πίνακες και έργα γλυπτικής, 190 χαρτόσημα και γραμματόσημα και 190 είδη άθλητισμού.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Το πρώτο ταξίδι του Δουμά πατρός στο Παρίσι. Μία προφητεία του Ταλμά που του σηκώνει τα μυαλά. 'Η απόλυση του από το συμβολαιογραφείο. Μία ζωή γεμάτη ελπίδες και πίστη. 'Η αγωνία για την τύχη της «Χριστίνας». 'Η επίσκεψις στον κ. Ταυίλλορ. 'Η ανάγνωση μέσα στο δωμάτιο του λουτρού. Το μυστήριο του άτυχου βασιλικού 'Επιτρόπου. 'Ο ποιητής της «Εκάβης». 'Η άπογοήτευσις του Δουμά. 'Όπου η δόξα άρχιζει να χαμογελά.

Ο Δουμάς πατήρ, σε ηλικία δεκαεφτά ετών, όταν δεν ήταν ακόμη παρὰ

έναν άσημος γραφιάς συμβολαιογραφείου, παρουσιάζοντας από τις μεγάλες φιλοδοξίες του, ξεκίνησε μία μέρα, χωρίς να ρωτήσει κανένα, από το Κρεπί, όπου έμενε, κ' έπληξε στο Παρίσι, με μόνα εφόδια... τριανταπέντε φράγκα στην τσέπη και την άσπρη ρεντιέ ξυπνάδα του, χωρίς στήν όποια, άλλωστε, κατόρθωσε να ταξιδεύει και να εξασφαλίζει τον ύπνο του και το φαί του, κατά τις πέντε μέρες που έμεινε στο Παρίσι, διορεάν!

Κατά το διάστημα της διαμονής του στο Παρίσι του συνέβη ένα γεγονός που έμελλε να παύσει σπουδαίο ρόλο στη ζωή του: "Όταν πήγε να έπισκεφθί το μεγάλο τραγωδιστή Ταλμά, ο διάσημος καλλιτέχνης, βάζοντας το χέρι του πάνω στο κεφάλι του νέου, του έδωσε θεατρικά και με μεγάλη επισημότητα το χρίσμα του ποιητού!...

"Ε, από την ημέρα αυτή, τίποτε δεν μπορούσε πια να σταματήσει το φιλόδοξο Δουμά ν' ακολουθήσει το λογοτεχνικό στάδιο! 'Ο μεγάλος Ταλμά τον ελκεν έπισήμως «χρίσας» ποιητή. 'Ετελείωσε! Θά γινόνταν μέγας ποιητής, θα δοξαζόταν και θα πλούτιζε...

Ο Ταλμά όμως, στο λογίριό που είχε βγάλει κατά την ιεροτελεστία του... «χρίσματος», του είχε δώσει και μία συμβουλή:

—Γύρσε πίσω στην έπαρχία σου, του είχε πη, κλείσου στο γραφείο σου και, αν έχεις πραγματικό ταλέντο, ένωια σου!... 'Ο 'Αγγελος της Ποιήσεως θα έρθει να σε βοηθήσει κ' αν είσαι, γιά να σε οδηγήσει όπου σου θέλει...

Γι' αυτό ο Δουμάς εγκατέλειψε, όχι και με πολύ μεγάλη θλίψη, το Παρίσι, επέστρεψε στο Κρεπί και, με βήμα βαρύ, διεuthήθηκε στο συμβολαιογραφείο Λαφόρ, να συνεχίσει, σκιμμένος πάνω στα συμβόλαια, την ταπεινή ζωή του φτωχού γραφιά, που γιά πέντε μέρες την είχε διαχίψει.

Έκει όμως τον περίμενε μία δυσάρεστη έκπληξις. 'Ο κ. Λαφόρ, ο προϊστάμενός του, έβλεπον γιά την «άδικαιολόγητη και σκανδαλώδη άπουσία» του υπαλλήλου του, τον έδεδχε με φωνές και, «όστερ» από πολλές ειρωνείες γιά τις φιλολογικές φιλοδοξίες του, του άνήγγειλε ότι τον είχε άπολύσει από το συμβολαιογραφείο του.

Σε άλλες περιστάσεις το έπεισάδιο αυτό θα έρχοι σε άπελπισία το φτωχό νέο. 'Ο Δουμάς όμως, τότε, ήταν άλλος άνθρωπος: τί τον ένωιαζε γιά τέτοια μικροζητήματα, αφού η μοίρα του είχε χαμογελάσει με τόσες λαμπρές υποσχέσεις;...

Και, πράγματι, όρριλουμε να όμολογήσουμε έδω, ότι ο Δουμάς δεν διεφύεσθη σίς ελπίδες. "Αν έδει-

θντής όμως του «Γαλλικού Θεάτρου» έμήνυσε στο νεαρό συγγραφέα ότι έκείνο το άπόγευμα του ήταν άδύνατο να τον δεχθή, λόγω των πολλών άσכולιών του, και του όρισε όρα συναντήσεως γιά την επομένη...

Η μικρή αυτή άναβολή δεν έπείραζε το Δουμά... Αυτό όμως που τον άπέλπιζε ήταν όταν έμαθε, έξωδίκως, ότι την ημέρα ακριβώς που του είχε δώσει ραντεβού ο Ταυίλλορ, πριν από αυτόν, θα έδεδχε ένα άλλον συγγραφέα, ο όποιος θα του έδιάβαζε κάποια τραγωδία του.

—Πάει, τελείωσε! Είμαι άτυχος!... σκέφτηκε ο Δουμάς. "Όστερ" από την άνάγνωσις μιας πενταπράκτου τραγωδίας, ζαλισμένος καθώς θα ήναι, με τί μυαλό ο Ταυίλλορ θα μπορούσε ν' άκούσει και να κρίνει το δικό του έργο...

Με χαμένο, λοιπόν, το ήθικό του, ο νεαρός συγγραφέας διεuthήθηκε την επομένη στο μεγάλο του Ταυίλλορ.

Η καλή του τύχη, λοιπόν, που τόσο τον είχε βοηθήσει ως τότε, θα τον εγκατέλειπε έτσι, την τελευταία στιγμή;

Η ύπνρτρία του βα-ρώνου, μόλις του άνοιξε και τον αντίκρυσε, το έ είπε με πονη-

ρό ύφος:

—'Α! Σεις είσθε, κύριε;... Έλάτε μέσα γρήγορα... Θά προσέφερετε μία μεγάλη ύπηρεσία στον κ. Ταυίλλορ...

Φαντασθήτε ότι πάει μία όρα τώρα που ήρθε ένας κύριος, ένας συγγραφέας — όλο τέτοιοι μās έχονται έδω — μ' ένα χοντρό τετράδιο κάτω άπ' τη μασχάλη. Τον παρεκάλεσα να περιμένη λίγο στο σαλόνι, γιάτι κείνη την όρα ο κ. βαρώνος έκανε το μπάνιο του! Αυτός όμως δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα και μπήκε διά της βίας στην αίθουσα του μπάνιου! 'Ο κ. βαρώνος έπεχείρησε να διαμαρτυρηθή, να σηκωθή, να φωνάξει, αυτός όμως δεν τον άφισε. Τον ξανάρωξε μέσα στο μπάνιο, και κατόπιν έκάθησε κοντά στην μπανιέρα και άρχισε να διαβάει και έξακολουθεί ακόμη να διαβάει!... 'Ακούγεται ως έδω... Έλάτε, γιά το Θεό... Έμπάτε και

σείς μέσα... 'Ισως αυτό τον κάνει να πάει...

Και η ύπνρτρία όδήγησε, σπρώχνοντας σχεδόν, τον 'Αλέξανδρο Δουμά μέσα στο δωμάτιο του λουτρού, άπ' όπου άκούγονταν, πράγματι, ως την είσοδο, οι δρυχηθμοί του τρομερού συγγραφέως!...

Ο Δουμάς άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Μόλις αντίκρυσε τότε τον άγνωστο σωτήρα του, ο δυστυχής βαρώνος, έβγαλε μία κραυγή άπολυτοφώσεως και άρχισε να χοροπηδά σαν τρελλή μέσα στο μπάνιο από τη χαρά του.

Ο συγγραφέας της «Εκάβης» όμως (έτσι όνομαζόταν η φοβερή τραγωδία), δεν ένοούσε να ύποχωρήσει έτσι εύκολα. 'Αντιλαμβάνόμενος ότι η άπότομη εμφάνισις του άγνώστου θά του χαλούσε τα σχέδιά του, και μη ένοών ν' άφήσει από τα νύχια του έτσι εύκολά το ήθια του, άρπαξε με δύναμη την άκρη της μπανιέρας και άρχισε να φωνάζει:

—Δεν μένουν παρά δυό πράξεις άκόμη, κύριε... Μόνο δυό πράξεις!... —Μά, τέλος πάντων, κύριε... διεμαρτυρήθη ο Ταυίλλορ.

—'Α! Δεν υπάρχει τέλος πάντων! έξακολουθούσε ο έξαλλος ποιητής. 'Η κινδύνους σας διώρισε βασιλικά έπ'τροπο γιά ν' άκούσετε το έργο μου! Περιλαμβάνεται στα καθήκοντά σας κ' αυτό. "Ε, λοιπόν, θ' άκούσετε το έργο μου ως το τέλος!

Ο Ταυίλλορ άναστενάξε με άπόγνωση. 'Απελπισμένος, έκαμε ένα νευμα στο Δουμά να περδάει στην κρεββατοκάμαρα και, σκύβοντας καρτερικά το κεφάλι, έπέμεινε την «Εκάβη» μέχρι τέλους.

Όταν έτελείωσε η άνάγνωσις, τότε μόνον ο άλλυθόμενος συγγραφέας δέχτηκε ν' άφήσει το ήθια του και να φύγει... Το νερό του μπάνιου στο μεταξύ είχε κρυώσει... Και ογδόντας από το κούνο, ο Ταυίλλορ έβριζε άπάνω του ένα μπουρνοβί και μπήκε στην κρεββατοκάμαρά του...

Έκει τον περίμενε ο Δουμάς, χλωμός σαν έτοιμοθάνατος.

—'Αλλόμονο, κύριε... έψέλλισε. Βλέπω πως ήρθα σε μία κακή στιγμή... Θέλετε να ξαναπεράσω καμιά άλλη μέρα;...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπάντησε ο Ταυίλλορ έαπλωνόμενος στο κρεβάτι του. Δεν θαρύνετε... Μία που ήρθατε, ήμπερδ... 'Αρχίστε...

—Έστω, έπε ο Δουμάς άναστενόμενος. 'Εάν όμως σε κανένα σημείο του έργου κορυαυθήτε ή βαρεθήτε, πείτε το μου γιά να σταματήσω.

—Πολύ καλά...

Και η άνάγνωσις άρχισε.

Ο Ταυίλλορ δεν μίλησε καθόλου. Φαντόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

Ο δυστυχής Δουμάς, γιά μία στιγμή φροήθηκε μήπως ο άροατής του είχε άποκοιμηθή...

Όταν έτελείωσε το διάβασμα του έργου, περίμενε σαν κατάδικος την

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο προσκεκλημένος, καθ' όλη τη διάρκεια του γεύματος, δεν έκανε άλλο παρά να έξιμνη τα φαγητά, τα όποια πράγματι ήσαν έλκετά.

—Τί λαμπρό γεύμα! έλεγε. Σπανίως έφαγα τόσο καλά...

Και ο μικρός του σπατιού, έπεριβαλοντας:

—Κ' έμεις το ίδιο, κύριε...

Ο Μισελέ γράφει σε κάποιο έργο του: «Η γυναίκα ήνε ή Κυριακή του άνδρός».

Καθώς το διαβάει αυτό ένας βασανισμένος σύζυγος, σκέπτεται:

—Τότε πως μπορεί ή Κυριακή να ήνε ημέρα άναπαύσεως;

Στη Γερουσία:

—Και δεν έδειλάσετε λίγο, την προέτη φορά που έβγαλες λόγο;

—'Από τί να δείλάσω;

—'Από το άροατήριό.

—Όχι. Γιατί έμα άκουσαν πως θα μιλήσω... τάβαλα στα πόδια!...

Δεν μπορεί να ένοήσω πως άπεβλήθη από το στρατό γιά παράβασι έθιμοτιπίας! έλεγε κάποιος φίλος του στον ταγματάρχη Χ.

—Ναι, σου λέγω, γιά παράβασι έθιμοτιπίας.

—Μά πως;

—'Απλούστατα! Γιατί έγύρισα τα νώτα μου... στον έχθρό!

...Έγινε!...

Έκείνος. — Πείτε μου μία λέξη, μία μόνον λέξη και θα γίνω ευτυχής.

Έκείνη. — Βλάκα!

Έκείνος. — !...

Όταν έτελείωσε η άνάγνωσις, τότε μόνον ο άλλυθόμενος συγγραφέας δέχτηκε ν' άφήσει το ήθια του και να φύγει... Το νερό του μπάνιου στο μεταξύ είχε κρυώσει... Και ογδόντας από το κούνο, ο Ταυίλλορ έβριζε άπάνω του ένα μπουρνοβί και μπήκε στην κρεββατοκάμαρά του...

Έκει τον περίμενε ο Δουμάς, χλωμός σαν έτοιμοθάνατος.

—'Αλλόμονο, κύριε... έψέλλισε. Βλέπω πως ήρθα σε μία κακή στιγμή... Θέλετε να ξαναπεράσω καμιά άλλη μέρα;...

—Δεν υπάρχει λόγος, άπάντησε ο Ταυίλλορ έαπλωνόμενος στο κρεβάτι του. Δεν θαρύνετε... Μία που ήρθατε, ήμπερδ... 'Αρχίστε...

—Έστω, έπε ο Δουμάς άναστενόμενος. 'Εάν όμως σε κανένα σημείο του έργου κορυαυθήτε ή βαρεθήτε, πείτε το μου γιά να σταματήσω.

—Πολύ καλά...

Και η άνάγνωσις άρχισε.

Ο Ταυίλλορ δεν μίλησε καθόλου. Φαντόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

Ο δυστυχής Δουμάς, γιά μία στιγμή φροήθηκε μήπως ο άροατής του είχε άποκοιμηθή...

Όταν έτελείωσε το διάβασμα του έργου, περίμενε σαν κατάδικος την

ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΑΣΗΚΩΤΗ ΔΟΝΙΣ ΡΕΖΙΣΤΑ ΜΠΛΑΣΤΙ

'Αδικίες της φύσεως που γίνονται πηγή πλούτου και δόξης. 'Ενα νέο φαινόμενο. 'Η άρπαξ Δις Μπλάστι. 'Από 40 όκάδες γίνεται 400! Μυστήριο άνεξήγητο. 'Ασκήωτη κυριελευτικώς. Πως κατάλαβε την ιδιότητά της. Λεφτά με ούρα. 'Η περιόδεσις της στην Εύρώπη και στην 'Αμερική. Το κόλπο του περιήμευ Κουλόν. 'Αγνοεί και ή ίδια το μυστικό της δυνάμεώς της.

Τελευταία έκανε την εμφάνισις του στο Λονδίνο ένα περίεργο γυναικείο τέρας. Πρόκειται γιά τη δεσποινίδα Ρεζίστα Μπλάστι, ή όποια ήσυχαιρίζει και άποκτά δικαιώματα επί της δόξης, χάρις σε μία ιδιότητα με την όποια την έπρωίσε ή φύσις. 'Η όνις Ρεζίστα έχει δηλαδή την ικανότητα να... μεταβάλλει το βάρος του σώματός της κατά βούλησιν!... Φυσικώς, δεν ευγίξει παραπάνω από σαράντα όκάδες. 'Όστόσο, όταν θέλει, μπορεί ν' αύξησει το βάρος της ως 400 όκάδες και να γίνεται άσκήωτη!...

'Η όνις Ρεζίστα πήγε στο Λονδίνο από την 'Αμερική. Είνε ηλικίας 25 περίπου έτων, άρκετά συμπαθητική, μετρίων άναστήματος. Κατάγειται από κάποιο χωριό της Σουηλίας και από πενταετίας περίπου περιέρχεται διάφορες μεγάλες πόλεις της Εύρώπης και της 'Αμερικής, έπιδεικνύοντας στο κοινόν την ύπερφυσική της δύναμη. Κάθε θεατής έχει το δικαίωμα ν' άνέβη στη σκηνή και να έπαυερήσει από την σηκώσις ψηλά. 'Ολοι όμως δσοι προσάπθισαν να το κάνουν αυτό, δεν τα κατάφεραν να την σηκώσουν ούτε μία πιθα-πάνω σ' ένα όρισμένο σημείο του μή!...

'Η Ρεζίστα φαίνεται οξυμένη λαμπού τους.

Από που όμως άντλεί τη μεγάλη αυτή δύναμη; Αυτό δεν το ξέρει ούτε ή ίδια. Στην 'Αμερική, έπληξε και την έξήτασαν διάφοροι γιατροί, οι όποιοι δεν κατόρθωσαν να έξακριβώσουν την αϊτία του μυστηριώδους αυτού φαινομένου. 'Εββεβαίωσαν, όστόσο, ότι δεν πρόκειται περί άπάτης.

Όλοι οι έπαγγελματία πρώτα θληταί των βαρών — έδήλωσαν ή Ρεζίστα Μπλάστι σ' ένα δημοσιογράφο — δοκίμασαν να με σηκώσουν από το έδαφος.

'Ιδρωσαν, ξείδρωσαν, φρυσούσαν, έβλεπα τις φλέβες τους να φου-

σκόνουν από την προσπάθεια, μα κανείς δεν τα κατάφερε να με σηκώσει ή να με κοινήσει από τη θέσι μου. 'Όταν όμως έπαυα να καταβάλλω προσπάθεια γιά να βαρίνω, κ' ένα παιδί ακόμη μπορούσε να με σηκώσει στον αέρα, σαν πτερό!...

Σημειώσατε δε ότι τα πειράματα αυτά γινόντανε μπρός σε ειδικούς. 'Επειτα από άγωνιώδεις προσπάθειες, οι δυνατώτεροι άνθρωποι του κόσμου, που είχαν βραβευθή σε διάφορους άγώνες άσσεως βαρών, άναγκάζονταν να όμολογήσουν ντροπασμέ-

νο ότι δεν μπορούσαν να σηκώσουν από το έδαφος την νεαρή Ρεζίστα!...

Πριν από λίγα χρόνια, είχε εμφανισθή κ' ένα άλλο όμοιο φαινόμενο, ο περίφημος Κουλόν, που ήταν κ' αυτός άσκήωτος κ' άκούνητος. Κανείς άθλητής βαρών δεν μπορούσε να τον σηκώσει! 'Ολοι τα είχαν χάσει με τον παράξενο αυτό άνθρωπο. Μία μέρα όμως άπεκαλύφθη ότι ο Κουλόν μεταχειρόταν ένα «κόλπο»:

παρέλαβε δηλαδή τους μύς των άθλητών, άκοιμάοντας τον δεικνύει το χεριού του

πώς, κανείς έπιστήμων δεν μπόρεσε να σηκώσει από το έδαφος την νεαρή Ρεζίστα!...

Μετάξύ των περιφημοτέρων συλλογών του κόσμου συγκαταλέγεται και ή συλλογή ιστορικών άντικειμένων του τέως αυτοκράτορος της Γερμανίας Γουλιέλμου, ο όποιος είχε συγκεντρώσει σε μία αίθουσα των άνακτόρων του Πότσδαμ 1985 σπάνια ιστορικά άντικείμενα, μετάξύ των όποιων τις παντοφύλες του Βολταίρου, τα υποδήματα του Μεγάλου Πέτρου, του Μεγάλου Ναπολέοντος, του διασχιού ήθοποιού Ταλμά κλπ. 'Ο βασιλεύς της 'Ιταλίας πάλιν, είχε, επί πολλών καιρό, τη μανία να μαζεύει παρόμοια, ο δε πατέρας του σημερινού βασιλέως της 'Αγγλίας είχε κατορθώσει να συλλέξη τα περιεργότερα παστούνια του κόσμου, ένώ ο βασιλεύς του Σιάμ είχε μαζέψει εκατομμύρια... κοινά σπύρον! Κάποια 'Αγγλίδα συλλέκτρια έχει στη συλλογή της όλα σχεδόν τα δαχτυλίδια των βασιλισσών 'Ελισάβετ και Βικτωρίας. Ένας άλλος 'Αγγλος άγόρασε πρό έτών, αντί 25.000 φράγκων, μία έρωτική έπιστολή του ναυάρχου Νέλσονος προς την λαίδη Χάμιλτον, κάποιος άλλος δε έδωσε 5.000 φράγκα γιά να πάει το περιλάμμο του σκύλου του Βίρσωνος, και ένας τρίτος τέλος προσέφερε 6000 φράγκα γιά να άποκτήσει... ένα κουμμά από το μανδύα του δικτάτορος της 'Αγγλίας Κρόμβελ.

νος του, άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι ή κόρη του είχε πράγματι κάποια ύπερφυσική δύναμη.

Τότε εγκατελείφθησαν όλα τα προηγούμενα σχέδια και ο Μπλάστι πήρε την κόρη του και άρχισαν να περιέρχονται μαζί διάφορες πόλεις της 'Ιταλίας, δίνοντας θεατρικές παραστάσεις. 'Η Ρεζίστα έδινε 100 λιρέτες σε όποιον θα τα κατάφερε να τη σηκώσει από το έδαφος. 'Αν ο θεατής άποτύγχανε στην προσπάθειά του, θα έπρεπε να πληρώσει 5 λιρέτες.

Κατ' αυτό τον τρόπο ή Ρεζίστα μπόρεσε να συγκεντρώσει ένα άρκετά στοργικό πόσον. 'Η φήμη της όμως διεδόθη τάχιστα και κανείς δεν δεχόταν να στοιχηματίσει μαζί της. Και ή Ρεζίστα άρχισε τις περιόδεις της και στο έξωτερικό, έκει όπου δεν την έγνώριζαν ακόμη. Πρώτα έπεσκέσθη την Εύρώπη και ύστερα την 'Αμερική.

Σήμερα έχει περίουσια άρκεθών κατομιριών δολλαρίων.

«Έκείνο που μου κάνει έντύπωση, έλεγε ή Ρεζίστα σ' ένα συντάκτη του «Νταϊντ Νιούς» — έλεγε ότι έχω τόσες όρισιμμένα βάρες: 100, 200, 300 και 400 όκάδες. 'Όταν θέλω γίνωμαι 100 όκάδες ή 200 και ούτω καθ' έξή.

Πώς το έξηγήτε αυτό; Ούτε έγώ δεν μπορώ να το έξηγήσω... Σας βεβαίω όμως ότι φλέγομαι και έγώ ή ίδια να μάθω πού έγκειται το μυστικό της παράξενης αυτής δυνάμεώς μου...»

'Αλλ' αυτό το μυστικό κανείς ποφός, κανείς έπιστήμων δεν μπόρεσε να μάθει σήμερα να το έξηγήσει. Και όνις Ρεζίστα Μπλάστι έξακολουθεί να παροικεί ένα από τ' άνεξήγητα θαύματα του αιώνος μας.

Η ΜΑΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΙΓΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Μετάξύ των περιφημοτέρων συλλογών του κόσμου συγκαταλέγεται και ή συλλογή ιστορικών άντικειμένων του τέως αυτοκράτορος της Γερμανίας Γουλιέλμου, ο όποιος είχε συγκεντρώσει σε μία αίθουσα των άνακτόρων του Πότσδαμ 1985 σπάνια ιστορικά άντικείμενα, μετάξύ των όποιων τις παντοφύλες του Βολταίρου, τα υποδήματα του Μεγάλου Πέτρου, του Μεγάλου Ναπολέοντος, του διασχιού ήθοποιού Ταλμά κλπ. 'Ο βασιλεύς της 'Ιταλίας πάλιν, είχε, επί πολλών καιρό, τη μανία να μαζεύει παρόμοια, ο δε πατέρας του σημερινού βασιλέως της 'Αγγλίας είχε κατορθώσει να συλλέξη τα περιεργότερα παστούνια του κόσμου, ένώ ο βασιλεύς του Σιάμ είχε μαζέψει εκατομμύρια... κοινά σπύρον! Κάποια 'Αγγλίδα συλλέκτρια έχει στη συλλογή της όλα σχεδόν τα δαχτυλίδια των βασιλισσών 'Ελισάβετ και Βικτωρίας. Ένας άλλος 'Αγγλος άγόρασε πρό έτών, αντί 25.000 φράγκων, μία έρωτική έπιστολή του ναυάρχου Νέλσονος προς την λαίδη Χάμιλτον, κάποιος άλλος δε έδωσε 5.000 φράγκα γιά να πάει το περιλάμμο του σκύλου του Βίρσωνος, και ένας τρίτος τέλος προσέφερε 6000 φράγκα γιά να άποκτήσει... ένα κουμμά από το μανδύα του δικτάτορος της 'Αγγλίας Κρόμβελ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Καθώς γράφουν μερικά από τα τελευταία Γαλλικά περιοδικά Μόδας, τα φορέματα θα είναι τόσο μακρύτερα από τον προσεχή χειμώνα, ώστε δεν θα φαίνεται παρά μόνον η άκρη των υποδημάτων μας, τα οποία, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, θα γίνονται λίγο πιο μακρύτερα εμπρός. Αντιθέτως όμως άλλα περιοδικά προλέγουν ότι είναι ζήτημα αν η φούστες θα είναι πιο μακρύτερες τον χειμώνα, έστω και κατά ένα εκατοστόμετρον από ό,τι είναι τώρα. Ωστόσο, προς το παρόν, όλα αυτά είναι ακόμη πρόωγες εικασίες.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι στο Παρίσι καμιά πραγματικώς οικ κυρία δεν φορεί πια τόσο πολύ κοντό φόρεμα την ημέρα ώστε να φαίνονται τα γόνατά της, ή δε βραδυνές τουαλέτες έχουν φούστες τόσο μακρύτερες, ώστε να σχηματίζουν πίσω ουρά.

Μόνο τα κοστούμια σπορ και τα φορέματα της άκρογυμναστικής έχουν φούστες πολύ κοντές, ίσως ολόγυρα και πλατειές, για να μην εμποδίζουν τις κινήσεις.

Ωστόσο, αν δεν είμαστε ακόμη βέβαιες τι θα φορέσουμε τον χειμώνα, ξέρουμε εν τούτοις τι θα φορέσουμε το φθινόπωρο. Λοιπόν το φθινόπωρο θα είναι πολύ της μόδας τα ασφράμια ανασάμπλ, όπως π. χ. φούστα και επανωφόρι από χονδρό μαύρο κρέπ-ντε-σιν, μπλούζα άσπρη, γάντια άσπρα, παπούτσια μαύρα, κατελλάνι μαύρο και άσπρο.

Θα ιδούμε επίσης και χαριτωμένα ανασάμπλ με φόρεμα από κρέπ-ντε-σιν μαύρο με βούλες μικρές και μεγάλες, άσπρες, και με βέστα από χονδρό κρέπ άσπρο με γιανιά και μασέτες από το κρέπ-ντε-σιν του φορέματος. Καθώς βλέπετε, το κρέπ-ντε-σιν θα φορεθί πολύ.

Ενώ η φούστες των περισσότερων καλοκαιρινών φορεμάτων είναι άσπρες, τα φθινοπωρινά μοντέλα έχουν φούστες στρογγυλές ολόγυρα, πλισσέ ή αν-φόρι, των οποίων βλο το φράδος πέφτει εμπρός. Όσο γι' το μήκος των, αυτό είναι κάτω από τα γόνατα.

Τα βραδυνά φορέματα όμως θα είναι και το φθινόπωρο άνισα, και πολύ μακρύτερα στα πλάγια και πίσω, όπως και τώρα.

Μία από τις νουβιτέ των τελευταίων Παρισινών μοντέλων είναι και τα άσημένα κεντήματα, καθώς και η ένκρουστασιών από άσημένο λαμέ έπάνω σε κρέπ ζωρζέτ και σε κρέπ-ντε-σιν.

Ετσι θα ιδούμε το φθινόπωρο όμοιότερες βραδυνές και άπογευματινές τουαλέτες με κορσάκι από κρέπ-ντε-σιν ή από κρέπ-ζωρζέτ ανοιχτόχρωμα, κεντημένα με άσημ, και με φούστες από κρέπ μαύρο.

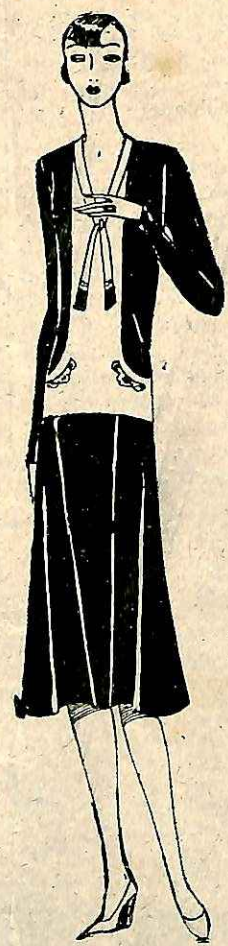
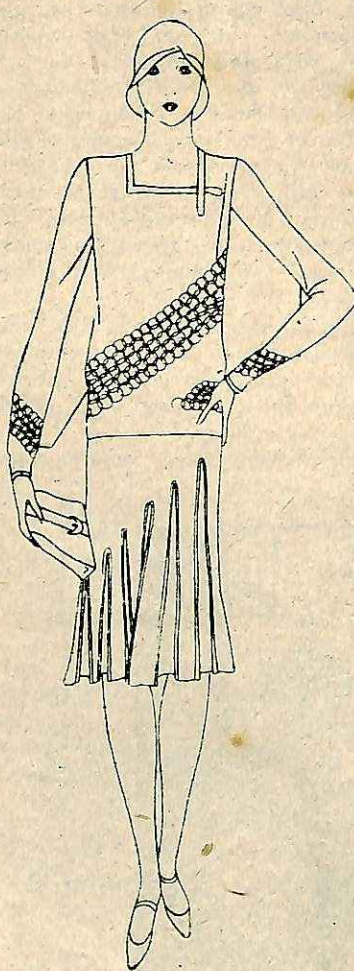
Επίσης και η φόρμα μπολερό, που τόσο συνηθίζεται επί ένα χρόνο τώρα, θα είναι της μόδας και το φθινόπωρο. Θα φορεθούν όμοια φορεματάκια από μαύρο σατέν με φούστα αν-φόρι και μπολερό ένκρουστé, δηλα-

ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΜΑΥΡΟ ΣΑΤΕΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΑΝΣΑΜΠΛ

Φορεμάκι απλό και κομψό από με φούστα αν-φόρι και μπολερό ένκρουστé άπάνω σ' ένα κορσάκι από άσπρο σατέν. Η φούστα έχει άνισες πιέτες.

δη προσαρμοσμένο έπάνω σε κορσάκι από άσπρο κασά.

Θα ιδούμε επίσης τα βράδυνα, έπάνω από πολύ ντεκολτέ φορέματα, μικρά και κοντά επανωφόρια σκεπασμένα με άσημένες πούλιες, καθώς και μικρές κάπες από λαμέ άσημένο, ντυμπλαρισμένες με βελούδο.

Με τουαλέτες πολυτελείς θα ιδούμε και μακρύτερα επανωφόρια από λαμέ ντυμπλαρισμένα με πορφύρο σατέν. Τα επανωφόρια αυτά γαρνίζονται με έρμινια ή με ζυμπελίν. Με τα μεγαλοπρεπή αυτά φορέματα συνηθίζονται γάντια αποκλειστικώς από δέρμα χρυσωμένο. Τα γάντια αυτά τα έχει λανσάσει τώρα τελευταία ένας γνωστός Παρισινός οίκος Μόδας.

Τα βραδυνά επανωφόρια, όσο μακρύτερα και αν γίνονται είναι πάντα πιο κοντά από το φόρεμα και κάποτε γαρνίζονται με ένα άνισο βολάν, όπως και το φόρεμα.

Το χρώμα που επικρατεί αυτή την εποχή είναι το κίτρινο. Φαίνεται δε ότι το ίδιο χρώμα θα επικρατήσει και το φθινόπωρο, πιο σκούρο όμως. Τώρα είναι της μόδας ένα κίτρινο πολύ ανοιχτό, το φθινόπωρο θα είναι αν-δωγκ ένα κίτρινο που κλίνει προς το χρυσάφι, σαν των φθινοπωρινών φύλλων.

Κορσάκι από κρέπ-ζωρζέτ γιανιά, με κεντήματα άσημένα και με μεγάλο φράγκο στο πλάι που φτάνει ως κάτω στη φούστα, ή οποία είναι από κρέπ-ντε-σιν μαύρο, πλισσέ.

Χαριτωμένο ανασάμπλ άποτε-λουμενο από φόρεμα κρέπ-ντε-σιν μαύρο με βούλες άσπρες, και μικρή βέστα από χονδρό κρέπ άσπρο. Το φράδος της φούστας πέφτει όλο εμπρός.

Θα ιδούμε το φθινόπωρο όμοια φορέματα σπορ και φορέματα περιπάτου καθώς και κάπες από κασά κίτρινο και από κασά άσπρο.

Τα φορέματα όμως από κασά έμεις έδω θα τα φορέσουμε μάλλον στις άρχές του χειμώνα, παρά το φθινόπωρο, που συνήθως στον τόπο μας είναι ζεστό σαν καλοκαίρι. Στο Παρίσι από τώρα φορούν φορέματα από κασά και προ πάντων τρουά-πιές και χωρίς μανίκια.

Τα φορέματα από άσπρο κασά γαρνίζονται με άσπρα κεντήματα από μαλλι ή από χονδρό μετάξι.

Όμοιο ανασάμπλ από άσπρο κασά γίνεται με ζακέτα στανωστή, χωρίς μανίκια, με διπλή σειρά από κουμπιά αντεφάνια και με φούστα με κουρμπιέτες.

Τα ολόκενα φορέματα είναι πολύ της μόδας τώρα με τις μεγάλες ζέστες, προ πάντων για την έξοχή. Γι-νούνται από λινό, από πασόρο και από κρεπέλλα. γαρνίζονται δε με άσφου, με άσπρα κεντήματα και με άσπρες δαντέλλες, ή οποίες προ όλίγον άπό-μνη καιρού δεν ήσαν καθόλου της μόδας. Έτσι δεν έβλεπαμε παρά μόνο χροματιστές δαντέλλες, και ένα φόρε-

μα με άσπρες δαντέλλες έθεωρείτο κάτι έντελώς ντεμοντέ. Σε λίγο όμως θα ιδούμε και ολόκενα φορέματα από άσπρη δαντέλλα.

Μαζύ με τα ολόκενα φορέματα ξανάγιναν της μόδας και τα λευκά έσώφρουχα, που επί τούτον καιρό τα είχαν έκτοπισει τα χροματιστά. Γαρνίζονται με λευκές δαντέλλες και λευκά άντρο-ντέ.

Μία από τις μοντέρνες γαρνιτούρες είναι ή σκωτσέζικη κορδέλλα στα ψάθια καπέλλα και τα σκωτσέζικα κεντήματα στις άκρες της έσάρπας. Τα χρώματα που επικρατούν είναι το άσπρο και το κίτρινο καθώς και το μαύρο και κόκκινο έπάνω σε φόντο κίτρινο.

Η μουσελίνας, στην άρχή του καλοκαιριού, ήσαν έμπρομέ με μικρά σχέδια. Τώρα είναι της μόδας μουσελίνας έμπρομέ με σχέδια μικρά και μεγάλα, ανάμικτα.

Της τελευταίας μόδας είναι μικρές κάπες που συμπληρώνουν τα άπογευματινά φορέματα και επανωφόρια. Όταν ή κάπες αυτές συνοδεύουν τα φορέματά μας, γίνονται από ύφασμα λεπτό, όταν δε συνοδεύουν τα επανωφόρια γίνονται από λαϊνά.

H MONTAIN

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε εύχρηστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι αν βρισκόσθε, στην έξοχή, σε ταξίδια, στις λουτροπόλεις, είτε αν παραμείνετε εις τας πόλεις σας ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είναι ο πιο εύχρηστος, ο πιο διασκεδαστικός σύντροφός σας.

Εις την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου-γνηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλως τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγυήσιν περί της άξίας των.

Ίδου δ λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60 έξωτ. δρ. 80).

Ο «Καπετάν Φάντασμα, έργον μυστηριώ-δης, αίσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλή-ρες δραματικών και τραγικών επεισοδίων, έ-ξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την επο-χήν του Μ. Ναπολέοντος, περί των πύργων έ-νός ευγενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκλη-ροτέρα μοίρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40).

Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειά-ται άλλη σύστασις εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει παρά να έρωτήσουν έναν που να τον έδιάβασεν διαν έδημοσιεύη εις το «Μπουκέ-το». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα έ-πιτυχίαν έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύ-θησαν ως τώρα εις την Ελλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΗ

(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. 20).

Ένα από τ' άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και α «Περιπέτειαι του Πύμ», οι όποια έχουν μεταφρασθί εις όλως τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πόλον, προ των τραγικών μυστηρίων του έ-ποίου παλαιών σκληρών άγώνων οι ήρωες του ρομάντζου, γραμμένο από έναν των μεγαλει-όρων ποιητών του κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).

Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-διās» περιγράφεται ένα τρυφερώτατον ειδύλ-λιον μεταξύ μιας κόρης και του έξαδέλφου της, με βασανιστήν των δύο αυτών άγώνων έ-ραστών, των σκληρών και άφραντάτως φι-λάργυρον πατέρα της κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30).

Η «Σφιγξ των Πάγων» είναι το άριστοτέ-λεστον του μυθιστοριογράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρο-μακτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άρ' άρχής μέ-χρι τέλους αδιάπτωτον το ενδιαφέρον του ά-ναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ

Της ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ

(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Αίσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γκρεβία, έκτυλίσσεται μέ-σα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των όποιων μ' έξαιρετική λεπτότητα περιγρά-φει την ζωήν και τα έθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Περιεργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι-στόρημα, το όποιον κρατεί άρ' άρχής μέχρι τέλους εις συνεχή άγωνίαν των άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστη-ριόν του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφω-τίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειότερα συγγρα-φεύς του αιώνος μας και έχει τιμηθί με το Παγκόσμιον βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύναται να έγγυηθί διά την «Κόρην του Με-γάλου Βάλτου», ή όποια είναι άληθές άρι-στούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΜΥΡΞΗ

(Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Η «Μονμάρτη» είναι το άριστούργημα της ρομαντικής τέχνης γραμμένο από τον ά-θάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτητών στο Παρίσι, οι έρωτές των, οι φτώ-χεις των περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).

Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' έξαιρετική τέ-χνη και χάρη, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Του ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8).

Σμυρναϊκό διήγημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη, το ό-ποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή εύχρηστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.

Έκτός των άνωτέρω βιβλίων της βιβλιοθήκης υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οι όποιοι πωλούνται δ μόν πρώτος προς δραχμάς 375, οι δε λοιποί προς δραχμάς 250 διά το Έσωτερικόν και δραχμάς 375 διά το Έξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι ολόκληρος βιβλιοθήκη, ή έκλεκτικότης της όποιας είναι έξαιρετική. Εις εκα-στον τόμον περιέχονται υπερπεντακόσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιήματα, ανέκδοτων, κομωδιών, ποιημάτων, περιέργων, και υπεργίλια εικόνας χροματιστά και μή.

Εις τον πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολο-γυναίκα», «Τό ήμερολόγιο της Έύας», «Δύο καρδιές που άγαπηθήκαν» και το δράμα του Μαίτερλιγκ «Η περιγί-πισσα Μαλλαιν».

Εις τόν δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Έξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις που ζωντάνεψαν».

Εις τον τρίτον ή συνέχεια του «Έξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις που ζωντάνεψαν», ή «Καινούργια άγάπη και παλιά», «Τά άπομνημονεύματα του Γαβριηλίδη», τά «Ανέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστό-ρημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον έρωτα».

Εις τον τέταρτον τόμον ο «Μπαλαός», «Η τελευταία έπιστολή του Ιακώβου Όρτις», «Μέσα από τα βάθη της νύχτας» και «Τά φιλολογικά άπομνημονεύματα του Παύλου Νιεβάν».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τα περίφημα Έμερολόγια του «Μπουκέτου» των έτών 1926, 1927, 1928 και 1929 προς δραχμάς 25 έκαστον ελεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Δέν μάς χρειάζεται πλέον ἄλλο
φάρμακο σπῆτι !! Σοῦ ἔφερα

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀπ' αὐτήν θά πέρνης κάθε βράδυ
ἓνα κουταλάκι καὶ δέν θά ἔχης
πλέον οὔτε πονοκεφάλους οὔτε
ζαλάδες οὔτε δυσκοιλιότητα.

Βλέπεις; τὸ γῆμα τοῦ Προσκυνητοῦ καὶ
ἡ ὑπογραφή Prodel εἶναι ἡ ἐγγύησις

Ἀντιπρόσωπος δι' Ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης, Ἑυριπίδου 6—Ἀθῆναι